

DEVİRİMCİ emek

28

KDV DAHİL 25.000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEGİN OLACAK!...

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR
"ÖZGÜR ÜLKE" YALNIZ DEĞİLDİR

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:4/Sayı:28 / Ocak 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K Önder İli

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 100.000 TL

1 Yıllık 200.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Sedat Hayta

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres

İnebey Mah. Küçükkişangözü Cad.

Hürgeç Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: (0212) 529 94 46

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Bern 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Ceylan Matbaacılık Ltd. Şti.

İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ

İÇİNDEKİLER

Sınıflar Savaşında Bugünkü Durum	2
Savaş, Barış ve Devrim	6
Kürt Milletvekillerinin Tutuklanması	
Faşizmin Topyekün Saldırısının Bir Parçasıdır	8
Güncel Yorum	10
Honecker'in Ardından	14
Ayaklanma Durumunu Devrime Dönüştürelim	18
Cezaevlerinden	22
Gündem	24
Okurlardan	26
Kadın	38
İşçi - Sendika	39
Kamu Çalışanları	40
Haber - Yorum	43
Öğrenci Gençlik	45
Anma	48

Sunu:

Yeni sayımızda birlikte olabilmenin kıvancıyla merhaba;

Geçtiğimiz iki aylık süre içerisinde ülkelerimizde hızla gelişmekte olan iç savaşın sıcaklığını daha yakından hissettik. Girdiği ekonomik bunalımı daha da çıkılmaz bir hal alan ve devrimin ateşinin bozkırı tutuşturmaya başladığını gören burjuvazi, kaçınılmaz sonunu geciktirebilmek için bir kuduz köpek misali vahşice saldırıyor.

3 Aralık gecesi, uzunca bir süredir, saldırı zemini hazırlanan ve MGK tarafından susturulması emredilen Özgür Ülke Gazetesi'nin, İstanbul ve Ankara'daki hinaları ayrı anda bombalandı. Faşist TC devletinin tüm kurumlarının ortak çalışmasıyla gerçekleştirilen bu saldırı, gazeteyi tamamen yok etme amaçlıydı. Fakat her şeyin değerini parayla, maddi güçle ölçen burjuvazi, yıllardır ezilen, sömürülen bir halkın, karı sömürülen emekçinin, evlatları cezaevlerine hapsedilmiş, kalledilmiş anaların, babaların sermaye sınıfına duyduğu kinle ne kadar yaratıcı olabileceğini anlayamadı ki, bombalamanın ertesi günü gazetenin ellerde satıldığını görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Bu süre içinde her geçen gün aldığı darbelere bir yenisi eklenen sermaye sınıfına, bir darbe de kamu emekçilerinden geldi. Sendika hakkını sendika kurarak kazanan kamu emekçileri, grev hakkını da grev yaparak kazanacaklarını 20 Aralık günü iş yerlerinde genel grev havası estirerek ve alanlarda sloganlarını haykırarak gösterdiler. Şimdiden 20 Şubat eylemleri için hazırlıklarını başladığı kamu çalışanları cephesinde, burjuvaziyi çok zor günler bekliyor.

Direnişin bir başka cephesi olan cezaevlerinde saldırılar her geçen gün biraz daha boyutlanıyor. En son örneğini Bursa Cezaevi'nde gördüğümüz saldırıda, yüzlerce asker ve polis, duvarlarını yıkarak girdikleri TKEP/LENİNİST, DHKP-C, ve HDÖ tutsaklarının kaldığı koğuşta bir vahşet örneği sergilemiş, duvarlardan bayraklarını indirmeyen tutsakları cop ve kalaslarla komalık edene kadar dövmüştür. Pek çok tutsağın ağır yaralanmasıyla sonuçlanan saldırı sonrasında tutsaklar çeşitli cezaevlerine sevk edilerek dağıtılmışlardır.

Burjuvazinin çaresizce sürdürdüğü saldırılar önümüzdeki günlerde de artarak devam edecektir. Önümüzdeki günler, kanlı-kavgalı iç savaş günleridir. Sermaye sınıfına karşı tarihi kavgasını veren emekçi halklarımız, bu kanlı savaşı kazanmak zorundadır. Sermaye sınıfına bir kez daha yenik düşmemek için, bir an önce örgütlenmek ve silahlanmak, proletaryanın en acil görevi olarak önünde durmaktadır.

Faşist düzeni yıkmak için Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

DEVİRİMCİ
emek

SINIFLAR SAVAŞINDA BUGÜNKÜ DURUM

Sınıflar savaşı son bir ayda daha sert bir biçim aldı. Mücadelenin sertleşmesi öyle aniden olmadı, bu, yıllarca süren çatışmaların olduğu düzeydir. Sınıflar savaşı her zaman aynı düzeyde seyretmez, mücadele çeşitli gelişme aşamalarından geçer. Sınıflar savaşı etkileyen ana etkenler, savaşın üzerinde yürütüldüğü maddi koşullar ve savaşın kendi çatışma seyridir. Nesnel ve öznel koşulların karşılıklı etkileşimi, sınıflar mücadelesinin gelişimini ve bu gelişim düzeyini, içeriğini belirler. Burada maddi koşullar üzerinde durulmaz.

Türkiye tekelci kapitalist düzeni yıllardır sürekli hale gelen bir ekonomik kriz içinde bulunuyor. Ekonomik kriz çift yönden gelen etkilerle belirlenmektedir. Bunlardan biri emperyalist-kapitalist dünyanın son yıllarda artan ekonomik krizinin Türkiye'nin bağımlı ekonomisini etkilemesi, varolan krizi daha da derinleştirilmesi iken; diğeri, doğrudan Türkiye'nin kapitalist ekonomik ilişkilerinin kendi doğasından, ekonominin işleyiş yasalarından ileri gelmektedir. Emperyalizme bağımlı olan Türkiye ekonomisi, aynı zamanda dünya ticari ilişkileri içinde ve emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası durumundadır. Kapitalist dünyadaki her ekonomik dalgalanma, bağımlı ülkeleri de etkilemekte, bu etkilenme, gücü emperyalist ülkelere göre daha sarsıcı olmaktadır. Bu da, bağımlı ülkelerle, emperyalist ülkelerin aralarındaki uçurumun daha da derinleşmesi, bağımlı ülkelerin, bağımlılıklarının pekişmesi, tüm bunların sonucu olarak da yoksulluğun mutlak biçimde artması anlamına gelmektedir. Türkiye, bağımlı bir ülke olarak, her geçen zaman emperyalizme biraz daha bağımlı hale gelirken ve bunun sonucu yoksullaşırken; buna karşılık, emperyalist tekellerin Türkiye üzerindeki egemenliği de aynı ölçüde güçlenmektedir. Uluslararası emperyalist tekellerin Türkiye gibi bağımlı ülkelerdeki kârlılık oranı bu tekellerin, kendi ülkelerindeki kârlılık oranını kat be kat geçmektedir. Bu demektir ki, bağımlı kapitalist ülkelerdeki emperyalist sömürü, emperyalist ülkelere büyük bir servet getirirken; buna karşılık bağımlı ülkelerde de aynı oranda daha bü-

yük bir sefalet ortamı oluşturmaktadır. İşte bu işleyiş, Türkiye benzeri bağımlı kapitalist ülkelerin zaten varolan ekonomik bunahımlarını boyutlandırdıkça boyutlandırmaktadır.

Türkiye kapitalist ekonomisi uzun bir dönemdir devam eden, her geçen zaman daha da derinleşen ekonomik krizin pençesinde bulunuyor. Hükümetlerin, krizi atlatmak için aldığı her ekonomik önlem, hedefinin tersi sonuç vererek, krize yeni boyutlar kazandırıyor. 12 Eylül öncesi alınan ve 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü tarafından uygulanan "24 Ocak Kararları" ve faşist DYP-SHP Koalisyon Hükümeti tarafından alınan ve uygulanan "5 Nisan Kararları", hep sermayenin ve emperyalizmin hedeflerinin tersi sonuçlar getirmiştir. Ekonomik önlemler, ekonomik krizi değil, ekonomik ve toplumsal "istikrarı" önlemiştir. Ekonomik ve toplumsal bunahım varolan istikrarsızlığı ileri aşamalara vardırmıştır. Ekonomik krizin tek nedeni, kapitalist ekonomik ilişkilerin işleyiş yasaları, meta ekonomisinin kendisi iken; sonuçlarının en önemli iki belirtisi işsizlik ve üretimin gerilemesidir. Ücretler sürekli düşerek, emekçi sınıfların aham güçleri gerilerken; buna karşılık meta üretimi en üst düzeye çıkarak, en sonunda tıkanma noktasına geldi. Tüketim olmadan, üretimin bir işe yaramayacağı bir gerçektir. Meta üretiminin amacı kârdır. Eğer üretim sermaye sahibine kâr getirmiyorsa sermayedar, üretimden uzaklaşır, sermaye üretici alandan kaçır. Bilindiği gibi Türkiye de stoklar dev boyutlara ulaşmıştır. Üretimi yöneten yasalarla, pazarı yöneten yasalar aynı değildir, çoğu kez ikisi arasında çatışma vardır. Meta arzı artarken, buna karşılık talep sürekli düşüyor. Böylece kapitalistin malı elinde kalmaktadır. Kapitalist toplumda insanların amacı üretimdir, üretimin amacı ise kârdır. Daha fazla kâr amacıyla üretim yapan kapitalist, fazla üretim sonucu kârından olmakta, sermayesi sürekli erimektedir. Hiç bir kapitalist buna razı olmaz. Bunun için yeni önlemlere başvurur. Bir zamanlar üretimi arttırmayı amaç edinen bizim kapitalist, şimdi üretimi kısmayı amaç haline getirmeye başlıyor.

Açık olan bir şey var, hiç bir kapitalist, durduğu yerde işçilere ücret vermez, işçinin sermaye sahibine artı-değer kazandırması için, kapitalist tarafından, emek gücü satın alınır. Emek gücü ise daha fazla üretim için çalışır. Oysa kapitalist şimdi daha fazla üretim istemiyor. Hırsızın, hırsızlık yaptığı yerden kaçtığı gibi, kapitalist de daha fazla üretimden kaçmaya başlıyor. Stoklar eritilinceye kadar, arz ve talep dengesi yeniden sağlanıncaya kadar, işçiyi atma yoluna başvuruyor. Türkiye'de son aylarda yaşanan olaylar bunun çok açık örneği oldu. Tofaş, Renault gibi dev otomotiv sanayileri, stokları eritmek için, ilk önce işçileri yarı ücretle belli aralıklarla izine ayırdılar, bu da sorunu çözmezince, binlerce işçiyi işten attılar. Bu arada hükümet eliyle çıkartıkları özel yasalarla, araba satışını artırıcı yollara başvurdular. Bunun sonucu tam bir düzelmeye görülmüş gibi olduysa da, ekonomik kriz atlatılmadı ve işe dönmek için umutlu olan bizim işçilerimizin umudu artık sönmeye başladı. Bu durum tam sanayi için geçerlidir.

İşsizlik o düzeye çıktı ki, üretici insanların büyük bir oranı, işsizler ordusuna katılmış bulunuyor. Emek gücü ile yaşayan ailelerin tümü ya işsizdir, ya da en azından bir bireyi işsizdir. Buna son yıllarda özelleştirme politikası sonucu, devlet sektörü işçileri de eklenince, işsizlik artık kapitalist düzenin altından kalkamayacağı, tersine daha da genişleyen

bir noktaya doğru ilerliyor. Bir zamanlar sanayi devrimi yıllarında, sanayinin işçiye büyük ihtiyaç duyduğu dönemlerde, Engels'in kullandığı deyimle "yedek sanayi ordusu" olan işsizlerin, kapitalist sanayi krizinin yaşandığı bu dönemde artık "yedeklik" yapıları çökmeye başladığı gibi, sistem için tehlike olmaya başladı. Türkiye'de olan budur. Türkiye'de hep işsizlik vardı. Ancak, hiç bugünkü kadar ileri boyutlarda değildi. İşçileri toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırma, kapitalist ekonominin bir işleyişi olmakla kalmadı, hükümetlerin de süreklilik kazanan politikası oldu.

İşsizlikle birlikte emekçilerin sefaleti de artarak, mutlak yoksullaşma düzeyine vardı. Toplumsal çürüme, her tür yozlaşma ve yoksulluk genel ve yaygın bir hal aldı.

İşçi mücadeleleri, kapitalist ekonomik krizin en belirgin göstergesi olan işsizleştirme girişimlerine karşı meydana geldi. Sınıflar çelişkisi kendini en açık olarak bu alanda gösteriyor. Bunun sonucu olarak mücadelenin de bu alanda olması eşyanın doğasına uygun olanıdır. İşçiler son beş yıldır, diğer ekonomik nedenlerin yanında en önemli neden olarak toplu işten çıkartılmalar karşısında sokağa döküldüler. Sokak eylemleri süreklilik kazandı. Özellikle hükümetin aldığı ve tüm burjuva çevrelerin onayladığı özelleştirme kararı ile birlikte yüzbinlerce kamu emekçisi işten atılacaktır. Bu durumun mücade-

leye etkisi, kendini şimdiden gösterdi, yüzbinler so-kağa taşı. Bu duruma yıllar önce işaret ettik. Yazılarımızda işçi eylemlerinin esas olarak işsizliğe karşı meydana geleceğini, bütün devrimcilerin buna dikkat etmesi gerektiğini belirttik. Aradan geçen zaman sonucunda, gelişmelerin bu yönde olduğu çok açık olarak görüldü. Son yıllarda gerçekleşen en önemli eylemlere bakın, görülecektir ki bu eylemler, işten çıkartılmalar karşısında olmuştur. Bundan sonra da işçi eylemlerinin en önemlileri ve yaygın olanları bu alanda olacaktır.

Sınıflar savaşına etkide bulunan, mücadelenin yaygınlaşması, yoğunlaşması ve sertleşmesine yol açan nedenler yalnızca ekonomik değildir. Sınıflar mücadelesine etkide bulunan nedenler aynı zamanda toplumsaldır, politiktir. Şimdi de bunları görelim.

ULUSAL SORUN

Kürt ulusal sorunu ya da Kürdistan sorunu çözülmüştür. Burjuvazi bu sorunu çözmeyecektir. Türk burjuvazisinin, ulusal sorunu çözmeyeceğini Kürt halkına karşı sürdürdüğü haksız savaşın kendisi gösteriyor. Burjuvazi değil ulusal sorunu çözmek, tersine, özgür olmak isteyen Kürt halkına karşı "topyekûn" bir savaş yürütüyor. Savaş her geçen gün yeni alanlara doğru geliyor. Faşist devlet ordusunun büyük bir bölümünü Kürdistan'a kaydırdı. Haksız savaş diğer faşist özel birliklerle takviye ediliyor. MGK son aldığı kararlarla, savaş daha da tırmandırmayı ve tüm güçleri kullanıp, Kürt özgürlük hareketini ezmeyi ve yok etmeyi amaçlamıştır. Bu amaçla, saldırılarını ve katliamlarını artırdı. Kürt halkına karşı sürdürülen saldırılar vahşet düzeyine çıkartıldı. TC, Kürt katliamında hiç bir kural tanımıyor. İ. Beşikçi'nin deyimi ile "TC Kürt katliamında hiç bir sınır tanımıyor." Kürtlere karşı sürdürülen "topyekûn savaş" yalnızca Kürdistan topraklarında değil, aynı zamanda Türkiye'nin metropollerinde de olanca şiddeti ile sürdürülüyor. Metropollerdeki Kürtlerin evleri, partileri basılıyor, tutuklanıyor, katlediliyor ve işyerleri bombalanıyor. Son olarak devrimci basın Özgür Ülke'nin bir çok bürosunun bombalanmasıyla adeta Lübnan'ı andıran bir görünüm yaratılması TC'nin "topyekûn savaş" hangi düzeylere çıkarttığını ve çıkartacağını gösteriyor.

Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin

etmemesi toplumsal ve politik bunalımı derinleştiren çok önemli bir etkidir. Yakın zamana kadar ayağa kaldırılmayan Kürt ulusal-sınıfsal devrim dinamiği, son on yıldır yükselen bir çizgi halinde ayağa kalkmış ve Türkiye devrim dinamizmini de etkilemiştir. Şimdi milyonlarca Kürt savaşın orta yerinde, savaşıyor, ayağa kalkıyor ve özgürlük için çetin bir mücadele yürütüyor. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin etkileri Türkiye ekonomisi üzerinde de görülüyor. Burjuvazi ekonomiyi iyice askerileştirdi, pek çok ekonomi dalları savaşın emrine verildi. Ulusal gelirin en büyük bölümü savaşa ayrılıyor. Bu da zaten derin olan ekonomik krizi daha da yıkıcı hale getiriyor. Politik bunalım en üst aşamaya doğru tırmanırken, toplumsal huzursuzluk da en yaygın duruma doğru ilerliyor. Tekelci sermaye Kürt ulusal hareketine karşı sürdürdüğü haksız "topyekûn savaş" yoğunlaştırdıkça, kendi yi-

kılığını biraz daha yakınlaştırmış oluyor. Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi, Türkiye tekelci kapitalist düzeninin temellerini dinamitliyor.

FAŞİZM SORUNU

Türkiye'nin çürümüş kapitalist düzeni ve sermaye egemenliği Kürt halkının kurtuluşunun önünde engel olduğu gibi; Türkiye halkının kurtuluşunun önünde de engeldir. Bundan ötürü sermaye egemenliğini alaşağı etmek Kürt halkının, Türk halkının ve tüm halkların ortak hedefi durumundadır. Aynı ayrı yerlerde de olsa devrimci vuruş aynı hedefe yönlendirilmiştir. Tekelci sermaye, kendi egemenliğine karşı sürdürülen bu devrimci vuruşlardan kurtulmak, ekonomik konumu ve egemenliğini sürdürmek için, halkların devrim mücadelesinin üzerine faşist terörle yürüyor. 12 Mart Askeri Faşist Darbesi ile faşistleştirilen ve faşist bir karakter kazandırılan devlet, faşist terörü sürekli hale getirdi. Faşizm, 12 Eylül'le birlikte kurumlaştırıldı. Bu süre içinde pek çok hükümet değişti ancak, devletin faşist yapısı değişmedi. Faşist devlet, sivil ve dinci faşist kitleyi de yanına alarak geniş bir kitle temelinde oturdu. Halklara karşı sürdürülen faşist terör, şimdi daha geniş kapsamlı olarak yürütülüyor.

Faşist devlet, Kürt, Türk ve tüm halkların ortak düşmanı ve hedefidir. Proletarya ve halkların militan ve devrimci ittifakı, ancak bu ortak düşmana karşı yönelirse gerçekleşebilir. Devrim mücadelesi somut hedeflere yönelmelidir, böyle olursa mücadele gelişim gösterir. Faşist devleti yıkmak ve parçalamak tüm halkların ortak ve somut hedefidir.

Devletin faşist yapısı ve yönelimi ile halkların özlemleri ve istemleri birbirleriyle çelişki ve çatışma halindedir. Faşist devlet sürekli olarak her tür hak arayışını zor ve kanla bastırırken; emekçi kitleler ise özgür ve gerçek bir demokratik ortam için bu zorba ve kanlı rejime karşı mücadele ediyorlar. Tekelci sermaye her tür demokrasinin inkârı, her alanda politik gericiliktir. Faşizm de halkların gerçek demokrasi istemlerinin düşmanıdır. Bu durum çatışmanın yoğunlaşması ve sertleşmesini getiriyor ve getirmiştir. Tekelci egemenlik varoldukça, faşizm varoldukça, ordu polis ve bürokrasi varoldukça, halklar için bir demokrasiden söz edilemez. Demokratik ve özgür bir ortamın oluşması için, faşizmin maddi temeli olan tekelci sermaye ile birlikte yıkılması gerekiyor. Şimdiye kadar tekelci egemenlik ve

faşizm koşullarında demokrasinin olabileceğini söyleyenler, halkları aldatmışlardır. Devlet faşisttir, yani faşizm iktidardadır. Mücadele egemen olana karşı yürütülmelidir. Faşizmin yıkılması maddi temeli olan tekelcilikle birlikte bir devrim sorunudur.

Pratikte emekçi kitlelerin mücadelesi faşist devlete ve sermayeye karşı yürütülüyor. Sermayeye ve faşizme karşı mücadele tüm alanlarda genişleyerek sürdürülüyor. Faşizme ve sermayeye karşı devrim mücadelesi çetin, sert ve kanlı-kavgalı bir süreçten geçiyor.

SONUÇ

Emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanan sınıflar mücadelesi, ulusal sorun ve faşizmle halklar arasındaki çelişkilerle bütünleşerek iyice keskinleşmiştir. Çelişkiler, bir toplumsal devrimi zorunlu hale getirdi. Devrimin nesnel koşulları olan devrimci durum tüm yönlerden olgunlaşmıştır. Sınıflar mücadelesi uzun bir zamandır iç savaş düzeyine çıktı. Devrim ve karşı devrim birbirine doğru büyük bir hızla ilerliyor. Sınıflar savaşı şimdiden çok sert bir karaktere büründü. Karşı devrim, emek ve devrim güçlerine karşı "topyekün bir saldırı" içindedir. Saldırı daha kanlı biçimde gelişecektir. Karşı devrim ayakta kalma mücadelesi veriyor. Bunun için insanlık sınırlarını aşan katliamlara yönelmiş bulunuyor. Artık yönetemeyen egemen olamayan sermaye sınıfının, yıkılmakta olan egemenliğini ve düzenini devam ettirmek için bundan sonra başvurmayacağı şey yoktur. Bu, O'nun son umutsuz savaşıdır.

Devrimin tüm maddi koşulları olgunlaşmıştır. Devrimci durum bunun en belirgin göstergesidir. Sınıflar savaşı bir ayaklanma aşamasına gelip dayanmıştır. Bizdeki ayaklanma kısa süreli değil, uzun süreli olacaktır. Şimdiki temel devrimci görevimiz kanlı-kavgalı geçecek olan halk ayaklanmasını örmek ve doğmuş olan nesnel koşulları gene bir halk ayaklanması yoluyla devrime dönüştürmektir. Tüm devrimci olanaklar: bu alana yöneltilim. Kürt-Türk halklarının mücadele birliği bu temelde gerçek anlamını kazanacaktır. Toplumsal devrim öngününde bir kere daha söylüyoruz:

**YA YOK OLUŞ YA SAVAŞ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Uğur GÜNDÜZ

SAVAŞ, BARIŞ VE DEVRİM

Barış Türkiye'deki sol aydınların, sendikacıların insan hakları savunucularının ve meslek örgütlerinin başlıca hedefi ve tutkusu oldu. Türkiye ve Kürdistan'da sürmekte olan iç savaşın, barış yoluyla sona erdirilmesi amacıyla toplantılar, bildiriiler, demeçler ve çağrılar birbirini izliyor. Kürt ulusal sorununun barışçı çözümü için "arabulucu" olmak isteyen gönüllüler hiçte az değil. Aydınlar ve sosyal pasifistlere göre tüm yetki kendilerine verilse, tüm politik ve toplumsal sorunları "barış" yoluyla çözecekler. Böylece insanlık tarihinin bundan sonraki evresinden "savaş" sözcüğünü çıkaracak, bu sözcük kalkınca da düz bir çizgi izleyerek insanlık, Olimpos Dağına varmak için "barış içinde yarışacaktır". Böyle düşünen aydınlarımız ve sosyal pasifistlerimizin hiç bir tarihi bilinci yoktur. Bizim aydınlarımız böyle düşünmekle, bir zamanlar, sınıf savaşlarının kaçınılmazlığını gören ve kavrayan Avrupalı aydınlardan ne kadar geri ve onların birer karikatürleri olduklarını gösteriyorlar. Aynı biçimde, Latin Amerika'daki toplumsal gerçekleri görüp, iç savaşta halkların yanında elde silah yer alan papazlardan da ne kadar geri olduklarını göstermiş oluyorlar. Burjuva egemenliğe, do-

layısıyla, burjuva toplumsal düzene dokunmadan, zulüm ve sömürü koşullarını değiştirmeden "barış" istediklerine göre, esas olarak sermaye düzenini savunuyorlar. Statükocudurlar, ilerici değil.

Aydınlarımızın ve sosyal pasifistlerimizin savundukları "iç barış" anlayışı yeni ortaya çıkmış değildir. İç savaşın çok şiddetli sürdüğü, proletaryanın mücadeleyi yükselttiği 70'li yıllarda TKP ve tüm oportünistler, de aynı biçimde "iç barışı" amaç yaptılar. Oportünistler anlayışı o noktaya vardirdiler ki, Atatürk'ün "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" politikasına kadar vardılar. Böylece burjuvazi ile buluştular. Çünkü, sınıf mücadelesi yerine burjuva sınıf egemenliğinin devamını sağlayacak olan "yurtta sulh" burjuvazinin anlayıştı. Oportünistler, burjuvazi ile birlikte, proletaryanın ve devrimci güçlerin önüne barikat oldular. Aynı burjuva yaklaşım, şimdi değişik biçimlerde gene karşımıza çıkıyor. Gene sınıf savaşının yükseldiği, Kürt halkının ayağa kalktığı bir sırada, devrim mücadelesinin karşısına "iç barış" sloganı ile çıkıyorlar. Sınıf mücadelesinin ve devrim mücadelesinin yükseldiği sermayenin emekçi sınıflara ve Kürt halkına savaş açtığı bugünkü koşullar-

da, tekelci egemenliğe ve faşizme karşı savaşa katılacağına, her kim ki barışı savunuyorsa, o kimse bir devrim hainidir ve tüm devrimci güçlerce teşhir edilmelidir.

Sınıflar savaşında, proletaryanın yanında yer alıp, mücadeleye katılacaklarına, mücadeleden uzak durup, emekçi sınıflara "iç barış" çağrısı yapanların toplumsal konumları nedir? Barış çağrısı yapanlar genellikle yazar, avukat, doktor, mühendis, sendikacı gibi orta sınıf kökeninden gelen, elde ettiği konumundan ötürü emekçi sınıflara göre daha iyi koşullarda yaşayanlardır. Toplumsal konumlarının sürmesini ve ekonomik ayrıcalıklarının devamını isteyen küçük burjuva demokratlar bir kere daha tarihi rollerini oynuyorlar. Onlar, sınıflar mücadelesinde tarafsız davranırlar ya da öyle olduklarını sanırlar. Kendilerini, savaşan sınıfların üstünde görürler, "sınıfların üstünde süzülürler". Onun için de ayakları hiç yere basmaz. Sol konumda oldukları için, kapitalizmden kaynaklanan eşitsizliklere ve haksızlıklara karşıdır. Ancak, tüm toplumsal eşitsizliklerin kaynağını kapitalizm olarak görüp, anti-kapitalist mücadeleye katılmak yerine "herkesin" haklarına saygılıdır. Sınıfsal durumu ne olursa olsun "herkesin" haklarını savunurlar. Böylece de tarihin "adaletçileri" onlardır. Gerçek hareketi göreceklere, kavramlarla hareket ederler. Onlara göre kavramlar değişti mi, olaylar da değişir. Bir şeyin adını değiştirdin mi, o nesnenin ve olayın kendisi de değişir. Oysa bir şeyin adı değişmekle, kendisi değişmez. Toplumsal koşullar değişince, onları ifade eden kavramlar da değişir. Esas olan dünyanın değişimidir, kavramların değil. Aydınlarımız için mesele kavramları değiştirmektir!

Kürt halkı özgürlük ve kurtuluş cephesi açmışken, karşı devrim savaşı tüm cephelerde sürdürürken, aydınlarımız ise yeni bir cephe açtılar: Barış Cephesi. Kürt halkına karşı kural ve sınır tanımaz bir katliam uygulanırken, Kürt halkının yanında mücadeleye katılmak yerine, devlete barış çağrıları yapıyorlar. Tanka, topa ve bombalara karşı, zulme ve baskıya karşı halkların topyekûn savaşını geliştireceklerine, anlamsız, "barış taarruzu" ile karşı çıkıyorlar. Kürt ulusal sorununun barışçı çözümü yoktur. Kürt ulusal sorunu, aynı zamanda sınıfsal içeriğe ve hedeflere yöneliktir. Ulusal-sınıfsal kurtuluş hedefi ise bir devrimi zorunlu duruma getirmiştir. Bu durumda "barış" önermek, olsa olsa Kürt halkının devrimden geri durmasını getirir. Sosyal pasif-

fistlerimizin asıl korktukları ise işte toplumsal devrimin ta kendisidir.

İç savaşa ve devrime karşı "barış" tezi, daha önce "Aydınlar Bildirgesi" biçiminde sunuldu. Aydınlar iç savaşın boyutlarını ve olası sonuçlarını sıraladıktan sonra iktidarı gelişme karşısında uyarıyor, çatışmaların ileri boyutlar kazanmaması için "aydın" olarak kendilerine düşen görevleri yerine getireceklerini söylüyorlardı. Sanki iç savaşı başlatan iktidar değilmiş gibi, iç savaş iktidarından, başlamış olan savaşı durdurmasını istiyorlardı. Bunu söylerken istedikleri bir toplumsal barış ve anlaşmaydı. "Tabii ki uzlaşma" uzmanı Murat Belge'nin başını çektiği bu hareketin esas amacı halkların elini kolunu bağlamaktı. Amaçları devrimi önlemektir. Peki ne oldu? İç savaş yeni alanlara doğru gelişim gösterdi. Barış dilekçesini verdikleri hükümet, Kürt, Türk ve tüm halklara karşı "topyekûn savaş" girişti, bu amaçla tüm ekonomik, politik, toplumsal ve askeri güçlerini savaşa sürdü. Kitle katliamı ve terörün her biçimine başvurdu. Yaşanan olaylar, sosyal pasifistlerin tüm niyetlerini boşa çıkardı. Sınıflar savaşı doğasına uygun biçimde gelişerek ileri boyutlar kazandı. Çünkü, emek-sermaye çelişkisi şimdiye kadarki en keskin düzeye çıktı. Uzlaşmaz çelişki üzerine oturan sınıflararası çatışma, şimdiye kadarki en yoğun, yaygın ve sert niteliğe büründü. Böylesi bir ortamda "uzlaşma" ne işe yarar ki. "Toplumsal anlaşma" görevine soyunan az çıkmadı. Sendikacılar, burjuva politikacılar, pek çok ve çeşitli çevre bu göreve soyundu da ne oldu? Tüm "uzlaşma" çabaları hiç bir sonuç vermedi. Çatışmalar daha da şiddetlendi. İç savaş da tüm savaşlar gib, genel olarak hakların yerine şiddeti getirdi.

Dönemin temel sloganı "barış" değil, iç savaşı kazanmaktır. İç savaşın çok büyük yıkım ve her alanda sıkıntı yarattığı yadsınmaz gerçekliktir. Bu gerçeği başka bir gerçekle değiştirmek gerekir. Bu ise iç savaşı bir toplumsal devrim ile sona erdirmektir. Ne zaman iç savaşı devrime dönüştürürsek, o zaman iç savaşın getirdiği tüm sıkıntılar sonuçlarıyla olduğu gibi, nedenleri ile yani maddi temeli ile birlikte ortadan kalkacaktır. Ekonomik toplumsal ve politik koşullar başka bir yola izin vermiyor. Ne zaman ki savaşlara yol açan özel mülkiyet ortadan kalkar, işte o zaman maddi temeli ortadan kalkacağı için savaşlar da sona erer. Bu zamana kadar toplum biliminin son sözü hep toplumsal devrim olacaktır.

ZAFER AYDIN

KÜRT MİLLETVEKİLLERİNİN TUTUKLANMASI FAŞİZMİN TOPYEKÜN SALDIRISININ BİR PARÇASIDIR !

Türk faşist devlet egemenlik sistemi, Kürt halkına karşı tüm alan ve cephelerde hiç bir kuralın tanınmadığı ve insanlığa sığınmayan bir savaş sürdürüyor. Kürtlere yönelik bu soykırım savaşı uzun yıllardır sürüyor. Şimdiye kadar olanlar, son on yılda yapılan saldırı ve katliamların yanında çocuk oyuncağı kalır. Bir Kürt köylüsünün söylediği gibi, şimdi başımıza gelenler, Dersim katliamında bile olmamıştır. Gerçekten durum budur. Şimdi Kürtlere karşı sürdürülen savaş tam anlamıyla vahşet düzeyindedir. Savaşı vahşet düzeyine çıkaran, bu savaş-

ta ölenlerin yalnızca sayısında değil; Kürtlere uygulanan baskı biçimindedir. Kürtler şimdiye kadar çok zulüm gördüler ve çok insan yitirdiler ancak, hiç bu kadar iğrenç baskı yöntemlerine maruz kalmamışlardı.

Şoven devletin Kürtlere karşı sürdürmüş olduğu soykırımın tüm alanlarda yürütüldüğünü söyledik. Bu alanlardan birisi de Kürt milletvekilli, yasal parti yönetici ve üyelerine karşı yürütülenidir. Kürt milletvekillerine karşı daha parlamentonun ilk açılışında yapılan uygulamalar, faşist parlamentonun ne kadar iğrenç yön-

temlere başvurduğunu, bağvura-cağını gösteriyor. Türk burjuvazisi Kürt temsilcilerine karşı ikili politika izledi. Bir taraftan baskı, hakaret yoluyla pasifize etmek ve geriye düşürmek; diğer taraftan sahte yöntemlerle onları kendilerine bağlamak, Kürt halk hareketini bölmek ve etkisiz hale getirmek. Her iki politika, esasında bir politikamın tamamlayıcısıydı. Bütünlüklü olan bu politikamın amacı, Kürt özgürlük hareketini ezmek ve Kürdistan'daki egemenliklerini korumaktır. Tüm çabalara rağmen sonuca ulaşamayan devlet, bu defa toplumu Kürt tem-

silcilerine ve Kürt halkına karşı kışkırttı. Devlet bir taraftan Kürt milletvekillerini öldürürken, diğer taraftan şovenizmi en üst noktaya taşıyarak, planladıkları "topyekûn saldırı"yı hayata geçirdi. Faşist medyanın da desteğiyle sürdürülen bu saldırı, yasalarla desteklendi ve en sonunda Kürt temsilciler meclis, hükümet, MGK, Anayasa tarafından meclisten atıldılar ve tutuklandılar.

Tutuklandıktan sonra da Kürt milletvekillere karşı kampanya devam ettirildi. Tüm burjuva karşı-devrim cephesi Kürt temsilcilerinin "mahkûm" edilmesi için kendi yasalarını bile çiğnemeyi göze aldılar. Böylece bir kere daha ortaya çıktı ki, Türk devleti, Kürtlere karşı savaşta hiç bir kural tanımıyor. Onun tanıdığı bir tek kural var, her yolu kullanıp Kürt halkının demokratik ve devrimci mücadelesini yok etmek. Kürt temsilciler "cezalandırıldıkları" zaman burjuva faşist çevreler "zafer" çığlıkları atıyorlardı. Bu insani olmayan isterik bir çığlıktır, çağdışıdır. Ancak tüm baskılar gibi bu "cezalandırılma" da Kürt halkının moralini bozmadı, tersine kine ve öfkeye yol açtı. Kürtlerin mahkeme salonunda gösterdikleri tepki bu öfkeyi ve kine gösteriyordu.

Mahkemekararından sonra bazı Kürt milletvekilleri, artık TBMM'ye hiç bir güvenlerinin kalmadığını, bundan sonraki süreci yeniden değerlendireceklerini açıkladılar. Bu bizzat önemli bir belirlemedir. Çünkü mevcut parlamento tam anlamıyla şoven ve faşist niteliktedir. Politik karakteri faşist olan bu "ahırda" çok şeyler yapılacağını düşünmek ham hayaldir. Düşünün ki parlamento, ken-

di kurallarını bile tanımıyor, çiğniyor. Parlamento tam anlamıyla kukladır, hiç bir işlevi yoktur. Aynı zamanda toplumun gözlerine bağlanmış bir gözbağdır. Esas olan ordu ve polistir. Militarizmin örtüsü olan parlamento, artık bu örtüsünü de kaldırdı ve tüm çıplaklığıyla militarist karakterini ortaya koydu. Böylesine çürümüş, militarist ve faşist bir kurumda, halk için bir şeyler yapılabileceğini düşünmek bile hem kendini hem de halkı aldatmaktır.

Biz daha işin başında Kürtlerin seçimlere katılmasını yanlış bulduk. Bu konudaki görüşlerimizi yazılı olarak devrimci kamuoyuna duyurduk. Ancak şimdi bunu ele almayı doğru bulmuyoruz. Şimdi söz konusu olan aynı düşman karşısında Kürt temsilcilerini savunmaktır. Bizde bunu yapıyoruz. Kürt temsilcilerine karşı yapılan baskılar, söylendiği gibi "barışa ve Kürt-Türk kardeşliğine" sıkılan bir kurşun değil; Kürt halkına ve Türkiye halklarına sıkmış bir kurşundur. Kürtlere yapılan zulüm hiç bir "kardeşliğe" sığmaz. Orta yerde bir kardeşlik yoktur. Ne zaman ki Türk halkı Kürtlere yönelik vahşete karşı tavır alır, Kürt halkının tüm haklarını savunur, işte o zaman gerçek anlamda bir "kardeşlik" doğar. En zor dönemde kurulan bu "kardeşliği" ise hiç kimse yıkamaz. Kürt halkının gözünde, Türk ulusu bir gardiyandır. Bilindiği gibi hiç bir tutuklu, gardiyana güven duymaz, olsa olsa nefret duyar. Ne zaman ki Türk ulusu, ezen bir ulus olarak, bu konumundan çıkar, yani gardiyan olmaktan çıkar, işte o zaman Kürt halkı, Türk halkına karşı güven duyar ve "kardeş" ola-

rak bağrına basar.

Kürt temsilcilerinin tutuklanmasına ve "mahkûm" edilmesine Türk halkının devrimci ve aydın kesimi karşı çıktı. Halkın çoğunluğu ise sustu. Bu durumda halen bir "kardeşlikten" söz edilebilir mi?

Kürtler diğer alanlarda olduğu gibi yasal alanda da direngen bir tutum ortaya koydular. Buldukları tüm mevzileri ölüm pahasına savundular, savunuyorlar. Bu açıdan Türk halkına da örnek oluşturuyorlar. Ancak bilinen şu gerçeğin altını tekrar çizelim. Yasallığın belli bir sınırı vardır. Bu olanaklar abartılıp, öne çıkartılmamalı. Eğer Kürt temsilciler yasal alanda bu kadar direndilerse, bunun temel nedeni, Kürt özgürlük hareketinin illegal temellerde yıllardır sürdürdüğü militan mücadeledir. Hiç bir ezilen halk, kendisini ezen ulusun yasalarına dayanarak özgürlüğünü elde edemez. Özgürlük zorla, ezen ulusun tüm kuralları çiğnenerek kazanılır. Kürt halkı yıllardır bunu yapıyor. Her gün burjuva yasalar ve kurullar çiğneniyor. Bu fiili bir durumdur. Yapılması gereken şey fiili durumu genişletmek, kurtuluşu uzlaşmalarla elde etmek değil, uzlaşmazlık temelindeki devrimci savaşa kazanmaktır.

Faşist Türk devletinin parlamentosu, hükümeti, basını, medyayı ve tüm şoven kurumlarıyla, Kürt temsilcilerine ve yasal partilerine karşı gösterdikleri tavır, baskı ve terör, ezilen Kürt halkının kurtuluşunu ve özgürlüğünü ancak zora dayalı devrim yoluyla kazanabileceğini açık olarak bir kere daha göstermiştir.

Özgür ZORLU

AYRIŞMA

1- Burjuva iktidarının "özelleştirme yasasından" sonra şimdi onlara devlet işletmesinde çalışan yüz binlerce işçi-emekçi gerçek anlamda işsizlik ve sefaletle karşı karşıya geldi. Emekçilerin şu ana kadar ortaya koyduğu tüm eylemlere rağmen yasa TBMM'den çıktı. Bu demektir ki, şimdiye kadarki eylem biçimleri gereken sonucu yaratmamıştır. İşçi eylemleri yetersiz ve cılız kalmıştır.

2- Özelleştirme ya da işletmelerin kapanması sonucu işsiz ve aç kalacak olan işçiler seslerini ve eylemlerini yükseltmeye başladılar. Buna örnek olarak Ka-

rabük işçilerinin ve Zonguldak işçilerinin eylemlerini gösterebiliriz. Tekelci iktidar; işçi eylemlerinin gelişip yaygınlaşmaması için asker-polis baskısını arttırdı; aynı zamanda tüm politik kurumlarını da harekete geçirdi. Hükümet partileri eylem bölgesine gitme cesaretini gösteremeyince; onların yerine burjuvazinin sözde "muhalafet" partileri işçileri aldatmak ve mücadeleyi sapırtmak için eylem bölgelerine gidiyorlar. Böylece, burjuvazi tüm politik araçlarını kullanarak, işçi hareketini bloke etmeye çalışıyor.

3- Zonguldak'ta olup-bitenler, burjuvazinin, işçi hareketini hem baskı altına almaya ve hem de bloke etmeye çalıştığını gösteriyor. Bir süre oluşturulan "Şehir Meclisi" yerel burjuva güçlerin de yer aldığı bu kurumlaşmada amaç Zonguldak işçilerinin sermaye ve devletten bağımsız mücadelesini önlemek; işçi hareketini düzen içinde tutmaktır. Devletin yerel temsilcisi olan Belediye Başkanının "Şehir Meclisinde" yer alması ve sözcüsü olması; işçilerin henüz burjuvaziden ayrışamadıklarını gösteriyor. İşçilerin başına ne gelmişse hep bu burjuvazi ile ayrışamamasından, bağları koparamamadan gelmiştir.

4- Zonguldak maden işçileri Ocak temsilcileri meclisi daha önce yaptığı toplantıda "açık gösteri ve Ankara yürüyüşü" kararı almasına rağmen, burjuva güçlerin etkinlik kurdıkları "Şehir Meclisi"nde eylem tirpanlanmış ve "Ankara yürüyüşü" şimdilik beklemeye alınmıştır. Tüm engelleme çabalarına rağmen önlenemeyen Miting, bu sefer de hem polis ve asker kuşatması altına alındı ve hem de içeride "Şehir Meclisi"nin denetimi altına alındı. "Şehir Meclisi" İşçi Mitinginin en ılımlı biçimde geçmesi için tüm gücünü göstermiştir. Eylem sırasında açıklama yapan "sözcü" Belediye Başkanı "eylemin hiç bir politik amacının olmadığını" söylemiştir. Burjuva temsilcisinin amacı Zonguldak halkının devlete karşı eyleme yönelmesini engellemektir.

5- "Şehir Meclisi" her adımda işçilerin önüne dikilecektir. Bunu bundan sonra daha belirgin olarak göreceğiz. Açık kapıma sırasında ise bu burjuva kurum işçilerin ve eylemlerin hayatına mal olacaktır.

İşçi sınıfının uzun mücadele tarihi, burjuvazi ile bu tip platformlarda yer almanın, nasıl işçilerin hayatına mal olduğunun örnekleri ile doludur. İşçi eylemlerinin başarısı için temel şart burjuvazi ile kesin olarak ayrışmaktır. Sarı sendikal yöneticiler de burjuvazi ile birlikte davrandıklarından, işçiler, bunlarla da ayrışmalıdır.

6- Maden işçileri, "Şehir Meclisinden" ayrılmalı ve kendi KENT KONSEYLERİ'ni oluşturmalıdır. İşçi Kent Konseyi, kentteki tüm halkın önderliğini eline almalı, tüm emekçilerle bütünleşmek için somut adımlar atmalıdır. Tüm eylemler İşçi Konseyi tarafından yönlendirilmeli. Konsey emekçilerin korunması, geliştirilmesi ve kurtuluşunu hedeflemelidir.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ ÜZERİNE NOTLAR

1- Kürdistan devriminin niteliği ile ana doğrultusu.

Kürdistan devrimi, sömürgelerdeki ulusal devrimlerden temelde farklıdır. Klasik sömürgelerde, sömürge halkın mücadelesi, kendisini sömürgeleştiren metropol ülkenin egemenliğine karşı "ulusal bağımsızlık" niteliğini aldı. Mücadele ulusal nitelikli olduğundan, kapsamı gereken tüm "ulusal güçleri" harekete geçirdi. Kürdistan devrim mücadelesi ise, klasik sömürgelerden farklı olarak ulusal-sınıfsal kurtuluş hedeflidir. Hedef yalnızca "ulusal egemenlik" olan UKKTH ile sınırlı değildir. Toplumsal kurtuluş yani sosyalizm Kürdistan devriminin temel hedefidir.

Bu da kapitalizmin Kürdistan'da egemenliği ile ilgilidir.

2- Kürdistan sömürge değil, ilhak edilmiş bir ülkedir. Beşikçi'nin Kürdistan'ı klasik sömürgelerden farklı görmesi olumlu bir gelişmedir. Bu olumlu gelişmeye rağmen savunduğu "altı-sömürge" tezi yanlıştır. Tezinin bilimsel ve tarihsel temellerini inandırıcı biçimde açıklayamamaktadır. Beşikçi'nin, Kürdistan devriminin, klasik sömürgelerden farkı olarak, Türkiye'yi de etkilediğini söylemesi doğru bir sonuçtur. Daha net sonuçlara ulaşmak için Kürdistan'ın durumunun adı doğru konmalıdır: İlhak.

3- Kürdistan'ın ilhak ve işgal edilmesinin yanında, kapitalizmin egemenliği ve tek bir pazar ilişkisi, Kürdistan ve Türkiye devrimini birleşik devrimin bileşenleri durumuna getirmiştir. Birleşik devrim toplumsal kurtuluş hedeflerken, Kürdistan devrimi ayrırt edici fark olarak aynı zamanda "ulusal sorunu" içermekte-

dir. Bu ayrırt edici özellik iki ülke devriminin birlikte gelişimi önünde engel değil, birleşik devrimin Kürdistan özelliğidir.

4- Yıllardır çok çetin ve sert olan iç-savaş sürecinden geçen Kürdistan devrimi, birleşik devrime büyük bir dinamizm sağlamıştır. Bu olanaklar en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

5- Türkiye emekçi sınıfları içinde şovenizmden arınmış ve Kürt ulusunun kurtuluş hareketini destekleyen ve bütünleşenlerin sayısı her geçen gün artmış olmakla birlikte, halen çoğunluk şovenizmin etkisi altındadır. Bu yüzden de kendi zincirlerinden kurtulamamaktadır. Burjuva sendikalar şovenizmi yayıyorlar. Bu şoven burjuva uşaklarını teşhir ve tecrit etmek şarttır. Türkiye proletaryası ne zaman ki şovenizmden kurtulur ve proletarya enternasyonalizmi anlayışına uygun davranır, işte o zaman kurtuluş yoluna girmiş olacaktır.

6- Kürt-Türk ve tüm ulusal topluluk halklarını, Türkiye ve Kürdistan devrim güçlerini birleşik bir güç halinde, faşizme ve sermaye egemenliğine karşı harekete geçirmek dönemin devrimci enternasyonal görevidir.

İŞÇİLERİN ANKARA EYLEMİ VE SENDİKALARIN AŞILMASI

1- Türk-İş ve DISK'e üye binbinlerce işçi uzun bir sessizlikten sonra Ankara'da etkin sayılabilecek bir eylem ortaya koydular. Ankara eylemi Türk-İş ve DISK tarafından düzenlenmekle birlikte, esasında işçilerin baskısı sonucudur. Yoksa bu iki sarı sendika yöneticileri sokağa çıkmak için onca nedenin varolmasına rağmen, sırf iktidarı ve düzeni korumak kaygısıyla, işçilerden gelen eylem önerilerini engellemişlerdir. Düzen sendikalarının, kurulu sermaye düzenini ve egemenliğini korumak için işçilerin ayağına vurulu pranga oldukları ve her tür işçi eylemi önüne çıkarılmış gerici barikatlar olduğu herkes tarafından biliniyor. Tüm bu gerici sendika barikatlarına rağmen, işçiler sokağa çıktılar. Artık barikatlar işçileri durduramıyor.

2- Daha önceki yazılarımızda belirttik, burjuva sendikaları, sırf işçiler sokağa dökülmesin, kapitalizme karşı eyleme geçmesin diye kendilerini ortaya koydular, işçi hareketini burjuva potada eritmeye ve bloke etmeye çalıştılar. Aneak, emek-sermaye ilişkisi öylesine derin ve keskin, emekçi sınıfların sefaleti

öylesine yaygın ki; her tür uzlaşma girişimi ancak bir süre için işçileri oyalayabilirdi. Böylece olayların etkisi ile uzlaşma ve oyalama taktığının sonuna gelindi. Sefaletin, işsizliğin ve açlığın bu kadar derin olduğu mevcut koşullarda uzlaşma artık hiç bir işe yaramayacaktır. Zaten öyle de oldu: işçiler en sonunda sokağa döküldüler. Sermaye sınıfı, işçileri her geçen gün sefalete ve mücadeleye iterken, sarı sendikaların uzlaşma çabası ne işe yarar ki.

3- İşçiler Ankara'da istemlerini ve özlüklerini dile getirirken, bunun önünde engel olan sarı sendikalara karşı da tavır aldılar. Sendika yöneticilerinin taşlanması ve yuhalanması, komuşturulmaması, işçilerin uzlaşmaya karşı tutumunu gösteriyordu. Burjuva uşağı Bayram Meral, işçilerin Meclise yürümelerine engel olunca, işçiler, hem buna karşı tavır aldılar, Meral polis tarafından, işçilerin öfkesinden kurtarılabildi hem de işçiler Meclise yürümeye devam ettiler. Büyük bir korkuya kapılan iktidar bir taraftan, işçilerin önüne panzerli, polisli barikat dikerken; yeterli görmemiş olacak ki, Meclis'in önüne de ayrıca panzerli-polisli barikat çıkardığı gibi aynı zamanda askeri birlikleri de harekete geçirdi. Sonuçta yeterince örgütlü olmayan ve komiteleşemeyen işçiler dağılmak zorunda kaldılar.

4- Sermaye ve devlet güdümlü sendikalar Ankara'da inisiyatifli elden kaçırıldılar, işçiler bir süre için fi-

li inisiyatif koymakla birlikte, hareket örgütlü ve organize olmadığı için, inisiyatif koymakla birlikte, hareket örgütlü ve organize olmadığı için, inisiyatif daha ileriye götürülmedi. Bir kere daha ortaya çıkmıştır ki eğer işçiler fabrikalarda, sanayi bölgelerinde ve kentler düzeyinde kendi işlerinde mücadele birliğini sağlamazlarsa, yani komiteleşmezlerse ve işçi konseyleri örgütlenesine gitmezlerse, ortaya çıkan en uygun koşullar ve fırsatlar bile mücadelenin yararına kullanılamaz. Komite ve konseyler biçiminde örgütlenme, dönemin temel sınıfsal mücadele organlarıdır. Gelişmeler sendikaları aşan bir durum yaratmıştır. Mücadeleyi halen yalnızca sendikal örgütlenme ile devam ettirmek, koşulların gerisine düşmek anlamına gelecektir.

Devrimci durum ve iç savaş ortamında işçi sınıfının sınıf savaşı organlarına gereksinmesi vardır. Bundan sonraki tüm eylemler ve pratik inisiyatif doğrudan, işçilerin bağrında çıkan ve işçilerin kendi örgütlenmesi olan İŞÇİ KONSEYLERİ tarafından yönetilmelidir. Bu en ivedi görevdir.

Yönümüzü ve gözlerimizi devrime ve geleceğe dikelim!

KAMU EMEKÇİLERİNİN EYLEMLERİ GELİŞİYOR

1- 89'da eğitim emekçilerinin öncülüğünde başlayan kamu emekçilerinin eylemleri, giderek, diğer kamu emekçilerini de harekete geçirdi. Bu dönemde kamu emekçileri kendi mücadele tarihlerinin en ileri eylemlerini ortaya koydular. Örgütlenmeleri işte bu ileri mücadele ile başladı ve sürdü. Devlete rağmen, devlete mücadele içinde oluşan kamu emekçileri sendikaları süre içinde yönetimlerine çöreklenen reformistler yüzünden zaman zaman geriye düştü. Kitle pasifize edildi. Reformistlerin tüm pasifize çabalarına rağmen, emekçiler eylemlerine devam ettiler. Pratik inisiyatif daha çok sağlık emekçilerinin eline geçti. Sağlık emekçilerini PTT emekçileri, DDY emekçileri izledi. Eğitim emekçileri ise yönetimin reformist politikaları sonucu uzun süre pasifize edildi. Eğer eğitim emekçileri eylemlere yöneltilerse, bu onların kendi zorlamaları ile olmuştur. İşçi sendikalarının uzlaşmacılığı gibi KCSP yönetiminin uzlaşmacılığının da bir sınırı vardır. Kamu emekçileri artık bu sınırı aşıyorlar, sokağa dökülüyorlar.

2- PTT emekçileri, özelleştirmeye karşı durmak

ve ekonomik hak istemleriyle bir haftalık eylemlere yönelediler. Bir hafta süren eylemler PTT emekçilerinin şimdiye kadarki en ileri eylemi oldu. Eylem sonucu stratejik önemi olan haberleşme işkolunda işler felç oldu. PTT eylemi ile tüm alanlar etkilendi. PTT emekçileri her gün yürüyüş düzenleme ve açık toplantı yapma biçiminde etkin eylem biçimlerine başvurular. Eylem sırasında yöneticilerinin gözaltına alınması onların eylemlerini etkileyemedi. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" diyen emekçiler her tür baskıya rağmen yollarına devam ettiler. PTT emekçilerinin eylemleri diğer kamu emekçilerini etkilemeye ve eyleme çekmeye başlayınca, durumunun geleceğinden korkan devlet, panzerleri devreye soktu, baskılarını arttırdı; ancak bunların hiç biri sonuç vermedi. PTT emekçileri planladıkları bir haftalık eylemlerini tamamladılar. PTT emekçilerinin pratikte inisiyatif koymaları tüm kamu emekçilerinin harekete geçmesini sağladı.

3- PTT emekçileri eylemdeyken, DDY emekçileri, TEK emekçileri, maliye emekçileri, eğitim emekçileri, sağlık emekçileri eylemlere giriştiler. Kamu emekçilerinin eylemleri yaygınlık gösterdi. Onbinlerce emekçi bu eylemlere katıldı. Bu eylem dalgası, KÇSP'nin Ankara Eyleminden sonraki en etkin eylemi oldu. Esasında yeni eylem dalgası KÇSP'nin Anka-

ra Eyleminden daha etkin olmuştur. Üstelik yeni eylem dalgası gelişmenin gerisine düşen KÇSP'ye rağmen ve O'nun dışında başlamıştır. Bu da gösteriyor ki, her kim ki gelişmeye karşı çıkar ve gelişmeye cevap veremezse, o örgüt ve organizasyon, kitle tarafından aşılır. KÇSP'de kendisini aşan eylemlere katılma ve eylemde görünme telaşı başladı. Uzlaşma artık bir işe yaramıyor, mücadele kendi yolunu kendi yöntemleri ile aşıyor.

4- Kamu emekçileri eylemlere ekonomik istemlerle başlamakla birlikte, eylemler, ekonomik istemlerle sınırlı kalmadı, politik istemler de ileri sürüldü. Bunlar henüz iktidarı hedefleyen istemler olmamakla birlikte, kitlelerde demokrasi bilinci uyandıracak olan istemlerdir. Kamu emekçileri artık anlamaya başladılar ki, politik demokrasi olmadan, mesleki ve ekonomik sorunları çözülemez. Bizim kamu emekçilerine kazandırmamız gereken bilinç, devrimci politik bilinç yani devrim bilincidir. Esas olan devrim mücadelesidir. Ekonomik mücadele devrime yol açmaz; devrim politik mücadele ile kazanılır. İktidarı ele geçirmeyi hedefleyen eylemler öne alınmalı, diğer eylemler, iktidarı ele geçirme eylemine bağlanmalı. Bu devrimci politik bilinç öncü devrimciler tarafından götürülmeli.

HONECKER'İN ARDINDAN

Emperyalist Federal Almanya tarafından ilhak edilen Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin (ADC) devlet başkanı, eski Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin (ASBP) genel sekreteri Erich Honecker, sürgünde bulunduğu Şili'de 29 Mayıs günü öldü. Uğradığı bütün ihanetlere, gördüğü bütün alçaklıklara karşı sosyalizme olan inancı sarsılmayan, sosyalizmin Doğu Avrupa ve SSCB'de yaşanan deneyimini son nefesine kadar

savunan Honecker, yıkılan sosyalist devletlerin liderleri arasında, yıkımların ardından en onurlu ve en direngen tavırları göstermesiyle öne çıkmıştı.

Honecker, 25 Ağustos 1912'de Almanya'nın Neunkirchen kentinde komünist bir işçinin oğlu olarak dünyaya geldi. Anne ve babası, tüm yaşamlarını politik çalışmaya ve çocuklarını bilinçlendirmeye adanmış kişilerdi. Çocukluğu hep Marx'ın, Engels'in, Lenin, Rosa ve Liebknecht'in konuşulduğu bir evde geçti. Bu ortamın etkisiyle Honecker, oldukça "erken" bir yaşta devrimci mücadeleye atıldı; daha on yaşındayken Wiebelskirchen'deki komünist çocuklar grubuna katıldı. 50 kadar çocuğun yer aldığı bu grup spor yapıyor, tiyatro oyunları sergiliyor,

toplantılarda ve parti gösterilerinde sahneye çıkmak üzere koro çalışmaları yürütüyor, evlerde eğitim çalışmaları düzenliyordu. Grup, iki yıl sonra "Genç Spartaküs Birliği" adını alacaktı. Erich Honecker daha sonra, 14 yaşındayken girdiği Alman Genç Komünistler Birliği'nde (AGKB) çalışma yürüttü. 1929'da, 17 yaşındayken Almanya Komünist Partisi'ne girdi. 1930 ve 1931 yıllarının Ağustos ayları arasında, Komün-

tern'in Lenin Okulu'nda Komünist Gençlik Enternasyonal tarafından verilen bir yıllık eğitimi almak üzere parti ve komsomol tarafından Moskova'ya gönderildi. Otobiyografik kitabında, "Stalin'in önderliği altında sosyalizmin enerjik bir biçimde nasıl kurulduğunu kendi gözlemleri çerçevesinde anlatır.

Bu eğitimi tamamladıktan sonra Honecker Almanya'ya dönüp çalışmaya devam etti. Özellikle, anti-fa-

şist yeraltı direnişiyile geçen 1933-1935 yılları arasında çok yoğundu. Aralık 1935'te yakalandı. Anti-faşist yeraltı direnişindeki rolünden dolayı Berlin'de Gestapo işkencehanelerinden geçti. Mahkemede siyasi savunma yaptı. Nazi cezaevlerinde on yıl kaldı.

1945 yılında Kızıl Ordu, Hitler Almanya'sının kişiliğinde faşizmi yenerek, İkinci Dünya Savaşı'nı bitirdi. Bugün Normandiya çıkarmasına, dolayısıyla Hitler Almanya'sının emperyalist rakiplerine mal edilme çalışmaları başkanı, Honecker'ın tutukluğunun da sonu anlamına geliyordu. Savaşın bitiminde Avrupa'nın yeniden biçimlenişini gerçekleştirirken, Almanya'daki "Sovyet İşgal Bölgesi" 7 Ekim 1949'da Alman Demokratik Cumhuriyeti adıyla yeni bir sosya-

Honecker Fidel Castro ile birlikte

list devlet oldu. Honecker bu devletin kuruluşundan itibaren çeşitli görevler aldı. Daha ADC kurulmadan, savaşın bitiminden itibaren Özgür Alman Gençliği örgütünün örgütleyici ve yöneticisi olarak, Hitler döneminin eğitimini alan gençliği sosyalizme kazandırmakta büyük başarılar göstermişti. 1955 yılında, ADC'de ikidarda bulunan ASBP'nin merkez komitesine, 1958'de politbüroya girdi. 3 Mayıs 1971 günü MK 1.

sekreterliğine getirildi. 1976'daki ASBP 9. kongresinde ise genel sekreter seçildi.

Honecker'in başında bulunduğu ADC büyük bir sanayi ülkesiydi. Savaşın getirdiği yıkım ve bu yıkımın bedellerinde büyük payın ADC tarafından ödenmesine karşın başarımıştı bu. Tarımda teknolojik ilerleme ve modernizasyon sağlanmıştı. Konut sorunu tümüyle çözülmüştü. Bunları büyük ölçüde SSCB'nin desteğiyle başarmıştı ADC. Ticareti en çok SSCB ile oluyordu. 1950 ile 1978 yılları arasında iki ülkenin ticareti 25 kat artmıştı. Honecker, otobiyografik kitabında, "ASBP ile SBKP arasındaki mücadele ortaklığı, ADC ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluk, bizim başarılarımızın en önemli temelidir" diye yazıyor. Yıkımdan sonra, 1991'de yazdığı kitapçıkta ise, "Birçok şeyi kendi gücümüzle başardık, birçok şeyi de SSCB'nin yardımları sayesinde diyor.

ADC, sosyalist ülkeler arasında yalnızca en gelişkinlerden değil, aynı zamanda en eli açıklardandı. New York'ta yayınlanan haftalık sosyalist gazete Workers World'ün 9 Haziran tarihli sayısında John Catalinotto, ADC'nin enternasyonalist yardım konusunda en eli açık sosyalist ülkelerden biri olduğunu ve Angola, Etiyopya, Mozambik, Nikaragua, Küba, Vietnam gibi gelişmekte olan ülkelere yaptığı yardımların yanında, Zimbabve ve Güney Afrika'daki ulusal kurtuluş mücadelelerini de desteklediğini yazıyor. Ayrıca Şil'de gerçekleşen 1973 faşist darbesinin ardından binlerce anti-faşiste ADC'nin sığınma hakkı verdiğini ekliyor.

Honecker, Sovyetler Birliği'nde 1980'lerin ortalarında başlatılan ve daha sonra SSCB'nin ve sosyalist ekonominin yıkımına yönelik açıldık ve yeniden yapılanma politikalarının, "kendi ülkesi için" gerekli olmadığını savundu. Bu politikaların gerçek niteliğini ise çok sonra gördü. 1989 yılı sonlarına doğru, SSCB'deki politikaların ADC'de de uygulamak isteyen "yenilikçiler" partide ağırlık kazandı. Gorbaçov ekibinin desteklediği bu çevrelerin bastırması sonucu 1989 yılı Aralık ayında istifa etti. Kısa süre sonra "Berlin Duvarı" yıkıldı ve ardından da "Doğu" ve "Batı" Almanya'lar "birleşti". Emperyalizm ADC'yi yutmak için "duvar yıkmama"nın yeterli olmayacağını biliyordu. Bir yandan hızla sosyalist ekonomiyi tahrip etmeye girişirken, bir yandan da ülkenin geçişine yoğun bir saldırı başlattı. Bu saldırının önemli bir boyutu elbette ki, ülke liderlerini aşığılamaktı. Savcılar ve karşı devrimci medya bu amaçla el ele verdiler. Burjuva hukuku çerçevesinde bile son derece mesnetsiz olan suçlamalarla ADC devlet başkanı Erich Honecker, başbakan Willi Stoph, Savunma bakanı Keblert ve devlet güvenlik bakanı Erich Mielke hakkında davalar açıldı. Bunlardan Erich Miel-

ke, 1931 yılında Berlin'de iki polisi öldürüp birini yaralamak suçlamasıyla olaydan 62 yıl sonra, 1993'te altı yıl hapis cezası aldığında, 85 yaşındaydı. 1949'da Federal Almanya Cumhuriyeti kurulduğu zaman yargılanan Nazilerin çoğu, "biz emirleri uyguluyorduk" diyerek beraat etmişler ve üstelik yeni kurulan devletin kilit noktalarına yerleşmişlerdi. Şimdi aynı FAC'nin, Nazilere karşı mücadele etmiş partizanları hayatlarının sonbaharında cezalandırması, onun devraldığı mirasın ne olduğunu gösteriyordu. Ancak bu yargılama ve cezaları basit bir ölçü olarak görmek yanlış olur. Burada bu insanların kişiliğinde sosyalist ADC yargılanıp mahkûm edilmeye çalışılmaktaydı. Hedeflenen sonuç tümüyle ideolojiktir.

Bu amaçla yargılananların başında gelen Honecker, Alman emperyalizmini büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Komünist kimliğini ve ADC'de yaşanan sosyalizmi inatla savunan Honecker mahkemeye ve Alman emperyalizmine meydan okudu: "Elinizden geleni arınıza koymayın." Bu sözlerle bitirdiği 26 sayfalık açıklamasını "savunma" olarak nitelermiş, "mahkemeye 'hukuk görüntüsü' bahsetmemek için", bu "siyasi açıklama'yı mahkeme binası önünde, basına okumuştü. "Bu dava bir maskaralıktır, siyasi bir tiyatrodur." diyordu. Aynı övgüven daha ileride de görülüyordu: "Herkes, istediği ve becerebildiği kadar kendisini tarihin önünde gülünç duruma düşürmekte özgürdür." Davada amaç sosyalist geçmişi aşığılamak, süründürmek, mahkûm etmektir. Ama sert kayaya çarpmışlardı. Emperyalist Alman medyasının pek yer vermediği açıklamayı okuyan ihtiyar sükûm pükûm, "pışman" bir suçlu değil, kendisini yargılamaya kalkınları yargılayan bir komünistti. "Batı Alman hukuku, hakimler ve savcılar kendi kendilerini cezalandıramayacakları için, Nazileri cezalandıramamıştı." Kuruluşuna tanık olduğu, temelne alın terini ve acılarını gömdüğü devletin yıkılığını görmek, bu inançlı komünisti karamsarlığa ve inkarcılığa düşürmemişti. Birçok başka liderlerin tersine o, eleştirel yaklaşıma çalıştığı ve yaptığını her şeye karşın savunmaya devam ediyordu. "Ben ADC için yaşadım. Özellikle Mayıs 1971'den beri ADC tarihinin önemli bir bölümünün sorumluluğunu üstlendim. Yani ben bir tarafım, ancak yaşlılık ve hastalık beni güçten düşürmüş bulunuyor. Yine de hayatımın sonunda, ADC'nin boşuna kurulmamış olduğu kanısındayım. Sosyalizmin mümkün ve kapitalizmden daha iyi olabileceğinin işaretini vermiştir. Yenilgiye uğrayan bir tecrübedir. Ama insanlık hiçbir zaman, bir deneme başarısızlıkla sonuçlandı diye yeni fikirler ve yollar aramaktan vazgeçmemiştir. Şimdi de bu denemenin neden başarısızlıkla sonuçlandığını araştırmak gerekir.

Yenilgiye uğramamızda, kesinlikle Avrupa'daki sosyalist ülkeler sorumluları olarak bizim önlenebilir hatalarımızın rolü büyüktür. Ancak sosyalizmin Almanya'da yenilgiye uğramasının bir başka nedeni de ADC vatandaşlarının tıpkı onlardan önce diğer Almanların yaptıkları gibi yanlış bir seçim yapmış olmaları, ayrıca düşmanlarımızın da bizden daha güçlü bulunmasıdır.*

Bu açıklamayı yaptıktan kısa bir süre sonra mahkeme, Honecker'in hastalığının (karaciğer kanseri) ilerlediğini, birkaç aylık ömrünün kaldığını gerekçe göstererek davayı düşürdü. Burada kimsenin görmediği şu gerçeği ortaya koymak gerek: Davanın düşürülmesinin, "yargılama"nın bitirmesinin gerçek nedeni Honecker'in hastalığı olamaz. Gerçek neden, burada yargılama süreci içinde yazmamızı haklı kılan olgudur. Emperyalist Almanya, Honecker'i "yargılamaya devam ettikçe kendisinin Honecker tarafından yargılanacağını görmüş, yeni bir Leipzig savunması olayını göze alamamıştır. Ne zaman insancılıktan söz etse vahşet beklenen emperyalizm, Honecker'i insancıl nedenlerle serbest bırakmış olamaz. 85 yaşındaki Mielke'ye 62 yıl önceki bir olaydan dolayı hapis cezası veren emperyalist hukuk, insancıl olamaz. Honecker'in serbest bırakılmasının tek nedeni, kolay yutulur lokma olmadığının görülmesidir. Hastalık ise işin bahanesi olmuştur. Nitekim birkaç aylık ömrü kaldı denilen Honecker bir buçuk yıl daha yaşamıştır.

Honecker 1961 yılında "Berlin duvarı"nın inşa edil-

mesinde önemli bir sorumluluk üstlenmişti. Karşı-devrimcilerin tam bir sınıf kınıyla yaklaştıkları, yıkılına alıştutan sözde ilericilerin ise ahmakça bir özgürlük ermişliğiyle lanetledikleri bu duvar neyin nesiydi? Burada, birkaç on yıllık bir dönemin uluslararası çapta değerlendirilmesine girmeden, güzel bir benzetme için John Catalinotto'dan ikinci bir alıntı yapmayı yeterli görüyorum: "Tıpkı bir grevde grev kınclarının geçişini zor kullanarak engelleyen grev gözatilerinin oluşturdukları hat gibi, Berlin duvarı da dünya çapındaki sınıf mücadelesinde meşru bir silahtı."

Honecker, 1989'dan sonraki gelişmelere ilişkin görüşlerini ilk olarak mahkeme binası önündeki "siyasi bir açıklama"da ortaya koymuş değildi. Moskova'dan Almanya'ya getirilip "yargılanmaya" başlanmasından birkaç hafta önce, *Zu Dramatischen Ereignissen* (Dramatik Gelişmeler Üzerine) başlıklı 96 sayfalık kitapçığı Almanya'da yayınlanmış bulunuyordu.

Bu kitapçığı, "Kasım 1989'dan bu yana yaşanan gelişmeleri yazmayı bir borç bildiği için" yazmıştı. "Geçmişte faşist Gestapo beni nasıl susturamadıysa, bugünün göfleri de susturamayacaklar, buna kesin kararlıyım" diyordu. "Son yıllardaki sarsıcı gelişmeler üzerine görüşlerimi söylemeden tarih sahnesinden çekilmem, sadece kendim için değil, aynı zamanda Alman ve uluslararası komünist hareket için de onursuzluk olduğunu düşünüyorum."

Çöküşün nedenlerinin henüz yeni yeni araştırılma-

Temmuz 1973, soldan sağa Todor Jivkov, Nikolay Çavuşesku, Edward Gierek, Janus Kadar, Gustav Husak, Leonid İlyiç Brejnev, Erich Honecker ve Yumjaagyn Tsendenbal.

yağışıldığını, birçok nesnel ve öznel faktörün incelenmesi sonucu zamanla bu nedenlerin tam olarak ortaya konacağını söylüyordu. Kendisi de ilk elde saptadığı hataları belirtiyordu: *"Hareketimizin çöküşünün temel nedeni reformizmdir. Yeniden kalıcı adımlar atmamak istiyorsak, kendimizi önce pundan arındırmamız gerekecektir."*

Zor koşullar altında hazırladığı küçük kitabının birçok yerinde, sosyalizme inancının hiç sarsılmadığını vurguluyordu: *"ADC'nin çöküşü, sosyalizmin insan toplumu için tek alternatif olduğu inancını benden ve diğer yoldaşlardan alamadı."*

Yıllar önce bir Batı Almanya ziyareti sırasında, kapitalizm ile sosyalizmin birleşmesinin su ile ateşin birleşmesi kadar olanaksız olduğunu söylediğini hatırlatarak, Almanya'nın doğusunun bugün içinde bulunduğu durumun kendisini haklı çıkardığını söylüyordu. *"Stalinist ADC'de işsizlik yoktu, sosyal güvencesizlik yoktu, gelecek korkusu yoktu."* diyerek, emperyalist propaganda savaşında yerden yere vurulan AIX'nin bugünkü Doğu Almanya'ya üstünlüklerini sayıyordu.

Honecker, stalinizmle mücadele bayrağı altında sosyalizme karşı savaş açıldığını söylüyordu: *Tıpkı bir zamanlar komünizmle savaş bayrağı altında bolşevizme karşı savaş yürütüldüğü gibi..." Bugün, başı dik komünistleri stalinist diye nitelemek 'moda' olmuştur. Ama Bolşevik katili ve Yahudi kasabı Göring'e karşı hakikat savaşında stalinist Dimitrov zafer kazanmıştı. (...) Meclis binası Reichstag'ın yakılması yalanı gibi, 'stalinist' ADC ile ilgili yalanı da bir balon gibi sönecektir. Hakikat kazanacaktır."*

Savcılar ve medyanın el birliğiyle kendisi hakkında hazırladıkları senaryoları yanıflarken, özellikle anti-faşist partizanlık yıllarının inkâr edilip karalanmasına büyük tepki gösteriyordu. *"Ben eskiden komünistim, bugün komünistim, gelecekte de komünist olacağım"* diye yazıyordu.

Maoçu düşmanlarının bile, *"marksist-leninist klasikleri en iyi bilen revizyonist"(!)* olarak gördükleri (bu ve buna benzer birçok çelişki barındıran iğrenç bir küfürname için bkz. Yüksel Delyan, "Bir 'eski komünist'in ölümü", Gerçek haftalık haber dergisi, 25 Haziran 1994.) Honecker, yaşananlara amprist bir sıklıkla değeri bilimsel teoriye olan güveniyle yaklaşıp için, yaşananlardan başı dönmemişti. *"Birçok insanın benimle paylaştığı iyimserlik var içimde"* diyordu. *"Sosyalizm dünya sahnesinden silinmedi ve silinmeyecek."* Çok sorulan bir soruyu da şöyle yanıflıyordu: *"Sık sık,*

ADC'de yaşananın sosyalizm olup olmadığı soruluyor. Evet, sosyalizmdi. En azından onun önemli bir kısmıydı. Belli başlı üretim araçları toplumsallaştırılarak, halka ait işletmeler kooperatifleştirilerek, insanın insan tarafından sömürülmesi ortadan kaldırılmıştı."

Honecker bu kitapçığı yayınladıktan birkaç hafta sonra Almanya'ya getirildi, yargılanmaya çalışıldı, yuhanda geçen "siyasi açıklama"yı okuduktan bir ay kadar sonra serbest bırakıldı ve Şili'ye kızının yanına gitti. Pinochet tarafından gerçekleştirilen 1973 darbesinden sonra ülkesine kabul ettiği Şilli dostları, yoldaşları ona kucak açtılar. Ömrünün son bir buçuk yılı orada geçti.

Demokratik Almanya'nın Gerçek Tarihi adıyla bir kitap yazmakta olduğunu duymuştuk. Tamamlayabildi mi bilmiyoruz. Ama gerçekte o, yaşamının son yıllarında şu ya da bu kitapla karşılaştırılmayacak değerde bir eser yarattı. Reel sosyalizmin ve uluslararası komünist hareketin en büyük yenilgilerini yaşadıkları bu dönemde Honecker, onca pişman ve örnek "eski komünist" lider arasında, komünizmin inatçı savunuculuğunu tek başına bayraklaştırarak yüzyıllardan geleceğe kalacak en onurlu seslerden birini vermeyi başardı.

Ölümünden sonra Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ya da Walter Ulbricht'in (Kendisinden önceki ABSP genel sekreteri) yanına gömülme isteği, Berlin kent yönetiminin "bu kişilerin yanında boş yer yok" demesi ve Alman devletinin takındığı düşmanca tavır nedeniyle yerine getirilemedi. Eşi ve kızının isteği üzerine cesedi yakıldı.

O çocukluğunda bir komünistti, ölünceye kadar da öyle kaldı." 30 Mayıs günü Santiago'da düzenlenen cenaze töreninde Şili Komünist Partisi genel sekreteri Volodia Teitelboim'un onun için söylediği bu sözlerle Honecker'ı uğurluyoruz.

M. Sinan ATEŞ

KAYNAKLAR

1- Erich Honecker, *From My Life*. Pergamon Press. New York, Paris ve başka yerler, 1981. (Resimler de bu kitaptan alınmıştır.)

2- Erich Honecker, *Zu Dramatischen Ereignissen*. W. Runge Verlag, Hamburg, 1992. (Bu kitabın bir özeti, üç bölüm halinde Devrimci Emek'in 22, 23, ve 24. sayılarında yayımlandı.)

3- "Erich Honecker: A Stubborn Defender of Communism", John Catalinotto'nun haberi, *Workers World*, 9 Haziran 1994.

4- "Erich Honecker: 'Elinizden Gelent Ardınıza Koymayın'", İlker Maga'nın haberi, *Özgür Gündem*, 24 Aralık 1992.

AYAKLANMA DURUMUNU

DEVİRİME

DÖNÜŞTÜRELİM

Artık bir durum tahlili yapmak iyiden iyiye zorlaştı. Zorluk, durumun kafaları karıştırmamasından ileri gelmiyor, hayır, sadece hiç bir durum tüm yönleriyle incelencek denli uzun süre gerçekliğini koruyamıyor. Sel öylesine büyüdü ki, her yeni durum kısa sürede eskiyor, "dün" olup geçmişe karşıyor. Haber programları artık her akşam bir iki bomba haberiyle çalkalanırken, toplumun 15 yılda yaşamadığı değişimin tümü bir iki ayda yaşanıyor. İşte böylesine yoğun ve hızlı bir nesnel ortam bir durum değerlendirmesi yapılmasını zorlaştırıyor. Çünkü gündem artık saatlerle değişiyor. Tüm bu patlamalar, çalkantılar, yıkıntılar ve coşkun selleri andıran hareketler arasında hemen göze çarpan gelişim, yığınlardaki olağanüstü devrimci ruhun hızla tüm topluma yayılması çoğu zaman biçimsiz ve bazen çok geri bazen umulmadık denli ileri; kimi zaman ucu bucağı görünmez kalabalıkların büyük devrimleri, kimi zaman küçük grupların tüm topluma örnek olabilecek gözük peklilik ve kahramanlıkları; nereye vuracağını bilmeyen hesapsız şiddet ve nereye sürüklendiğini bilmeyen milyonlar, tüm bunlar politik ortamın iyice belirginleşen, her geçen gün kendini daha fazla öne çıkaran öğeleri. Sonda söyleyeceğimizi hemen şimdi söyleyelim: Bu durum her yönüyle bir ayaklanma durumudur. Toplum, gittikçe gücünü arttıran, gücünü arttırdıkça aynı paralellikte gelişmeyen devrimci örgütlerin kontrolü dışına çıkan ve hedefi belirsizleşen, ama aynı zamanda kendine bir biçim bulmaya çalışan bir ayaklanma yaşıyor.

Yığın hareketinde belli bir dönemin geride kaldığını, yeni ve daha yığınsal bir dönemin başladığını söyleyebiliriz. Elbette ki hareket sadece yığınsallaşma açısından değil nitelik yönünden de bir başka döneme girmiş bu-

lunuyor. Aslında bu dönemin en belirgin başlangıcını Sivas katliamı sonrası yapılan gösteriler oluşturdu. Hareket yüz binlere, üstelik hiç kimsenin düşünmediği ve kendini hazırlamadığı denli geniş bir devrimci potansiyel taşıyarak ulaştı. Ne yazık ki, bu devrimci potansiyelden, bizler de dahil, yeterince yararlanamadık.

Ayrıca 93 yazında bir milyon işçi ve memuru aynı gün sokağa döken eylemler yaşandı. Üstelik bu eylemler sadece yığınsallığı ile değil, devrimci sloganlara yaklaşımı ve radikalliği ile de dikkati çekti. Doğrusu hiç kimse bu gerçeklikleri görmeyen gelemiyor. Fakat, bu durumun gösterdiği gerçekler konusunda kafa karışıklığı hala sürüyor. Bir türlü anlaşılamayan noktaların başında şu geliyor; sürekli yığınsallaşan hareket, yeni unsurları, taze ve enerjik güçleri bünyesine katıyor demektir. Sürekli yükselme eğilimindeki yığınsallığı, bu nedenle hareketin yeni biçimleri aşırmasının büyük olanaklarının önünü açar. Bu olanak ajitasyon çalışmalarını daha geniş yığınlara ulaştırmakla sınırlanmamalı. Hareket, hedefi ve yönünün sonsuz çeşitlilik altında genişletilebileceği olanaklar sunuyor. Sürekli yığınsallaşan bir hareketin devrimci gücüne kesinlikle güvenmeli ve bu güven, "bilincin yeterince gelişmiş oluşuyla", "öncünün hazırlıksız ve yetersiz oluşu" gerçekleriyle budanmamalıdır. İşte asıl bu düşünceler güvensizliğin ifadesidir. Ve kesinlikle hareketin gebe olduğu yeni biçimlerin ve düzeylerin, yaratıcı ve enerjik bir çabayla "ebesiz" olunması görevini ortadan kaldırır. Bu görevin yerini, yığınların bir parçası, sadece gittikçe büyüyen bir parçası haline alma çabası alır ki, devrimin eski dostlarını pençesine almış hastalık tam da budur.

Leninistlere sonsuz bir yaratıcılık ve enerjik bir çaba veren; hareketin evrileceği yönü herkesten önce kavramaları, bu bilgiyi öncünün sosyalizm mücadelesiyle karşılaştırma çabasında tutkulu olmalarıdır. Bu tutku çoğu zaman yalnızlığı da beraberinde getirir. Lenin, birinci emperyalist paylaşım savaşında devrimci durumun ortaya çıkacağını, bu durumdan iç-savaş için yararlanacakla-

nmı söylerken böylesi bir yalnızlık içindedir. Bir çok sözde sosyalist, aldatılmış milyonlarca proleterle birlikte sınıf kardeşlerine kurşun sıkmak için cepheye koştukları bir ortamda, Lenin ve Luxemburg gibi bir avuç sosyalist tutkulu ve yaratıcı bir çaba içine girerler ve her ikisi de, bir sonuçta başarıya ulaşmamış devrim yönettiler. Yine Lenin, Şubat devriminden sonra, şimdi görevin proletarya tarafından iktidarın ferhi olduğunu Nisan tezleriyle ortaya koyarken, aynı tutkulu ve yalnız çabanın içersindedir. Fakat bu tutku bütün partiyi tutuşturunca, Bolşevikler büyük bir enerji ve yaratıcılıkla çok kısa sürede tüm Sovyet'lerde çoğunluk haline gelebildiler. Çok çeşitli eylem biçimlerini olağanüstü devrimci esneklik ve yaratıcılıkla bulup çıkardı. Enerji ve yaratıcılık, hareketin yönünün kesin tayiniyle, gerçekleştiği herkesten önce görerek öne fırlamanın yarattığı coşkıdan ileri gelir. > Eğer biz hiç kimsenin devrimci durumu ortaya koymadıkları ortamda, uzun süre yalnız kalarak savunmanın sıkıntısını yaşıyolsak, aynı zamanda yaratıcı ve tutkulu çalışmayı da bu çabalarda öğrendik ve alışkanlık haline getirdik. Aynı durum iç-savaş için de geçerli.

Şimdi durumu değerlendirme ortaya konacak politika açısından aynı yalnızlaşmayla sonuçlanacak yeni bir dönem önümüzde duruyor.

Hareket şimdi önümüzde yeni olanaklar açıyor, yeni bir evreyi temsil eden devrimci yığın hareketi, leninistlere, hem kendi çalışmalarını yeniden gözden geçirebilme olanaklarını sağlar, hem de yeni biçimler ve sıçramalarla olağanüstü politik-pratik açılım yapabilmesinin malzemelerini sunar. "kitlelerden öğrenin" diyor büyük devrimci Stalin. Şu anda kendiliğinden yığınsal eylemin tüm biçimleri, bir devrimin barındırabileceği hareket biçimlerinin çok büyük çoğunluğu, şimdiden sokakta hayata geçiyor. Bizlere düşen bu biçimlerin öne çıkanlarını geliştirmek, ifadelemek ve politik tutarlılık seviyesine çıkarmaktır.

Şu halde; hareketin gelmiş olduğu aşama nedir, genel panoramada neler ön plana çıkıyor ve leninistlere ne görev düşüyor ona bakalım.

Tekelci kapitalizmin ekonomik bunalımının varmış olduğu aşamayı anlatmaya gerek yok, çünkü en yetkili ağızlardan bu gerçeklik sürekli dile geliyor zaten. Yalnızca şu eklenmeli: Bu bu-

nalımdan çıkış yok. Tarihinin gördüğü en büyük bunalımdan her çıkış denemesi, tekelci kapitalizmi kendi sisteminin sınırlarına iteliyor. Emekçilere saldırmadan, en ufak gündelik bir sorunun ölüm kalım sorunu haline getirmeden tek bir adım dahi atamıyor. Katliamların gözlemini gözlerini açmakta yetersiz kaldığı reformistlerin devrimci potansiyeline bir türlü güvenemedikleri sıradan insanlar, sıradan yığınlar, belki de devrimi kitapların ölü sözcüklerinde değil, yaşamın canlılığında tanımış olmanın verdiği dinamizmle yıkıcılıklarını her geçen gün arttırıyorlar. 1 Mayıs ve sonrasında gelen gösteriler, emekçilerin devrimci potansiyelinin hiç bir örgütün kontrol altına alamayacağı denli kabardığının açık göstergeleri oldular. Şimdi reformizm bu kabarışın genel grev dalgasıyla karşılaşmaya hazırlanıyorlar. Bir başka yazının konusu olmakla birlikte genel grev üzerine iki hatırlatma yapmadan geçemeyeceğiz.

Genel grevin şu içinde bulunduğumuz koşullarda iki türlü yanlılığı barındıracağını söyleyebiliriz. Birincisi, ekonomik durgunlukla ilgili. Her hangi bir genel grev içinde bulunduğumuz ekonomik koşullarda burjuvazi

için bir rahatlama sağlayabilir. Bunun nedenini anlayabilmek için fabrikaların depolarına bakmak yeterli olacaktır. Stokları saklamaya depolar yetmiyor, boş araziler kiralanıyor. İmalat sektöründe stokları eritmek başlı başına bir sorun. Demir-çelik sektöründe ise, yüksek fiyatları söndürecek denli büyük bir durgunluk yaşanıyor. Tekstilde fabrika kapatmalar birbirini izliyor. Bezmenler, borçlarını ödeyemedikleri mensucat santrali bırakıp kaçtılar. Bossa, Teksa'yı bünyesine katıp bunalımı aşmaya çalışıyor. Tüm fabrikalar bunalımdan çıkış yolu olarak vardiya düşürme, üretime ara verme ya da fabrika kapatma yolunu seçiyor. İşçiler bu duruma tepki olarak üretime devam için fabrika işgal ediyorlar. Doğrusu böylesi bir ortamda genel grevin öne çıkarılması çok ilginç gelişmelere sebep olabilir. Örneğin işçilerin desteği yerine başka kesimlerden destek bulabilir bu eylem. Burjuvazinin tüm istediği, Azrail gibi korktuğu 'sosyal patlamaya' fırsat vermeden bu bunalımı atlattık. Bunun için önce stokları eritmeye çalışıyor. Bu konu yeterince açık, daha fazla söz söylemeye gerek yok.

Gelelim genel grevin ikinci dikkat çekilmesi gereken yönüne. Daha önce de ortaya kondu; genel grev artık emekçilerin hiç bir sorununu çözemez. Çünkü artık en sıradan gündelik sorunlar bile bir iktidar ve devrim sorunu haline aldı. Bu nedenle genel grev bir çözüm aracı olmaktan çıktı. Reformizmin genel grevi her şeyi değiştirecek sihirli değnek gibi sunmasının hükmü nedir? Açıkça bir devrim korkusudur bu. Reformizm, iktidarı ele geçir-

menin olanaklı olduğunu kavrayışına sığdıramıyor. Çünkü devrimci kavrayışın yerini 12 Eylül deneyimi ve o dönemin çalışma ortamıyla ufku daralmış, iktidar anlayış bu sınırların dışında kalmıştır. Lenin Moskova ayaklanması öncesi durumu anlatırken, bugün Türkiye için geçerli olan şu tespiti koyuyor, genel grev hükümeti gafil avlayan bir silah olmaktan çıkmıştır. Çünkü burjuvazi artık sadece politik zor araçları üzerine kendisinin özel olarak oluşturmuş bulunduğu, özel savaş biçimlerinin uygulandığı vahşet ve baskı üzerine kurabiliyor egemenliğini. Bu özel savaş araçlarını parçalayacak ve yerle bir edecek bir güçle savaşıma girmeden, en otoriter araçları, silahı gündeme getirmeden burjuvazi egemenlik asla sarsılmaz. Genel grevin yanına eklenen genel direniş, eğer bu silahlı direnişi anlatmıyorsa, bomboş bir söylem olmaktan öteye gidemez. Yok eğer kastedilen buysa, o zaman adı, konusu, bu silahlı ayaklanmadır.

Tüm Türkiye çapında yaşananları göz önüne alalım; şunu görürsünüz: Tam bir genel ayaklanma ortamı bulunuyor. Yığınlarda silah olmadığı için bu ayaklanma şimdilik silahsız, sokak gösterileri ve kavganın kaçınılmaz olduğu durumlarda taşlı sopalı kavga biçiminde sürüyor. En son yaşanan Gebze halkının direnişi hangi noktada bulunduğumuzu açık olarak gösterdi. Gebze tek örnek değildir. Devlet güçlerinin yaptığı herhangi bir haksızlık karşısında insanlar artık topyekûn karakol basmalara, emniyet müdürlüklerini taşlamalara yol açıyor. Yeri ve zamanı uygun olduğu müddetçe toplumun

emekçi kesimleri kavgadan kaçınmadıklarını göstermiş oluyorlar. Burada ilginç bir noktayı belirtmekte yarar var. Toplumun tepki gösterdiği olaylarla, tepkisini ortaya koyuş biçimi arasında büyük bir farklılık görülüyor. Örneğin basit bir kavga ya da adli bir olay, yığınları polis ve jandarma merkezlerini basmaya itebiliyor. Ya da örneğin bir banliyö treninin geç gelişinin insanların patlaması ve polislerle çatışması için yeterli olabiliyor. Bu dengesiz bir toplum olduğumuzu mu gösteriyor. Hayır! Birikmiş öfke selinin bir

çimsiz ve hedefsiz bir şiddete dönüştüğünü gösterir. Yığınlar bu içlerindeki kını kırmak için küçük bir kıvılcım ile harekete geçiyor. Şimdi leninistlere düşen görev bu şiddete biçim vermektir. Yoksa bu sel biçimsiz ve hedefsizlik içinde boğulur yozlaşır. Ama nasıl?

Bu noktada bizlere Nikaragua ve en son Zapatistaların ayaklanmalarına sahne olan Meksika örnek olmalıdır. Elbette burada amacımız yaşanmış deneyimleri tekrarlamak değil fakat onlardan dersler çıkarmaktır. Nikaragua'da Sandinistler, ülkenin içinde bulunduğu ayaklanma ortamını açıklamak için özellikle iki olayı örnek alıyorlar. Birincisi 78'de öldürülen bir burjuva muhalif gazetecinin cenaze törenine katılanın öfkenin yoğunluğu ikincisi ise, bir grup yerli Kızılderilî'nin başlattıkları ve bir haftada bastırılan silahlı ayaklanma girişimi. Bu iki olay üzerine Sandinistler genel ayaklanma ortamına bir şekil vermek, örnek sunmak amacıyla sınır bölgelerine yakın iki kasabayı ele geçiriyorlar. Bir iki gün ellerinde tuttukları kasabaları daha sonra terk edip dağlara çekiliyorlar. Fakat bu deneyimin yankıları olağanüstü oluyor. Yığınlar birden hedefsiz ve biçimsiz öfke ve şikâyetlerinin akması gereken kanalı görüyorlar. Tüm ülke çapında Sandinistlere destek olağanüstü artıyor ve çok kısa sürede içerisinde, teknik ve kadro yönünden devrim için oldukça yetersiz Sandinistler müthiş bir güç elde ediyorlar. Yıllar sonra Sandinist liderler, eğer kendi boylarını aşan böyle bir hareketliliğe girmekte tereddüt etmeleri halinde devrimin zaferinin mümkün olamayacağı değerlendirmesini yapıyorlar. Katılmamak elde değil. Kaldı ki en son Meksika deneyimi bu tecrübeyi bir kez daha kanıtlamış oldu. Daha önce adı sanı duyulmamış bir örgüt olan ve kendilerine Zapatista diyen bir grup, ülkenin içinde bulunduğu genel siyasal kriz ve eylemliliklere yön verecek bir cüretkâr harekette bulundular. Bir anda 6 kasabayı birden işgal edip sonra çatışarak geri çekildiler. Toplumda bu hareketin yankıları olağanüstü oldu. Bir anda yüz binler Zapatistaları desteklemek için sokaklara döküldü, ayaklanmaya destek verdi ve Meksika toplumunun gündemine silahlı ayaklanma birden bire girdi. Eğer toplumun bu mücadele biçimini kabul etmeye hazır bir ruh hali içinde olmasaydı, değil 6 altmış kasabayı ele geçirmek bile böylesi bir sonuç vermezdi. Fakat bu ayaklanmanın öncesinde Meksika yığın eylemine yabancı değil. Fakat şimdi bu eylemin bir amacı ve bir örnek al-

dığı deneyimi var. Şimdi Meksika halkının önünde silahlı ayaklanma gerçek bir olasılık olarak durmaktadır.

Şu halde devrimcilerin önündeki görev bellidir. Genel ayaklanma durumuna biçim verecek ve onu belli bir hedefetrafında toplayacak pratiklere girmek. Böylesi durumlarda toplumu derinden sarsacak bir örnek çıkış, bu biçimlenmeyi sağlayabilecektir. Bahsedilen örnek bir silahlı ayaklanmadır. Üstelik bu ayaklanma büyük metropollerde gerçekleşmelidir. Bu, devrimcilerin yoğun olduğu semtlerde başlayıp, barikat, sokak savaşı ve diğer gerilla taktikleriyle zenginleşen bir pratik olmalıdır. Askeri ve örgütsel açıdan uygunsuzluk bu noktada öne sürülebilir. Öyleyse iki yol var: Ya askeri ve örgütsel açıdan uygunsuzluğu öne sürüp hiç bir şey yapmadan güç toplamaya devam edeceğiz ya da bu durumda statükocu davranıp ayaklanma durumunun yozlaşp dağılmasına seyirci kalacağız, ya da tüm örgütsel gücümüzü tüketeceği tehlikesini taşıyan, fakat bunun önlemlerini alabiliriz, bu eylemin örgütlenmesini önümüze ciddi olarak koyacağız ve 'Ya Devrim Ya Ölüm' sloganı bir laf olmaktan çıkıp bir gerçek haline alacak. Leninistlere kesinlikle ikinci durumu değerlendirmek ve yaşama geçirmek görevi düşüyor.

Böylesi bir eylemin başarıya ulaşması için ne yapılabilir, bunu açıkça yazmaya gerek yok. Çünkü bu askeri bir sorundur ve ayaklanmanın başlatılacağı bölgenin tüm özellikleri hesaba katılarak ince ve ayrıntılı bir rota çizilebilir. Böylesi bir eylemin altından hiç bir devrimci örgüt tek başına kalkamayacağı düşünülerek, diğer devrimci örgütlerle birliktelik mutlaka sağlanmalıdır. Diğer önemli bir nokta, ayaklanma her ne kadar kısmi de olsa kesinlikle saldırıyı hedeflemelidir. Geri çekilme anı iyi hesaplanmalı fakat bu geri çekilme saldırıyı başka koşullarda sürdürmeyi hedeflemelidir.

Şimdi leninistlerin önünde büyük bir cüret ve çok ciddi bir hazırlık isteyen böylesi bir görev vardır. En son Sandinist liderlerin güzel bir değerlendirmesini aktararak bitirmek istiyoruz: "Zafer ruhundan ilham alıyorduk, fakat sınırlandırmaların ve eksikliklerin de farkında idik. Kazanmanın çok zor olduğunu biliyorduk fakat böyle bir ruhla savaşmalıydık. Çünkü halk, kanını akıtmaya ancak bu ruhla razı edilebilirdi."

Setenay BERDAN

BİR DİRENİŞ

MEVZİSİDİR

CEZAEVLERİ

Bir devrimci için beklenmedik, olağanüstü bir olay değildir cezaevine girmek. Hele de mücadelenin boyutlandığı ve eylemliliklerin yükseldiği bir dönemde egemen sınıfın tam bir terörle devrimcilere yönelmesi, öldürebildiğini öldürmesi, öldüremediğini dört duvar arasına hapsedmesi anlaşılacak bir şey değildir.

Egemen sınıf için cezaevi bir uslandırma, cezalandırma yeridir. O da kendi açısından sınıf savaşımının bir başka cephesi olarak görüldüğü cezaevlerini denetimi altına almaya, devrimci tutsakları sınırlarını çizdiği çember içinde boyun eğmeye zorlamak için olmadık taktiklere başvurur. Devrimci tutsaklar için ise cezaevleri ne bir hayat okuludur, ne de günah çıkarma yeri. Cezaevleri sadece mücadelenin başka bir alanıdır, bu alanda da iki savaşan taraf vardır. Egemen sınıf ve onun sınıf egemenliğine karşı direnen devrimci tutsaklar...

Hiç bir zaman Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde uzun süreli istikrarlı bir hava esmemiştir.

Dışında gelişen, sertleşen ya da ivmesi düşen sınıf mücadelesine uygun olarak devletin cezaevlerine yönelik politikası da biçimlenmektedir. Devletin cezaevi politikası dış dünyadan bağımsız, ondan kopuk değil aksine onunla yakından bağlantılıdır.

Cezaevlerine yönelik saldırıların (şimdilik) son halkası geçtiğimiz hafta içinde Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde yaşandı. Bursa Cezaevi'nde F Blok'ta bulunan HDÖ (Halkın Dev-

rimci Öncüleri), DHKP-C, (Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi) ve TKEP/LENİNİST (Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist) davaları tutsaklarının kaldığı koğuşa giren yüzlerce asker pervasızca, savunmasız ve inancından başka kendisini savunacak hiçbir şeyi olmayan 29 onurlu inana saldırmışlardır. Saldırı gerekçesi F Blok tutsaklarının koğuş duvarlarında asılı olan afiş, bayrak ve flamaları indirmemesi olarak gösterilmiştir. Devrimci tavırları sindirmeye yönelik bu tür dayatmalara devrimciler yabancı değildir. Bir direniş geleneği oturtmaya yönelik bu tavırlar, Mamak ve Metris zindanlarının direngen geleneğinin takipçisidir. Bursa Cezaevi, hükümevi olmasının da

etkisiyle, henüz bazı devrimci gelenekleri yeni yeni oturtmanın sancılarını yaşamaktadır. Tutsakların kaldıkları koğuşlara bayrak, afiş, poster asmaları bile bu cezaevinde yeni yeni gündeme gelmektedir. Bir devrimcinin görevi bulunduğu alanı dev-

rimcileştirmek olduğu için, cezaevi yönetiminin engelleme ve baskılarına rağmen devrimci değerlere sahip çıkması ve devrimci değerlerini yaşatması gerekir. Ve tabii bu değerlerin yaşatılması ve devrimci geleneği yaşatma tohumlarının atılması belli bedellerin de göze alınmasını gerektirir. Bursa Cezaevi F Blok tutsakları bu bedeli ödeyerek, Bursa Cezaevinde yeni bir direniş ve devrimci gelenek sayfası açmışlardır. Ne koşulda olursa olsun bayraklarını indirmeyeceklerini söyleyerek, sopalarla kendilerine saldıran askerleri barikat ve sloganlarla karşılamışlardır. Bursa Cezaevi'nin bir direniş mevzisi haline gelmesi ve tutsakların bazı devrimci gelenekleri oturtma çabalarını cezaevi yönetimi en sert ve bastırıcı tavırlarla önleme gayretine girmiştir. Bursa Cezaevi geçmişin Metris'i, şimdinin Sağmalcılar'ı olmamalıdır.

Elbette belli cezaevlerinde şu an olağan gözükken bir çok kural yine geçmişteki mücadelelerin meyvesidir. Kazanılmış haklar, kimi zaman canlar pahasına kazanılmıştır. Hiç bir şey bir çırpıda olmamıştır. Uzun süreli açlık grevleri, fiili direnişler sonucu tutsaklar belli şeyleri cezaevi yönetimine kabul ettirmişlerdir. Bursa Cezaevi'nde yaşanan saldırının özünü burada aramak, tutsakların direnişini bu

çerçevde düşünmek gerekir. F Blok direnişi, Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde uzun dönem sürecek bir mücadelenin başlangıcıdır.

Devrimci tutsakları iki kez ikaz eden cezaevi yönetimi, 200'e yakın asker cezaevi duvarını delerek F Blok'a sokmuştur. Faşist saldırıda TKEP/LENİNİST davası tutsaklarından Ali Yılmaz kafasından aldığı darbe sonucu beyin travması geçirmiş, Doğan Ağrı'nın kolu kırılmıştır. Birçok tutsak yaralanmış, olayın hemen ardından tüm tutsaklar yaka-paça Bartın Yozgat ve Amasya Cezaevlerine sürgün edilmişlerdir. Sadece yakın bir zamanda duruşması yapılacak 3 tutsak tecrit hücrelerine kapatılmış ve dışarıyla her türlü ilişkileri kesilmiştir.

Sahte demokrasi savunuculuğu yapan faşist burjuva basın bu olayı yansıtmamış, olay sadece Hürriyet gazetesinde çarpıtılmış bir şekilde bir spot olarak yer almıştır. Kamuoyunu burjuva yayın organlarının duyarlı kılması bir yana, haberdar etmemesi şaşırtıcı değil, aksine mücadelenin kızıştığı bir dönemde burjuva basının sınıfsal karakterinin gözler önüne serilmesidir. Kamuoyunu duyarlı kılmak, perde arkasında yaşananları kitlelere taşımak devrimci yayın organlarının işlevidir. Devrimcilerin işlevidir. Bu görevin yerine getirilmesi içinde bulunduğumuz dönemde daha önem kazanmaktadır.

**İNSANLIK ONURU
İŞKENCEYİ YENECEK!**

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN
ONURLU DİRENİŞİ!**

DETAK BASIN AÇIKLAMASI

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yaşanan devrimci durum ve iç savaş koşullarında devlet her alanda emekçi halklara ve devrimcilere pervasızca saldırıyor. Gün geçmiyor ki yeni bir katliam, bir saldırı haberi almayalım.

Fabrikada işçiye, okulda öğrenciye saldırı devlet, cezaevlerinde de boş durmuyor.

Tek amaçları emekçi halklarımızın kurtuluşu olan eşlerimiz, çocuklarımız, yoldaşlarımız tutsaklığın dört duvar arasında kalmakla değil, düşüncelerin tutsaklığı olduğunun bilinciyle; "O duvar, duvarınız vız gelir bize vız..." diyerek cezaevi koşullarında, savunmasız da olsa, onurlarını her koşulda her türlü saldırıya karşı korumuşlardır.

Bunun en son örneğini Bursa Cezaevinde yaşadık. Bursa Cezaevinde buldukları koşulların duvarlarına bayraklarını, rozetlerini ve çeşitli fotoğraflarını asan tutsaklara ilk olarak askerler: "Bir daha ki gelişlerinde bayrakları görürlerse saldırı olacağını" söylediler.

Buna karşılık bayrakların onurları olduğunu düşünen F Bloktaki tutsaklar, onurlarını çiğnetmemek için barikat kurmuşlar, fakat barikatı aşamayan askerler duvarı kırıp içeri girerek, savunmasız insanlara pervasızca saldırmışlar ve sonrasında F Bloktaki TKEP/LENİNİST, DHKP-C ve HDÖ davasından tutuklu bulunanlar Bartın, Yozgat ve Amasya cezaevlerine sürgüne gönderilmişlerdir.

Bu saldırının sonunda TC devletinin ele geçirdiğini sandığı bayraklar yalnızca bez parçalandır. F Bloktaki bulunan tutsaklar bayraklarını ve onurlarını sonuna kadar savunmuş ve onları ellerinde kan izleri bulunan, insan görünümünde olan ama insanî hiç bir değere sahip olmayan bu varlıklara teslim etmemişlerdir.

Bu saldırı ve arkasından gelen sürgün, faşist TC devletinin her alanda uyguladığı, sindirme, kişiliksizleştirme ve parçalama politikasının bir uzantısıdır.

Buna karşı vereceğimiz cevap; sinmemek, kişiliksizleşmemek, onurumuzu her alanda ve her ne koşulda olursa olsun korumak olacaktır.

Cezaevlerinde onurlarını koruyan eşlerimizi çocuklarımızı, yoldaşlarımızı her ne pahasına olursa olsun destekliyor ve diyoruz ki;

**MÜCADELENİZ MÜCADELEMİZDİR!
BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

**DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİ KOMİTELERİ
DETAK**

KÜRT HALKI YALNIZ "ÖZGÜR ÜLKE" YAŞIYOR

İç savaş Kürdistan ve Türkiye'de olanca yoğunluğu ile sürüyor. En sert biçimi ile Kürdistan'da yaşanan iç savaş Türkiye'de de gelişim gösteriyor, yeni alanları da kapsayacak biçimde genişliyor. Türkiye'nin son 30 yılı ya iç savaş biçiminde ya da iç savaşa çok yaklaşarak geçti. Yaşanan pratik göstermiştir ki, Kürdistan ve Türkiye'de iç savaş uzun erimli, uzun soluklu bir savaştır. Bu süreç boyunca on binlerce insan yaşamını yitirdi, yüzbinler sorgudan geçti, on binlerce insan tutsak oldu, gene yüz binlerce insan işten atıldı, sürgün edildi, diğer ülkelerde mülteci oldu. Şu an sürmekte olan iç savaş, şimdiye kadar olanlardan daha sert, uzun süreli ve geniş kapsamlı olanıdır. Bu öylesine bir savaş ki, savaşan taraflar kesin bir üstünlük sağlama-dan sona ermeyecektir. Ya Kürt halkı, emek ve devrim güçleri üstün gelecektir; ya da faşist karşı devrim güçleri. İki güç arasındaki savaş daha sert, yaygın, kanlı-kavgalı biçimde devam edecektir. Karşıt çelişkiler ve çatışmalar bunu gösteriyor.

Kürdistan'ın tüm cephelerinde verilmekte olan iç savaş, devrim öncesi Nikaragua ve yakın zamana kadar süren El Salvador düzeyindedir. Türkiye sosyalist hareketindeki politik körler, Latin Amerika'daki iç savaşları kabul ettikleri halde, gözlerinin önünde her gün meydana gelen iç savaşı göremediler. Lenin'in söylediği gibi en zor şey, anlamak istemeyen bir kimseye, bir şeyler anlatmaktır. Biz de, yıllardır iç savaş gibi elle tutulur, gözle görülür olan bir somut olguyu politik ve anlayış körlerine anlatamıyoruz. Ancak olaylar öğreticidir, bizim sözle anlatamadıklarımızı, olaylar kavratacaktır.

İlhakçı ve işgalci tekelci sermaye ve faşist devlet, Kürt halkına karşı on yıllardır "zamana yayılmış" bir soykırım uyguluyor. 40'lı yıllara kadar en yoğun biçimde uygulanan soykırım, bu yıllardan sonra değişik biçimler altında devam ettirildi. İnkâr ve asimilasyon yeni dönemin başlıca soykırım biçimi oldu. Gene bu süreçte içinde önemli bir Kürt kitlesi "sindirildi". Bu yıllar boyunca orta yere "kayıp kuşak" denebilecek asimile edilmiş kuşak çıktı. Bunun yanında direnen onurlu insanlar çıkmakla birlikte, onların mücadelesi tecrit edildiği için, ses vermedi. 70'lere doğru ve sonrasında sindirilmiş, uşaklaştırılmış kuşak yerine, mücadeleciler, onurlu bir kuşak yetişti. Bugün büyük bir yol almış olan Kürdistan özgürlük savaşını yürütenler işte bu mücadeleci kuşaktır. Sindirilmiş, köleleştirilmiş ve asimile edilmiş "kayıp kuşağa" ve şoven devletin tüm soykırımına ve baskılarına rağmen Denizlerin ve Mahîderin başlattıkları devrim mücadelesi Kürdistan'da da yankı buldu ve PKK önderlerinin mücadeleye atılmalarında büyük bir etki yaptı. Yakın zamana kadar varlığı bile kabul edilmeyen, sesi çıkmayan, sindirilmiş bir halk, yerini özgürlük için savaşan, saygın ve vahşetin orta yetinde mücadele harikaları yaratan bir halka bırakmıştır. Bugünkü mücadele, yıllarca verilen silahlı mücadelenin, gerilla mücadelesinin çocuğudur.

Faşist TC, Kürdistan devrimini ilk önce başlamış olduğu alanda ezmeye ve yok etmeye çalıştı. Bu yönde ki tüm girişimleri hiç bir sonuç vermedi. Devrim mücadelesi yeni alanlara doğru genişledi. Bu defa UKM'nin daha fazla genişlememesi için tedbirlere başvurdu. İşgal birliklerinin sayısını artırdı, koruculuğu geliştirdi. Kürt halk hareketi yoluna devam etti. Önceleri kutsal kesime sıkışmış olan devrim mücadelesi, giderek kentlere yayıldı. Bunun üzerine faşist devlet güçleri kentlerde terör estirdiler, katliamlara, adam kaçırmalara başladılar. Ancak her katliam ve saldırı, daha etkin eylem ve kitlesel bir güçle karşılık gördü. Devrim mücadelesi "Kürdistan Serhuldani" düzeyine ulaştı. Bu noktada, artık ayaklarının altındaki toprağın kaydığını gören şoven TC, toplu katliamlara yöneldi. Şırnak, Cizre ve daha nice Kürt kenti ve köyleri havadan ve karadan bombalandı, topa tutuldu. Kürt halkına karşı hiç bir kuralın ve insanlığın kabul etmediği bir

YALNIZ DEĞİLDİR YALNIZ DEĞİLDİR

vahşet uygulandı. Türk ulusu bunu yapmakla alçaldıkça alçaldı; Kürt halkı ise alçak gönüllü ancak kararlı bir halk olduğunu gösterdi. Devrim mücadelesi süreç içinde tüm Kürdistan'a yayıldı. Milyonlarca Kürt insanı mücadeleye yöneldi. Hareket gerçek anlamda bir halk hareketi niteliği kazandı. Kürdistan devrimini Kürdistan'da boğamayan TC, bu sefer de devrim mücadelesinin Türkiye'ye yayılmaması, Kürt halkı ile Türkiye halkının ve devrimcilerin birleşik devrim mücadelesinin önlenmesi için önlemlere başvurdu. Metro-pollerdeki Kürtlere yönelik baskı, tutuklama, öldürme ve diğer baskı biçimlerine girişti. Türkiye devrimci güçlerini açık infaz, gözaltında kaybetme, tutsak alma vb. baskının her türüne başvurarak ezmeye ve sindirmeye yöneldi. Bu yöneliş de boşa çıktı. Devrimci güçler her tür baskıya boyun eğmeyerek, diz çökmeyerek yollarına devam ettiler. Aradaki tüm kopukluğa rağmen, Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri, şimdi daha bir iş işç ve birlikte davranıyorlar. Türkiye ve Kürdistan devrimi birbirini etkileyerek hedefine doğru ilerliyor.

Kürdistan ve Türkiye proletaryasının ve devrimcilerinin enternasyonal dayanışmasını engelleyemeyen sermaye sınıfı ve tüm karşı devrim cephesi, bir taraftan sivil faşist güçleri silahlandırıp olanca güçleriyle "topyekûn savaşı" devam ettirirken; bir taraftan da yeni faşist yasalarla statükoyu korumaya çalışıyor. Faşist saldırının boy hedeflerinden biri devrimci basın oldu. Devrimci basına karşı her gün saldırının yeni biçimlerine başvuruluyor. Bombalama, adam kaçırma, işkence, tutsak alma, engelleme, para cezası uygulama, kapatma.. Daha pek çok baskı biçimleri uygulanıyor. Devrimci basın her tür baskıya, engellemeye rağmen çıkmaya devam ediyor. Devrimci basın şimdiye kadar susturulamadı, bundan sonra da susturulamayacaktır.

Kapatılan Özgür Gündem ve O'nun bayrağını yükselten Özgür Ülke, faşist saldırıların başlıca hedefi olan devrimci basındır. Özgür Ülke'nin yüksek bir tirajı olmamakla birlikte yaygın çizgisi bakımından mücadeleci ve etkin bir yayın yaşamı var. Kürdistan özgürlük hareketini savunması, şoven devletin yaptıklarını teşhir etmesi, faşist saldırıların başlıca nedenidir. Özgür Gündem ve Özgür Ülke'nin şimdiye kadar hemen hemen her sayısı soruşturuldu, engellendi ve engellenmeye çalışıldı. Muhabirleri tutsak alındı, sorgudan geçirildi, işkence gördü, kaçınıp yok edildi, yazarları katledildi. Musa Anter gibi, yaşamını Kürt halkının kurtuluş davasına adanmış bir insan alçakça bir yöntemle katledildi. Bu saldırı zincirine şimdi bir yenisi eklendi: Özgür Ülke'nin İstanbul ve Ankara'daki büroları ve merkezi, faşist devlet tarafından bombalandı. Devrimci basın görevlileri katledildi ve yaralandı. Karşı devrim saldırıyı bütünlüklü yürüttü. Bir taraftan MIT binaları bombalarken; diğer taraftan faşist basın ve TV'ler saldırıyı savunan yayınlar yaptılar. Bu, bilinen bir yöntemdir. Bu, "topyekûn saldırıdır."

Özgür Ülke tüm saldırılara rağmen, olağanüstü bir direngenlikle çıkmaya devam ediyor. Devrimciler diğer alanlarda olduğu gibi, basın alanında da direngenliğin iyi bir örneğini veriyorlar. Saldırı ile birlikte Özgür Ülke etrafında güzel bir dayanışma olayı yaşandı. Bu saldırı esas olarak Kürt halkına karşı yapılmıştır, bu saldırı Türkiye devrimci hareketine karşı yapılmıştır. Bunun için hepimizi karşı yapılmış bir saldırıdır. Devrimci basın için Özgür Ülke ile dayanışma devrimci bir görevdir. Özgür Ülke Yalnız Değildir!

Türk halkı, proletaryası ve devrimci hareketi için güncel temel enternasyonal görev, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşı ile bütünleşmektir. Yaşanan dayanışma sonucu Türkiye devrimci güçlerine karşı yıllarca duyulan "güvensizlik" yerini güvene bırakıyor. Bu tarihi durum mutlaka değerlendirilmeli. Kürt-Türk haklarının devrim mücadelesindeki mücadele birliğini güçlendirmenin zamanıdır.

ULUSAL SORUN ve REFORMİZM

Kürt halk hareketi karşısında reformizmin düştüğü durum, ibret vericidir. Sözde, marksist geçinen bu çevreler, Kürt ulusal sorunu karşısında, bir bataklığın içine saplanmanın eşiğindedirler. Hatta bazıları bayağı yol katetmişlerdir. Toplumsal krizin toplumun her kesiminin hayatına ve bilincine yansıdığı bir dönemde, hâlâ evrim dönemlerinin "devrimci"si olmakta ısrar etmek, burjuvaziyle bağlan koparamamanın, onunla aynı kulvarda koşmaya başlamanın son haddidir. Kürdistan'ın sömürge koşullarına sahip olduğunu gerek açıktan, gerekse de ideolojik zayıflıktan dolayı, giderek sessizce kabul eden bu sözde marksistler, buradan yola çıkarak Küçük burjuva milliyetçi akım ve ideolojik çizgilerin kuyruğuna takılıp burjuvazinin dümen suyuna yelken açmışlardır. Bu, işçi sınıfını ve emekçi yığınları, giderek burjuva demokratik hayallerle aldatmanın sonsuz çaba ve gayreti içinde olmamanın öbür adıdır.

Tehlikenin kendisi de buradadır. Devrimci, emekçi yığınların bilinçlerini kendi küçük burjuva reformist zirvalarıyla karartmaya, bulanıklaştırmaya çalışan bu akımlar, ya sınıflar arasındaki savaşımın artık, hangi belirli koşulları ve özellikleri taşıdığını bil-

miyorlar ya da bunu görüyor, ama asıl misyonlarından kaçınıyorlar. Ama sonuçta bir şey fark etmiyor, aynı yolun yolcusu iki yönelim. Toplumsal durum, bu asalak-uyuşuk beyinleri daha fazla sırtında taşıyamayacaktır; yaşam bunlara ilk uyarısında bulundu.

İç savaşın tümüyle yayıldığı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrim mücadelesi tümüyle nesnellüğünden dolayı her gün daha fazla birleşik karakterini dayatmaktadır. Bu durumu, en iradi müdahaleler bile değiştiremedi, çünkü, kendi içindeki maddi gerçekliğinin çelişkileri, bu yönde çatışmakta, gelişmektedir. Kürt halk hareketi, Türk toplumu içinde de devrim ve karşı-devrim kampaşmasını netleştiren bir olgudur. Savaş düzeninde, çeşitli sınıf ve katmanlar, sınıfsal çıkarları doğrultusunda politik mevzilenişlere girerler. Bugün karşı-devrim cephesinde saf tutan, devletin tüm faşist yapılarının yanında, faşist burjuva basın, her türden burjuva partiler, gerici sendikalar, çeşitli faşist sivil kitle örgütleri bunun kanıtıdır. Aynı şekilde, yaşanan toplumsal olaylar, çeşitli demokratik kitle örgütlerini, bazı işçi ve memur kesimlerini, çeşitli siyasal grupları, öğrenci

gençlik içindeki kesimleri giderek devrim safında olmaya zorluyor. Devrim ve karşı-devrim, birbirlerini örgütleyerek ilerliyor. Bu saflaşma daha tam olgunlaşmadan başlayan iç savaş, eş zamanlı olarak saflaşmayı ivmelendirmiştir. Ve şimdi, tam anlamıyla keskin, kan ve barut kokularının her yanı sardığı bir iç savaş yaşanmaktadır. Bir gün-

de ölen insan sayısı, 100'leri bulmakta; güçlerin birbirlerine karşı "zor" temelinde saldırıları yoğunlaşmaktadır. Bu saflaşma, bazı sol çevreleri de içine almakta, onları kesin saf tutmaya zorlamaktadır. Ama bu, her şeye rağmen sancılı olmaktadır. Çünkü söz konusu olan kesin karar ve bu kararların gereklerini yerine getirmektir.

Kendi karakterinden ve ülkelerimizin içinde bulunduğları koşullardan dolayı, en çok konuşulan konulardan biri de Kürt halk hareketidir. Bu sorun karşısında daha önceleri belirlenen ideolojik-politik çizgi yaşamın sınavından geçmekte, ideolojik keşmekeşlik netleşmektedir. Biz bu yazımızda, bu ideolojik keşmekeşliğin gerçek yüzünü ortaya koyabilmek için, ama sadece Kürt ulusal sorunu çerçevesinde ve özellikle politik bağlamda konuyu ele alacağız. Konumuzu bu kadar daraltmamızın nedeni, tekrarlardan kaçınmak ve tabii ki bunun gereksizliğine de inanmaktır.

Ele alacağımız politik tavırlar, uzun süredir ulusalcı ideoloji ve hareket tarafından piyasaya sürülen "kriz-pla savaş"tan "siyasal çözüm"den yola çıkarak ve son olarak gerçek yüzüyle belirginleşen "topyekûn barış" teraneleridir. Sorunu, "Türk devrimci-demokrati", "Türk devrimcisi" hatta "Türk komünistleri" çerçevesinde de ele alacağız. Zaten daha önce dergimiz sayfalarında sorun, Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği çerçevesinde ele alınmıştı. Bu yüzden sorunun bu noktasını atlıyoruz.

Başta dediğimiz gibi, "İbret verici" durumlarla karşılaşılıyor. Ulusalcı görüş ve hareket, "Türk" reformist çevreleri öylesine peşine takmıştır ki, örneğin 9 Ekim 1993 tarihli Özgür Gündem gazetesinin ikinci sayfasında "FORUM" köşesinde Ali CİZRELİ imzasıyla yayınlanan "Topyekûn Barış Kimin Görevi" başlıklı yazı, hâlâ devrimci çizgide kalarak, "topyekûn savaşa karşı, topyekûn direniş" çizgisi belirleyen çevrelere, yanlış yaptıklarını bir "Türk devrimci-demokrati, sosyalisti"(!) olarak asıl görevlerinin "topyekûn savaşa karşı, topyekûn barış"ı örgütlemek gerektiğini öğütüyor. O kadar pervasızlaşıyor ki, küçük hesapları için, bahsi geçen çevrelerin küçük burjuva karakterlerinden onların güce tapmalarından dolayı, içine battığı çukura, hala girmemekte direten çevreleri de çekmeye çalışıyor. Bununla ulusalcı A. CİZRELİ, sorunu "siyasal çözüm", "kültürel haklar" olarak koyduğundan kendi ruhuna da uygun bir şekilde, reformist pragmatist bir yaklaşımla,

sözü edilen çevreleri uyarıyor(!), kendi kuyruğunu bırakmamayı "öneriyor". Ufku o kadar daralmıştır ki, Türk emekçi yığınlarının "direniş" ile "topyekûn barış" ortamını bozacağına inanıyor. Görmek istemiyor, bu durumumda, Türk emekçi yığınlarının faşist-şovenist "kendi" burjuvazisinin yanında yer alacağını görmek istemiyor. Bunlar bir yana, kimi oportünist-reformist siyasi çevreler de şimdiden buna bayrak açmış, "topyekûn savaşa karşı, topyekûn barış"ı örgütliyor(!). Ama korkanz ki (!), başaramayacaklar; yığınlar onları dinlemeyecek, yaşamın zorluğu ve zorunluluğu, başlayan iç-savaşı kazanmanın bilincini her gün daha fazla bilinçlerine kazıyacaktır.

"TOPYEKÛN BARIŞ" SOSYAL-ŞOVENİZME GÖTÜRÜR

İlk olarak "Toplumsal Dayanışma" ve "Gençlik ve Gelecek" dergisi ve siyasi çevrelerinden başlamak istiyoruz. Örneğin Gençlik ve Gelecek dergisi sayı:6, sayfa:14'te "TC'nin bu kriz döneminde manevra alanının daraltılmasında, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesinde, Kürt ve Türk emekçilerinin daha fazla sömürülmesinin durdurulmasında; yine Kürt ve Türk emekçilerinin ve çocuklarının katledilmelerinin engellenmesinde, Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü hızlandırmada ve bununla birlikte Kürt ve Türk emekçilerinin ortak toplumsal kurtuluşunun yolunu açmada barış, mücadele için bir son değil, başlangıçtır." diyor. Bu kadar olur. Bu sözler, bir siyasi yapının reformizmin batağına boğazına kadar neden ve nasıl battığının açık göstergesidir. Gerçekten İbret verici. Üstelik, hatırlayın, bu sözler o kadar yabancı değil. Kürt ulusal sorunu, sadece "ulusal" kurtuluş olarak görülürse, bir "reform" derekesine ancak böyle düşürülür. Sınıflar arasındaki savaşımın tüm hareket yasalarını unutan, küf tutmuş bu beyinler, hâlâ çırpınıyor, çırpındıkça daha fazla battıyor, battıkça da yok oluşa gidiyor. Yukarıda aktardığımız sözlerin asıl özünü oluşturan "Kürt ve Türk emekçilerinin daha fazla sömürülmesinin durdurulmasında" biçimindeki sözleridir. Açıkça, o, kapitalist sömürüye karşı olmadıklarını söylemek istiyorlar. Oportünizm de burada başlar ve başladığı yerde kendini bitirmeye başlar. Komünistler bu tipleri çok gördü, hepsini de tarihe gömdü. Marksist-leninist ideolojiye pamuk ipliği misali bağlı olanların sonu hep bu olmuştur. Siz devrim ve karşı-devrim arasındaki savaşın kabarmasından kaçarak "burjuva --

hümanist" duygularınızı şaha kaldırarak, aslında bu kabarışın altında kaldığınızı unutuyorsunuz. Kapitalizmin sadece sonuçları "iğrenç" değil, asıl kondisi "iğrenç"tir. Karşı çıktığınız "savaş"ın kaynağı da kapitalizmdir. "Kirliliğe" karşı çıkmak yetmez, başlayan bu savaşı kazanmak gerekir, "barış" için "Barış"ı ağızınıza bol bol alarak onun dostu olduğunuzu göstermeye çalışıyorsanız, büyük bir gaffet içinde olursunuz. "Eğer güncel savaş gerici Hristiyan sosyalistlerde ve sızlanan küçük burjuvalarda sadece korku ve dehşet, her türlü silah kullanılması için, kan, ölüm vb. için iğrenme uyandırıyor, bizim de, kapitalist toplumun her zaman, aralıksız bir sonsuz dehşet olduğunu ve öyle kaldığını söyleme görevimiz vardır. Ve eğer şimdi, bütün savaşların en gericisi olan güncel savaş dehşet dolu bir son hazırlıyorsa, umutsuzluğa düşmek için hiç bir nedeniniz yoktur." (Paris Komünü Üzerine, Lenin, Sy:412). "Toplumsal Dayanışma" ve "Gençlik ve Gelecek" Çevreleri açıkça olayların kuyruğunda sürükleniyorlar. Siyaseti (!) ne için, kimin için yaptıklarını acaba biliyorlar mı? Gerçekten de yığınlara önderlik etmek, proletaryayı yönetmek isteyen ve olayların kuyruğunda sürüklenmek istemeyen bir parti için devrimin toplumsal ekonomik temellerini tanımlamak, ortaya koymak ve bu koşullara uygun olarak sınıfların açık seçik kazanımları üzerinde yoğunlaşmak, sonuçta proletaryanın militan görevlerini öne çıkarmak, bunun için de doğru taktik sloganlarla yola çıkmak hayati önemdedir. Proleter komünistler, böylesi oportünizmin açıktan teorisini yapanlarla ilk defa karşılaşmıyorlar. Lenin, "Proleter Devrimin Askeri Programı" adlı makalesinde, burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanmasını, kapitalist toplumun en temel, en öznel olgularından biri olarak nitelendirdikten sonra, sosyal şovenizmin batağına saplanmış oportünistlerin "silahsızlanma" önerilerine karşılık, "bu sınıf savaşımı görüşü açısını tümü ile yadsımak ve tüm devrim düşüncesinden vazgeçmek olur. Bizim sloganımız burjuvaziyi yenebilmesi, mülksüzleştirilebilmesi ve silahsızlandırılabilmesi için proletaryanın silahlanması olmalıdır. Tüm kapitalist askerliliğin (militarizmin) nesnel evriminden sonuçlanan ve bu evrim tarafından buyurulan bu taktik, devrimci bir sınıf için tek olanaklı taktiktir." (Paris Komünü Üzerine, Lenin, Sy:411) diyerek "silahsızlanmanın" son tahlilde de "barış"ın, ancak ve yalnız böyle mümkün olabileceğini söyler. Sınıflar mücadelesinin onlarca yıl önce tarihe gömdü-

ğü bu oportünist politikaları, "Toplumsal Dayanışma" ve "Gençlik ve Gelecek" dergilerinin yeniden piyasaya sürmeleri onlar açısından talihsizliktir. Çünkü onların, küf kokularıyla kokmuş kapalı odalarının dışında, dışarıda silah sesleri, kan kokularına rağmen alabildiğine keskin, alabildiğine amansız bir savaş vardır. Onlar istedikleri kadar kulaklarını tıkasınlar, gözlerini yumsunlar, gerçek vardır ve kendini mutlaka hissettirir.

Bu kadarı yeter. Biz asıl üzerinde durmamız gereken konuya dönelim. Ne diyordu Gençlik ve Gelecek: "Kürt halkının özgürlük yürüyüşünü hızlandırmada barış, başlangıçtır" diyordu. İşin temelinden başlayalım. Çok daha ibret verici bir durumla karşı karşıyayız çünkü. Eğer bu oportünist görüşlerle, "barış"ın, PKK ve TC arasında olacağını söylüyorlarsa, bu başlı başına burjuva siyaset anlayışı ile "yürümek"(!), burjuva uşaklığı yapmaktır. Yok eğer, ayaklanan Kürt halkının, hâlâ elinde silah bulundurmasını "barış"ın bozulması olarak görüyor, onun silahlarını bırakmasını istiyorsanız -ki bunu da diyorsunuz- bu, sosyal şovenizme hızla yol almaktır. Onun, Kürt halkının, kendi kaderini belirlemek için girdiği mücadeleden zorluklarına, acılarına katlanarak sürdürdüğü savaşın karşısına çıkmaktır. İç savaş koşullarında işin neresinden tutarsanız tutun, giderek oportünistliğinizin cenaze törenini kendi ellerinizle hazırlıyorsunuz. Biz de yardımlarımızı esirgemeyeceğiz. Şunu görün artık: Kürt halkının verdiği mücadele, Kürt proleter ve emekçi yığınların ulusal kaderini belirleme hakkı mücadelesidir. Sadece "kültür dil" sorunu değildir artık bu, kaldı ki bunları dahi emeğin mücadelesinden kopardınız mı, elinizde kала kala, katıksız burjuva özler kalır. Bundan emin olabilirsiniz ve dediğimiz gibi, istediğiniz "barış", ancak bu anlama gelebilir. Burjuvaziye, TC'ye sonsuz manevra alanı, emekçilere, Kürt devrimci yığınlarına ince, gizli, azgın bir sömürü... Evet baylar, "isteğinizin" anlamı tam olarak budur. Bunların yanı sıra bu oportünist-reformist baylarımıza "savaş", "sınıflar savaşının kurallarını" hareket ve maddi varlık yasalarnı şöyle bir hatırlatmak istiyoruz. Sıcak, keskin bir savaş, "İç savaş, birbirinin ardı sıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının en keskin biçimidir." (Nisan Tezleri, Lenin, Sy:167) Böyle bir durumun Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da varlığını, uzun

uzadıya açıklama gereği duymuyoruz. Kaldı ki, söz konusu dergilerin, leninist bakıştan uzak, ama bilinçlerine çıkarmadan açıkladıkları toplumsal siyasal durum bundan farklı değildir. Sadece, durumun adı ve onun gerektirdiği yeni çalışma biçimleri ve politikalar eksik(!). Az değil ama, sonuçta böyle. Zaten sorunda burada başlıyor: Devrimci durum ve iç savaş koşullarında proletarya partisinin savaşım araçları ve taktikleri. Lenin, böylesi koşullarda yığınlara, "barış", "eylemsizlik" değil, "zaman eylem zamanı, yığınları sürükleyerek, onları coşturarak, onları alevlendirerek, devrimci yöntemlerle savaşmak "gerektiğini" söyler. (Nisan Tezleri, Lenin, Sy:140) Engels, Paris Komünü Üzerine adlı derleme kitaptaki "İşçi Sınıfının Siyasal Etkinliği Üzerine Konuşma"sında; "siyasal alanda mutlak çekimsizlik olanaksızdır.... Sadece siyasetin nasıl yapıldığı ve hangi siyasetin yapıldığı söz konusudur. Ayrıca bizim için çekimsizlik imkânsızdır... Onlara (işçilere bn.) çekimsizlik öğretmek, onları burjuva siyasetin kollarına itmek demektir" der. Marksizm-leninizm bu konuda açık ve nettir. Ters bir durum söz konusu ise bu da, bizim oportünistlerin "barış" ve çekimsizliğidir.

Karşı-devrimin "zor" temelinde saldırıları başladığında ve bunun adını "Topyekûn savaş" koyduğunda sınıf mücadelesini iç güdüleriyle dahi takip eden biri, bunun karşısına "direniş" ve "mücadele" sloganlarıyla çıkılması gerektiğini bilir. Ama ruhuna teslimiyet sinen bu baylar, demagoji de yaparak teslimiyetlerinin teorisini yapmaktan geri kalmıyorlar. Bir savaşta, savaşın, tarafların, ta ki birinin yengisiyle sonuçlanana kadar süreceği, bu savaşın sıcak anlarında, stratejik bir geri çekilmenin, bunun da ötesinde mücadeleden kaçmanın, sadece fiziki yok oluşa değil, aynı zamanda kişilik ve sınıf karakterinin de imhasına yol açabileceği, inançları ve yürekleri burjuvaziye karşı kin ve nefret dolu tüm devrimci ve proleter komünistler için açıktır. Taktik amaçlı bir geri çekilmede dahi düşmanın, bunu fırsat bilerek daha fazla ve daha kindar saldıracağını tarihimizden biliyoruz. Kaldı ki "teslim bayrağının" dalgalandığını gören burjuvazinin, bu durumda daha ileri gideceğini de biliyoruz. Eğer savaş yükseliyorsa, yükseldikçe boyutlanıyorsa, açıktır ki, savaşı kazanmanın zorunluluğu daha bir açığa çıkar, yığınların ve öncülerinin tek çıkar ve kurtuluş yolu olur. Tarihin belirli anlarında, yığınları zorlu bir savaşımın, hatta umutsuz bir dava içinde olsa, bu yığınları gelecekteki savaşımıla-

ra hazırlamak için zorunludur. Sorun da buradadır. Olasılıkla gerçekliğe çevirmek! Bunun için uygun koşulların olmadığını söylemek ve olsa dahi yenilgiyle sonuçlanacağını iddia etmek, baştan teslim olmak, şarlatanlık ve yüzü kızarmadan bilgizlik yapmaktır. Ayrıca sizin dediğinizin tersine, "barış", gerçekten de "TC'nin manevra alanının daraltılmasını" getirmez, hatta, ona, çok daha fazla "manevra" imkânı sağlar. Her "manevra"da burjuvazi için, emekçi yığınlarını "zor" ile yada "barış" ile sistem içine çekmektir, onların bilinçlerini bulanıklaştırmaktır. Ve siz, onun yapmak istediklerine yardımcı olduğunuzdan burjuvazinin uşaklığına soyunmuşsunuz. Oysa yapılması gerekenler tersi değil midir? Hele "kriz" dönemlerinde devrimciliğin, proleter komünistliğin gereği, savaşı "yumuşatmak"(!) değil, sertleştirmek değil midir? Savaşta bunları unutmak, işin başında yenilgiye mahkûm olmak ve onu kabullenmektir.

Bir de "Gençlik ve Gelecek" ile aynı çizgide yayın yapan "Toplumsal Dayanışma"yı görelim. Bakın ne diyor: "Savaşın artan acıları, savaş karşıtlığını hızlandırmakta, barış isteyen güçlerin artmasını getirmektedir. Kürt sorununa siyasal çözümün benimsenmesi ve savaşın tımandırılmasına son verilmesi halinde barışın yolunun açılacağı görülmektedir." (Toplumsal Dayanışma Dergisi Sayı:10) Her şey ne kadar kolaylaşıverdi böyle. Bunların yanında "barış" politikası(!) ile Kürt halkının gerçek dostu olduğunuz teraneleri, yalnızca ve yalnızca iki yüzü lüktür. Bunu, böyle kabul edecekler ancak küçük burjuva kardeşleriniz olabilir zaten. Değil mi ki, onların Türk demokrati(!) olarak sizden uygulamanızı istedikleri politika(!) barışı zaten. Hayır baylar, siz, ilk önce sınıf savaşını inkâr ettiniz, devrimden vazgeçtiniz, sonra, bu bakışınızın Kürt ulusal sorununa yansımalarıyla, orada proleterlere önderlik etmekten caydınız, burada da durmadınız, şu anki küçük burjuva milliyetçi önderliğin teslimiyete varabileceği "siyasal çözümlerine bayrak salladınız, bunun, onlardan daha hararetili propagandasını yaptınız. Tüm bunların anlamı, Kürt emekçi yığınlarının ulusal kaderlerini kendilerinin belirleme hakkının kullanılması mücadelesi olduğunu unuttunuz(!), ve onun inatla sürdürdüğü mücadeleye son vermesini, faşist TC ile yani sizin kendi (gerçekten kendi) burjuvazinizle anlaşmasını, "barış"masını istemeniz, burjuvazinin uşaklığını yapmak, ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesinin önünde durarak sosyal şovenizme yol aldı-

niz. Kandan öğrenmeniz, ama onun neden aktığını, döküldüğünü görmemeniz, burjuva hümanizminden başka bir şey değil. Siz sadece "kan"ı gördünüz, olguların sadece görünen tarafına baktınız, onun, derinden içten içe gelişen hareketini ve bu hareketin nedenini, nasilini ve niteliğini bir tarafa ittiniz, hiç görmek istemediniz; Kürt halkının mücadelesini kendi dışınızda bir şey olarak gördünüz. Onu yönlendirmeyi proletarya önderliğinde zafere götürmeyi hiç düşünmediniz değil mi? Tabii ki düşünmediniz. Siz bir kere burjuvazinin kucağına atladınız, ve şimdi bunun teorisini yapıyorsunuz. Eğer gerçekten dürüst bir demokrat olmayı istiyorsanız, TC ordusunun Kürdistan'dan çıkmasını istemeliydiniz. Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirleme hakkını, ayrılmasını istemeliydiniz. Ama siz "siyasal çözüm" gibi küçük burjuva teslimiyet politikalarıyla, "barış" teraneleriyle, faşist TC'nin varlığını, onun üzerinde yükseldiği kapitalist sömürüyü kurtarıyor: Kürdistan'ın zorla TC sınırları içinde tutulmasının dolaylı yandaşları oluyorsunuz. TC bugün, "zor"unu her zaman öne koyuyor, bir yandan da sizin görünce ağzınızın sulandığı "havauç" ile Kürt halk hare-

ketinin üzerine gidiyor. Birincisiyle hareketin kendisine aykırı, karşı tüm yönlerini tirpanlamayı, ikincisiyle geri kalan sapsarı temizleyip, yozlaştırmak, içini boşaltmak istiyor. Ve siz, müthiş bir alıkkık örneği, buna bayrak sallıyorsunuz, onun uşaklığına balıklama atlıyorsunuz. Barışı istiyorsanız, savaşa hazır olun. Bunu unutmayı hiç mi hiç tavsiye etmeyiz.

EMEĞİN BAYRAĞI KAFKA KARIŞIKLIĞINI ATMALIDIR

Aslında, Emeğin Bayrağı özelinde Hocacı tüm maocuları ele alıyoruz. Yazacaklarımız, Emeğin Bayrağı'na olduğu kadar onlaradır da.

Reformizmin batağına saplanmak için Emeğin Bayrağı sanki özel bir çaba sarf ediyor. Bu durumu genel yönleriyle değil ama, ulusal sorun özelinde ele almak istiyoruz. Emeğin Bayrağı sayı 99'da "Kürt Halkı Üzerindeki Faşist Abluka, Pis Savaşın İzini Bittirmek Gerekli" başlıklı yazıda "Bugün pis savaşa karşı çıkmak, barışı savunmak, tüm ezilenlere özgürlük ve iyi yaşam koşulları istemek, Kürt halkıyla eşit koşullarda özgür bir birliği talep etmek, etle tırnak kadar birleşmiştir" deniyor. Bu tür cümlele-

re diğer yazı, diğer sayılarında da rastlamak mümkün. Emek'in Bayrağı'nın kafasının karışık olduğu ya da en azından bazı şeyleri birbirine karıştırdığı hemen belli oluyor. "Pis savaş"a karşı çıkmak ile "barış" arasında en küçük bir ligi kurulamaz; ama söz konusu olan, reformizmden uzak, marksist-leninist dünya görüşüne sahip bir kafa olduğunda böyle. Emek'in Bayrağı bundan hayli uzak olduğundan, bu iki kavramı eşitsizlik temelinde karşı karşıya koyuyor. Kaldı ki "pis savaş" "kirli savaş" deyimleri maddi bir gerçekliğin varlık yasa ve hareketlerinin bilimsel tanımıyla ne kadar örtüşebilir. Lenin'in şu sözlerini onlara okumalarını bir kez daha salık veririz. "Kendini burjuvazinin saldırdığı korkuya kaptıranlar, elbette ki her şeyi ve her olayı sarıya boyanmış olarak görürler. Önce marksist ölçütün yerine aydın izlenimci bir ölçüt koymakla başlanır, sonra, bütün ülkedeki ve uluslararası konjoktürdeki sınıf savaşımının ve olguların akışının siyasal tahlilinin yerini, yığınların ruhsal durumu üstüne özel izlenimler alır." (Nisan Tezleri, Lenin Sy:235) Yığınlar çatır çatır dövüşürken ve her an daha usta dövüşmesi gerektiğinin bilincine varırken, sizin onların düşmanını rahatlatacak ve varlığını güvenceye alacak bir "barıştan" söz etmeniz neden? Biz, yanıt biliyoruz, ama sorun, sizin de doğru cevabı görüp bu reformist oportünist politikadan vazgeçmeniz. Aynen Lenin'in dediği gibi, olguları sınıflar savaşından ayrı, kendi başlarına var olagelmış şeyler gibi alan pozitivist yaklaşımlarınızdan dolayı, "aydın izlenimci" bir yöntemle olaylara bakmanızdan dolayı, nihayetinde bu olguları, onların varlık koşullarını gözünüzden irak tutarak bazı yargı(!)lara varmanızdan dolayı idealist yaklaşımlarda bulunuyorsunuz. Ve gerçekten, olaylar içinde sürüklenen sınıf bilinçsiz yığınların, en geri kesimlerinin ruhsal durumlarına, Lenin'in deyişiyle "küçük burjuva yanlısı malvarlıklarına" bakarak politikalar ürettiğinizden dolayı ki, reformizmin batağına doğru hızla yol alıyorsunuz.

TC'nin Kürt halkına karşı "kirli, pis" yöntemlerle savaştığı açık. Ama bunlardan sadece "tikinti" demek proleter komünistliğin gereklerini yerine getirmemektir. Hatta bunlardan kaçışın teorisini yapmaktır. Burjuvazi "kirli" yöntemler uyguluyorsa, bu, sadece, proletaryaya, kendi öz çıkarları, kendi öz istemleri ile ayrı bir sınıf olarak burjuvazinin karşısına çıkma cüretinde bulunur bulunmaz, burjuvazinin ölç almadaki hangi çılgınca yırtıcılaşma kadar yükselebi-

leceğinin ifadesi, kanıtı olabilir. "Kirli savaşın kural-sızlığı" dediğiniz, zaten, burjuvazinin, cennetini kaybetmemek için umutsuzca, ama "yırtıcı" çirpinişleri değil midir? Yoksa siz burjuvazinin "cennetini" yıkip, onu mülksüzleştirmek istemiyor musunuz? Sizin hatanız "Kirli Savaş"ı Kürt ve Türk halkları arasında olduğunu algılamak isteyişinizdendir, oysa "kirli savaş", TC'nin özgürlük için dövüşen Kürt emekçi yığınlarına karşı imha harekâtıdır. Ve siz bu amansız düşmanı "barış"a çağırıyorsunuz(!). Sizi illah olmaz oportünist çevre yapan da bu zaten. Kısacası, ulusal bir kavgayla karşı karşıya olduğunuzu sanıyorsunuz, ama unutmayın ki, emperyalizm ve proleter devrimler çağında, UKTH için savaşım, artık, emekçi yığınların kurtuluş savaşlarıdır ve UKTH tüm ulusun değil, artık sadece, halk yığınlarının kullanacağı bir haktır. Bu yönüyle, Kürt halkının mücadelesi, ulusal sınıfsal kurtuluş mücadelesidir. Düşmanı, TC burjuvazisidir. Ve aynı düşmana "sahip" Türk halkıyla, Leninist saflarda dövüşecektir. Bunları sakın unutmayın.

Emek'in bayrağının gerçekten kafası karışık. Yaşamın, marksist-leninistleri haklı çıkarıp bunun dışında olanların, böylesine gerçekler karşısında apışıp kalmasına yol açması bu olsa gerek. Yukarıda Emek'in Bayrağı hakkında söylediklerimizin temelinde onun leninist bir önermeyi unutmuş olmasıdır. Belki de sorun burada başlıyor, inceleyelim. Emek'in Bayrağının "Kürt halkıyla eşit koşullarda birliği talep etmek" deyişinin arkasında bakın neler var. Bu, her şeyden önce ezilen ulusun UKTH'nı, ayrılma hakkını yadsımasıdır. Eğer bu hakkı tanıdığınızı iddia ediyorsanız, bu kelimeler yerine, "Kürt halkının ayrılma hakkını talep etmek" diye yazmanız gerekmiyor mu? Sorularımıza devam edelim; nasıl oluyor da siz "barış" ile "Kürt halkıyla eşit koşullarda birlik" etle tırnak kadar birleşmiştir diyebiliyorsunuz, ki üstelik bu "barış"ın taraflarını utangaçça gizliyorsunuz. Kısaca siz "barış"ı Kürt halkının UKTH yerine koyarak burjuvazinin uşaklığına soyunuyorsunuz. Bir şey daha, siz Kürt ve Türk proleterlerinin örgütü olduğunuzu söylüyorsunuz; peki o halde; niçin Kürt halkıyla eşit koşullarda birlikten dem vuruyorsunuz. Yoksa siz sadece Türk proleterlerinin örgütü müsünüz? Eğer böyleyseniz, niçin "birlik" diyorsunuz da "ayrılık" demiyorsunuz? Bunları bir kere daha düşünün. Çünkü kafanız gerçekten karışık baylar. Hem üstelik, Emek'in Bayrağı, daha önceki sayılarında

"Topyekün Direniş" sloganı öne sürmüştü. Birden "barış" çığlıkları koparması neden? Yoksa, buna neden, "Devrimci - Demokratik Güç Birliği"nin perspektifleri(!) mi? Biraz açık olsanız iyi olur hanı. Hiç olmazsa kendi kendinizle çalışmazsınız. Emeğin Bayrağı, bir ip cambazının dengesini yitirmesi misali bir durum içinde; ipten düşeceği kesin ama, ipin hangi tarafına, ülkelerimizdeki iç savaşta saf tutmuş sınıfların hangisinin yanına? Bekliyoruz.

BİR ACİZLİK TİMSALİ: NEWROZ

İç savaşın giderek boyutlanması karşısında "politikalarıyla"(!) en aciz duruma düşen çevre, içinden geldiği çevre gibi NEWROZ çevresidir. Sözü uzatmayalım, bakın Newroz ne diyor: "Kimi, küçük solcular, barış ateşkes gibi kelimelerden adeta nefret etmektedirler. Onlar için, ya devrim ya ölüm anlayışından başka her şey reformizmdir, teslimiyettir, ihanettir. Oysa ülkemiz koşullarında barışın, ateşkesin derin bir anlamı özelliği ve önemi vardır. Güçleri toparlamak, yeniden düzenlemek için geçici olarak geri çekilmek tüm savaşlarda başvurulan bir taktiktir. Orduyu (TC ordusunu, -bn) askerî olarak hezimetle uğratmak, yok etmek temel hedef olamaz. Sorun devleti çekilmeye zorlamaktır. Ateşkes ortamı bu bakımdan olanakların değerlendirilmesine fırsat verilebilir." (Newroz, Devlet Çıkamaz Yolda, Sayı:19) Newroz'u yakından tanıyoruz. ML'den uzaklaştıkça batan, battıkça da burjuvazinin etkilerine demir atan bir çevredir. Marksizm - leninizmi savunmanın zor olduğunu biliyoruz, ama size ML'e saldırganın zorluklarını da yaşatmaktan çekinmeyeceğiz bay Newroz yazarları.

Newroz yukarıdaki sözleriyle, devrimden vazgeçmesinin teorisini yapıyor. O yüzden "ateşkes"e ve "barış"a sınıksız sarılıyor. Çünkü silahların patladığı bir ortamda kendi oportünist reformist görüşlerinin propagandasını yapamıyor. Çılgınca düşlediği "barış" ortamında bunları nasıl iyi propaganda edebilecek. Kısa zamanda, burjuvazinin kucağına giden onca yolu almasına şaşırıyoruz. Herhalde tarihte eşine az rastlanır bir özelliğe sahip Newroz. Ne yapsın, o da tarihte böyle geçmeyi tercih etti. Tarihte "zor"un rolünü unutmak, göz ardı etmek için o kadar zahmete girmesine gerek yoktu oysa. Kısaca "sınıflar ve savaşlar yoktur" demesi yeterliydi.

Bugüne kadar "ateşkes"e "siyasal çözüm"e, Newroz kadar sarılan, onlara balıklama atlayan bir baş-

ka anlayış olmadı sanırız. Newroz geriye doğru hareket etti, burjuva uşaklığını seçti ve bunu, "ne ayıp ne de günah" olduğunu söyleyerek savundu. Newroz'un böylesine açık olması iyi, ama gelin görün ki demagoji yapmaktan da çekinmiyor. Kendilerine, kendilerinden farklı bir şey söylemeyen ML'e "küçük solcu"(!) demesine hiç mi hiç gerek yoktu. Kim kimin ne olduğunu, gerçekten çok iyi biliyor, hiç gerek yoktu yani. Newroz aynı sayısında "Savaşta Barış Günü'nü Kutlamak" başlıklı yazısında şöyle devam ediyor. "Ancak sağlanacak bir BARIŞ (gerçekten de büyük harflerle yazılmış -bn) ortamının, soruna daha akılcı yaklaşabilmenin yolunu açacağı kesindir. Yoğunlaştırılan savaş, her türlü akılcı yaklaşımı her türlü kuralı ayaklar altına almış **bulunmaktadır**. Newroz'un "akılcı yaklaşım"dan neyi kastettiğini anlayalım ilk önce. Gayet açık, Kürt halkının mücadelesine artık bir son vermesidir, ne de olsa, "devleti yeterince geri çekilmeye zorlamıştır"(!) Hâlâ savaş sürüyor, bununla kalmayıp yoğunlaşıyorsa, bunun nedeni, Kürt halkının hala silah elde savaşması "akılcı yaklaşım" içinde bulunmamasıdır. Newroz isterse "akılcı yaklaşım" göstermeyen taraflardan birinin TC olduğunu söyleyerek itiraz etsin, sonuçta, Kürt halkı hâlâ ayakta ve silah sıklmaktadır. Dolaysız olarak ona göre Kürt halkı "akılcı yaklaşım" göstermiyor, "her türlü kuralı ayaklar altına alıyor"(!). Burjuvazi de bunu istiyor. Kürt halkının mücadelesine son verilmesini istiyor. Acaba, TC ile Newroz, farklı yerlerden gelip aynı bataklığın durağında buluşuyorlar mı? Newroz, ne zamandır soyunduğu ve iyi becerdiği burjuva uşaklığında epey yol almış. Biz Newroz'a ne kadar bunları söylersek söyleyelim, o, hüyalara dalan mecnun misali "İlla da ateşkes" diyor. Barış çağrısı sürmekte olan savaş karşısında sürekli ve güncel bir istek olmalıdır ve "güçleri toparlamak, fırsatlardan yararlanmak, ateşkes ortamının derin önlemlerinden faydalanmak" teraneleri ile kimseyi kandıramazsınız. Çok yanlış zaman ve koşullar içerisinde öne sürüyorsunuz bu "politika"(!)larınızı. Gerçekten siz çok bahtsızsınız. Dediğiniz gibi "savaş yoğunlaşıyor", Kürt halkı inatla savaşmaya devam ediyor. Herhalde artık bir başka sefere kullanmak için turşusunu kurarsınız "barış"ınızın. Bir öngörü değil ama bir gerçek ki, Newroz, batışlarına daha büyük bir hızla devam edecektir. Gerçi bugünkü durumu pek farklı değil diyeceksiniz fakat, biliyorsunuz, uşaklığın sonu yoktur. Evet tam da Newroz'un dedi-

ği gibi "sürmekte olan savaş karşısında" komünistlerin tavrı "barış" olamaz, hele söz konusu savaş haksız bir savaş, emperyalist savaş ya da çok daha somut olarak TC'nin Kürt halkına karşı savaşı ise, bu, asla savunulamaz: Çünkü aslolan barış için savaşmak, savaşı kazanmaktır.

TOPYEKÛN BARIŞIN İDEOLOJİK TEMELLERİ

Özellikle reformist çevrelerin Kürt ulusal sorunu karşısında yukarıda ele aldığımız tavırlarının asıl maddi kaynaklarını, kısaca ortaya koymakla yazımıza son vermek istiyoruz. Can alıcı nokta da asıl burası:

Kürt ulusal sorununun çözümünü gelmez ayın on başına erteleyen, devrimin(!) içinde evrim, bir diğer ifade ile reform olarak gören bu çevreler, demokrasinin -ki bu, Kürt ulusal sorunu için kilit noktadır- bir devrim sorunu olduğunu göremiyorlar. Elbette ki, bunun nedeni, Türkiye ve K. Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının, sınıflar yapısının bunların çatışmalarının arasındaki temel çelişkinin iktidar sorununun yanlış tespiti. Kürdistan "sömürge" olunca, onlarca, geriye kala kala "dili kültür" sorunu kalır, tabii ki, Kürt ulusal sorunu da, bir reform sorunu oluverir. Örneğin Odak Dergisi Sy. 24'te, Kürt ulusal sorununu "Kürt ulusunun demokratik haklarının tanımlayışı" olarak koymaktadır. Ya da bir toplumsal dayanışma sorununun "barış" ile başlayıp "kültürel" hakların verilmesiyle çözüleceğini öne sürmektedir. Dolayısıyla UKTH akıllarının ucundan dahi geçmez.

İdeolojik-politik hatalarının, programlarının gerçekler karşısında düştüğü çıkmaz, bu çevreleri aciz durumlara sokmuştur. Türkiye ve K. Kürdistan devriminin karakteri bu noktada öne çıkmaktadır. Bu sorunu geniş çaplı açmayacağız, ama Kürt ulusal sorunu özelinde şunu söyleyebiliriz: Devrimin "anti"lerini anti-emperyalizmle sınırlayanlar, olası devrimin anti-kapitalist yönünü göremezler. İşte bu yüzden bizim bu "devrimci-demokratlar"ımız, Türkiye ve K. Kürdistan devrimini birbirinden ayırır Kürdistan'ı küçük burjuva milliyetçiliğine havale eder. Zaten bundan sonrası, Kürt halkının UKTH'ı artık onları pek alakadar etmez.

Sonra olur olmaz düşler kurarlar; ne imiş, "barış içinde ulusların birliği" imiş. Tamam da, sen bir "Türk devrimci-demokratı" olarak Kürt halkının ayrılmış hakkını UKTH'nı nereye koyuyorsun diye sor-

mazlar mı adama. Ayrıca "barış"ınız ve "birlik"iniz TC'nin varlığını koşutluyorsa -ki gerçekten dediğiniz tam olarak budur- bu, ezen ve ezilenler arasındaki çelişkileri yumuşatma değil midir? Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesinden vazgeçmek değil midir? Evet tabii ki böyledir. Bunun adı da burjuva uşaklığıdır. Lenin, "emperyalizm altında eşit ulusların barışçı birliğini" savunan Kautskyt'lere bu görüşleri için "ütopya", onlar içinde "sosyal-şovenist" dememiş miydi? Tarihten ders alın baylar, ders.

Üstelik bu çevrelerden çoğu PKK'nin "ateşkes"ten sonra reformistleşmesinden dem vurdular. Bu yönüyle amaçları, kendi yüzlerini saklamak ve kendilerini kandırmaktı. Oysa hiç mi hiç, Kürt ulusal sınıfsal kurtuluş mücadelesinin önünde hâlâ proleter-komünist bir hareketin olmadığına yola çıkarak, bu hareketin yenilebileceği, bir daha ki patlamalara kadar sinip yozlaşacağı akıllarına gelmedi. Çünkü işlerine gelmiyordu. Asıl tehlikenin "PKK'nin reformistleşmesi olmadığı, ama Kürt halk hareketinin böyle bir duruma düşebileceği olduğunu göremediler. Marksistlerin görevi, uzaktan yorumlarda bulunmak değil, o maddi gerçekliğin içine sinip onu değiştirmektir. Kürt emekçi yığınların, özgürlük için verdikleri savaşın karşısına hiç yüzleri kızarmadan "barış" diye çıkıyorlar. Onların amansız, keskin bir iç savaş olduğunu görmek istemiyorlar. "Bunu görmemek için ya burjuvazinin bilinçli uşaklığında ya da siyasal olarak iliklerine dek işlemiş ve bundan ötürü nesnel olarak burjuvazinin bir uşağı durumuna gelmiş biri olmak gerekiyor." (Proleter Devrim ve Dönem Kautsky, Lenin, Sy. 34) Bu baylar olanların bir devrim olduğunu göremiyorlar. İdeolojik zayıflık bir o kadar da işçi sınıfı ideolojisinden uzaklık, onları o bataklıkta bu bataklığa sürükleyip duruyor.

Türkiye'de gerçekten geniş bir sol çevrede ideolojik çözüme ve bunun nedeni olan ideolojik keşmekeşlik yaşanıyor, burası gerçek. Ama yaşam ve leninistler, işçi sınıfı ve halklarımız önündeki bu toz bulutunu da, dağıtmakta daha fazla geç kalmayacaklardır. Biz yolumuza devam edeceğiz, ısrarla, inatla, bir o kadar da ideolojimize güvenle!

Hüseyin GÜLAY

Not: Bu yazı Emeğin Bayrağı Dergisi henüz yayın hayatını sürdürdüğü dönemde elimize geçmiştir.

İÇ SAVAŞIN SAVAŞAN KADROLARI NASIL OLMALIDIR ?

Bugün Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan gerçeğin bir iç-savaş olduğunu anlatmayı gerekli görmüyoruz. Bütün politik yaklaşımlarımız artık bu iç-savaş gerçeğine dayanıyor. Başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere toplumun emekçi kesimleri ile, burjuvazi ve yoğun bir faşist yığının desteklediği faşist devlet karşılıklı sınıf kinlerini biliyor ve keskinleştiriyorlar ve bu süreç derinleşerek devam edecektir kuşkusuz. Ne burjuvazinin siyasal ufkunda, ne de emekçilerin şimdiki dek edindikleri siyasal tecrübeye, sınıf kininin karşılıklı olarak yükselmesini engelleyecek bir etki bulunmamaktadır. Görünen o ki, iç-savaş daha da derinleşecek ve daha kanlı bir hal alacaktır. Bu durum kesin ve kaçınılmazdır. Hiç bir devrimci ya da reformist, önündeki bütün engelleri yıkarak gelen bu süreci istese de durduramayacaktır. Kısa bir süre sonra devrimcilerin bütün kaygısı "postu pahalı deldirmek" olacak. Ancak gerekli politik yaklaşımlarla bu kaygı burjuvazinin kaygısı haline getirilmelidir. İşte önümüzde halledilmesi ge-

reken en önemli sorun budur. Çünkü burjuvazi her bakımdan hazırlığını tamamladı ve ne yazık ki devrimciler için aynı hazırlık söz konusu değil.

Yetersizliğin birinci ve başta gelen nedeni teorik yetersizliktir. Yaşanılan sürecin ne anlama geldiğini anlatmaktan dahi yoksun devrimciler maalesef büyük bir çoğunluğu oluşturuyor. Kaldı ki, birakalım varolanı, devrimciler gelececek süreci önceden görüp, hazırlıklarını buna göre yapabilecek bir teorik yetkinlikte olmalıdır. Hiç abartmadan söyleyelim, sadece Leninistler bu gelişkinlikte olduklarını gösterebildiler. Bunun dışındaki hiç bir hareket ve siyaset bu gelişkinliğe yaklaşmadı bile.

Devrimcilerin hazırlıksızlığının ikinci ve bizler için sorun olan yönü de, döneme uygun kadrolar ve savaş biçimleri yaratmadaki ustalaktır. Her yeni savaş biçimi, yeni tipte biçimlenmiş kadrolar gerektirir. Eskinin "ölü elini" pranga gibi taşıyanlar, eski çalışma biçimlerinden vazgeçemeyenler ise bu yeni çalışma biçimlerinin altını boşaltır ve laf düze-

yine indirger, bir dönem sonra havaya yumruk sallama başlar.

Hiç bir savaşın biçimini peşin olarak reddetmeyen Leninist anlayış, bütün bu söz konusu biçimlere uygunluk sağlayabilecek denli çelik disiplini ve yüksek bilinçli kadrolara sahip değilse, öncülük iddiasında boşuna nefes tüketecektir. Örneğin, herkes bilir ki, gençlik çalışması ve onun bütün özelliklerini en açık biçimiyle taşıyan öğrenci çalışması ile, bir mahalli düzeyde çalışma iki farklı biçimi, yaklaşımı ve farklı şekillenişleri gerektirir.

Uzun süre öğrenci çalışması yapmış birisini başka bir çalışma alanına kaydardığımızı düşünün, bu durumun kadro üzerinde olumsuz, uyumsuzluk sorunu çıkaracağı düşünülmesi normal bir durum. Hatta bocalama, başarısızlık karşısında moral bozukluğu gibi durumlarla da karşılaşılması normaldir. Fakat bu durum asla kaçınılmaz değildir. Bir kadro için her işin başı, yüksek bilinç ve yaşamını anında tamamen değiştirebilecek kararlılıkta olmaktır, tamam bu gerçeği her yönüyle kavramanın ve sadece bir laf olma düzeyinden kurtarma zamanı gelmedi mi? Bir kadronun başına gelebilecek en büyük felaket, kendi dünyasının, politik görüş açısını da daraltıran küçülmesi değil midir? Kadro bilinci ve pratiğini bulduğu alanla sınırlandırması, daha baştan onu bir 'KADRO' olmaktan çıka-

rır. Öğrenci kadrolar sadece eğitim alanıyla sınırlandırırsa kendini, sanat emekçilerinin pratiği sadece sanat üzerindeyse ya da daha doğru bir yaklaşımla, sanat dışındaki alanları kendi işi olarak görmüyorsa, dünyasının küçülmesine, politik bilincinin yalpalamasına "tarihin bize oyunu" diye bakabilir miyiz? Bu konuda bilinçli ve sıkı bir çaba vermeden ne yazık ki bu oyundan kurtulmak, kaçınmak mümkün olmuyor. Bir öğrenci ya da sanat emekçisi, askeri sorunlarla yakından ilgilenmeli, kendi sorunu olarak görebilmeli ve üzerinde kafa yormalıdır. Bu durumun, bir sanatçıya ol-

duğu kadar bir gerilla için de söz konusu olduğunu eklemek gerekcek, gerillalar kendilerinin bu "tarihin oyunundan" bağımsız olduklarını sanmasınlar. Bir kadro ancak bu şekilde politik bütünlüğü yakalayabilir, ancak politik bütünlüğü yakalayabilenler kadro olabilir ve sonuna kadar gidebiliyorlar. Çalışma yaptığı alanın mücadele içindeki konumunu ve önemini bilen, tek bir karargâhtan yönetiliyormuşçasına hareket eden, bütüncül politikalar ve kendi yerel sınırlarını aşan pratikler ortaya koyabilmek, işte kadrolar!

Yukarıda sözünü ettiğimiz kadro yaklaşımı için bilinçli bir çaba içinde olunmazsa ne olur? Farklı alanlarda çalışan kadrolar, kendi alanlarını aşamıyorlarsa, partinin kadrolarının farklı biçimlenmeleri de kaçınılmaz olur. İşte size partinin merkezi yönüne vurulan en büyük darbe! Belirli bir alandan bir kadronun söyleyece-

ği, sorun olarak ortaya koyacağı veya herhangi bir konuya yaklaşımı, farklı şekillenmeden dolayı farklı olacaktır, bir başka alandan bir başka kadronun ise farklı. Ne denirse denisin, en disiplinli çalışmada bile, merkezîyetçiliğin kayıp gitmesi için yeter koşul budur.

Şimdiye dek yazılanları daha özel bir koşul için, iç-savaş ortamı için yeniden gözden geçirelim. Her şeyden önce iç-savaş koşullarında silahlı mücadele diğer mücadele biçimleri yanında öne çıkar. Diğer mücadele biçimleri tek bir hedefe kilitlenir: İç-savaşın silahlı mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesi. (Bir parantez açıp burada, söz konusu olanın öncünün silahlı mücadelesi değil, yığın eyleminin silahlı biçimlere buründürülmesidir. Yaşama geçireceğimiz politika, gerilla hareketini destekleyen yığın eylemi yaratmak değil, yığın eylemini destekleyip ge-

liştiren gerilla hareketi yaratmaktır. Silahlı mücadelenin diğer savaşım biçimlerine karşı öne çıkması sorunu yanlış anlaşılmalara neden olmasın düşüncesiyle yaptığımız bu parantezi burada kapatıyoruz.)

İç-savaşın savaşan örgütü için politik yaklaşım yukarıdaki gibidir.

Öyleyse bu politik temele uygun kadro biçimlenmesi nasıl sağlanacak, işte zurnanın zart dediği yer burası. Çünkü iç-savaşta mücadele bir ölüm dirim mücadelesidir. Buna uygun kadro yaratmak hem çok kolay hem de çok zordur. Kolaydır çünkü milyonlarca insanın sınıf kını, kendini top tüfek siyasetinde ortaya koyduğu için, en uyuşukları bile uyardığı için, nereden çıktığına şaşırılmıyorsa bir sürü 'kahraman' görebilirsiniz. Zordur çünkü iç-savaş koca bir volkanın patlamasıdır, sıcak lavların akacağı kanalları kontrol etmek yalpalamaları engelleyebilmek daha

büyük bir çabayı getirecektir.

Bir iç-savaş ortamında silah kullanmayı, bomba yapımını bilmeyen kadro savaşımını sürdüremez. Askerî disiplin alınmış, ya da günü geldiğinde kendini tamamen askeri bir disiplin altına sokmaya hazır olmayan bir sanatçı, bir devrimci aydın leninist değildir. Her an kafasında silahlı bir ayaklanma başlatılmaya, bunu olanaklı gelecek ortamı titizlikle kollamayan, ve bu olanığın gerçekleştiği karşısında ayaklanmaya ciddi olarak hazırlandığını, silah ve bomba yapımından, bölge özelliklerinin titizlikle incelenmesi ve sokak savaşımının gerekliliklerini tüm ayrıntılarıyla hesaplamaya varıncaya dek, gösteremeyen bir işçi, bir sendikacı leninist değildir. Özellikle gençlik alanında iç-savaşın biriktirdiği, ancak ortaya gelmesi için çarelilik ve kendisini sınırlandırmayan bir çalışma kafası gereken, olağanüstü devrimci dinamizmi, geçmişin eylem biçimleriyle sınırlandırarak, bu durumdan gerilla ve mülis gücü örgütlenmesi için yararlanmayan, bunu başka diğer bütün görevlerin önüne çıkartmayan genç yoldaşlar, leninist

olamazlar. Gençlik konusundaki konuyu burada açmakta yarar var, o da şu: İç-savaşın kan ve barut kokan ortamında, tüm bu ölümlere ve katliamlara rağmen, saf devrimci duygularla ve büyük bir yüreklilikle safımıza katılan tüm genç arkadaşların, birer savaşçı olarak yetismelerinin önüne hiç bir başka görev konulmamalıdır önce savaşçı olmayı öğrenmeler,

gereklî disiplin ve teknik bilginin verilmesinden sonra siyasal çalışmanın gerekliliğine göre genç yoldaşların yerli belirlenme yoluna gidilmelidir. Başka bir zaman sakinçalarını öne sürüp reddedeceğimiz bir çalışma biçimi tam da bu dönem kullanılabilmesi ve uygulanması yerindedir. Çoğu zaman savaş farklı ve cesur kararlar alan örgütlere zaferi tattırır. Her şey iç-savaşın ihtiyacına göre ayarlanacak, son söz bu.

İç-savaş ortamında istisnasız bütün kadrolar aktardığımız politik yaklaşımlarla biçimlenme ve örgütlenmeyi koymalıdır. Hiç bir zorluk ve hiç bir eksiklik bu görevleri yerine getirme önünde engel olamazlar. Bu görevlerin bilincinde olan, onları kendi düşünceleri haline getirebilmiş bir kadro, eğer başarıya kesin olarak inanıyorsa, görevini yerine getirmesi için hiç bir engel yoktur. Çünkü başarıya inanç, yaratıcılığı, inadı ve titizliği korur.

Eğer bir parti savaşta kendini varolan güçler dengesinin bir unsuru olarak görmüyorsa, bu örgüt ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar tekniğe ve kadroya sahip olursa ol-

sun devrimin zaferini göremeyecektir, buna olanak yoktur. Oysa ki, savaşın hüküm sürdüğü bir ortamda, iç savaş kazanıp kaybetmenin bile bir sokak savaşının sonucuna bağlı olduğu bir yoğunlukta, kendini bu yoğunluğun güçler dengesinde bir unsur olarak gördüğü sürece, teknik ve kadronun durumu ne olursa olsun, devrimin öncüsü olması olanaklıdır. Evet bu olanaklıdır diyorum, yeter ki, ideolojik politik hataya düşülmesin.

Savaşan bir partinin savaşan kadrolarını yetiştirmek, örgütü tra-denin bilinçli çabası ve yönlendiriciliği ile olanaklıdır. Doğrusu Lenin bundan yaklaşık 90 yıl önce iç-savaşın öne çıkardığı silahlı savaşımın ve gerilla taktiklerinin, her mücadele yöntemi gibi, proletaryayı, diğer sınıf ve katmanlara yakınlaştırdığını söyleyerek bir tehlikeye işaret etmişti. Bu tehlike proleter disiplin ve sabrın erozyonudur. Gerilla taktikleri başta lümpen proletaryayı olmak üzere toplumun en alt kesimlerini devrimci proletarya ile ilişki içine sokar. Bu illa fiziki yakınlaşma olmaz, örneğin proletarya en çok yankısını ve etkisini lümpen tabakalarda hissettiren gerilla taktiklerini, bu tepkileri temel alarak proleter disiplin ve görüş açısından uzaklaştırabilir. Bu nedende gerilla taktiklerini hayata geçiren her örgütlülük önüne eskisinden iki kat daha disiplinli bir eğitim çalışmasını organize edebilmelidir. Başta siyasi kadrolarını daha sonra ise silahlı kadrolarını proleter bakış ve disiplinle yönetmeyen, bu iki özelliği sürekli sağlamlaştırmayan bir savaş örgütü yozlaşmanın batağına saplandığında hiç şaşmasın, silahın gücünü abartanların siyasi cezaları onları yalnız bırakmayacaktır.

Metin YALÇIN

ÜCRET ARTIŞLARI İÇİN KAYNAK ÖNERİLERİ

Kaçınmada çalışan emekçilerin ücret artışları bütçeye trilyonlarca yük getirecek demagojisi ile kişi başına 217.000.-TL gibi komik olmaktan da öte trajik komik bir zamlarla çalışanların önüne çıktılar.

Çalışanlar olarak biliyoruz ki 5 Nisan Kararları'yla, daha öncekilerle açılan ekonomik paketerle hep bizden beklenen fedakârlık, vatan, millet, Sakarya nutukları üzerinden sürdürülen sömürünün gizlenmesinden başka bir şey değil. El konulan emeğimizin karşılığını, biz nerelere gittiğini çok iyi biliyoruz.

KİT'ler devletin kamburudur diyenlerin, asıl KİT'lerin kamburu olduklarını da biliyoruz. 18 yıldır kamu bankasında çalışan bir emekçiyim. Çalıştığım kuruluşta 14 bin çalışan var. Sektör olarak zarar etmesi mümkün olmayan köklü bir kuruluş. Her yıl hazineye aktarılan trilyonlarca kâr nerelere gidiyor. Batık şirket kurtarma, teşvik primi, yurtdışına geniş kadrolu iş çevreleriyle yapılan gezilerde beş yıldızlı otellere ve yemeklere harcanan paralardan tutun da, trilyonlara varan yazlık ve kışlık konutların onarımına, yapımına. Kurum içi harcamalarsa, eğilecek personelle yapılabilecek işlerin yabancı uzmanlara yaptırılıp döviz üzerinden maaş ödemeleri, kamp, dinlenme yeri, lojmanların milletvekili, devlet görevlileri, eş ve yakınlarına tahsis edilmesi (ki personel olarak vakıf aidatlarını kendimiz ödemediğimiz halde pek de faydalanamadığımız); üst bürokradarcı yapılan yurtdışı gezilerin, maliyeti, politik kaygılarla getirilen üst kademe yöneticilerin ehliyetsizliği yüzünden uğrattıkları kayıplar, daha bir çok harcamalar. Biz işyerlerimizin periyodik ilaçlanması, ısınması, havalandırması, lavabolara konulacak sabunların mücadelesini verirken, sadece ve sadece bizim emeklerimizle meydana gelen birikimler nerelere harcanmaz ki.. Her zaman fazla istihdamdan söz edilir. Oysa çalıştığım sürece her zaman çok yoğun bir iş ortamı içinde, özel yaşamımız dahi gasp edilerek çalıştım. İş eğitimi almayan, geri tekniklerle sağlıksız çalışma ortamlarında çalışmak zorunda bırakılan bizler, cumartesi-pazar mesaiye çağrıldık, değil ek mesai ücreti almak yol ve yemek giderlerimiz bile karşılanmadı. Devamlı angarya ve baskı altında örgütlenme haklarımız gasp edildi, hızlı tempolu bir çalışma ortamında, kanunla sağlanmış yıllık izinlerimiz bile çoğu zaman kullandırmadan yaşamak zorunda bırakıldık.

Ücret artışlarına diğer bir kaynak ise kurum içi yolsuzluklar. Sahit olduğumuz ve duyduğumuz yolsuzluk miktarını personel sayısına böldüğümüzde 14 bin personele ayda 10'ar milyon ek maaş artışı anla-

mına geliyor. Finans sektörü krizinde batan bankalara kapılan milyonlarca dolarlık paralar. Y. Demirel'e kapılan milyonlarca dolarlık batak krediler vb. bir kalemde silinen milyarlarca liralık kredi faiz borçları, siyasi kaygılarla verilen ve geri ödenmeyen kredilerse cabası.

İnsanın gözlerinin içine baka baka yalan söylüyorlar, fedakârlık istiyorlar, alay ediyorlar. Artık giyinmiyoruz, sosyal bir faaliyetimiz kalmadı, kitap alamıyoruz, gözleri şimdi mutfak masrafımızda, çocuklarımızın okul giderlerinde ve ev kiralarmızda. Ölmeyecek halde kalıp, hizmetimizi sürdürmemiz yeterli onlar için.

Bir emekçi olarak aldığımız ücretle hiç bir giderimizi karşılayamıyorken, süregelen enflasyonla ücretlerimiz her gün geriliyorken, tüm halk için açlık ve yoksulluk güncel hale gelmişken, yaptığımız fedakârlık sadece bu sistemin varlığını sürdürmeye yarıyorsa ve bunun ben ve benim gibi tüm emekçiler artık bilincindeyse, ey sistem sen kork bizden. Sorun beklemediğinden de yakın.

Başlatılan özelleştirme ile Ocak'tan bu yana 2.000.000'a yakın insan yerinden yurdundan edildi. Her gün bu savaşa trilyonlarca harcanan para, verilmeyen zamlar, el konulan emeğimizdir.

Altyapı, konut, eğitim, sağlık için verdiğimiz vergiler, Kürt halkına karşı sürdürülen zalim ve vahşi savaşta gidiliyor.

Bu hükümet daha öncekiler gibi çeşitli vaatlerle geldi. Demokratikleşme, gelir düzeyinin yükseltilmesi... Sanılmasın ki, bu hükümet değiştiğinde önümüze konanlar değişecek. Dünyanın tüm ülkelerinde olduğu gibi kapitalizm tarihsel sürecini artık tamamladı. Gerici bir sistem oldu. Geri bir sistemse artık halkların özenlerine ve beklentilerine cevap veremez, sorunlarını çözemez. Toplum hızla gelişirken yeni beklentilere yeterli olmayan, yönetemeyen sermaye sınıfı emekçi sınıfı üzerindeki baskı ve terörünü artırarak tarihsel çöküşünü durdurmaya çalışıyor. İnsanlık hakkı olan sistemi mutlaka kuracaktır. Tüm dünya halkları sosyalizmle gerçek demokrasiye, özgürlüğe kardeşliğe kavuşacaktır. Tüm dünya emekçileri olarak sosyalizm hedefini önümüze koyma zamanı gelmiştir. Çabalarımız, düşüncelerimiz sadece buna odaklanmalı. Basınıyla, tüm kurumlarıyla, faşist yapılanmalarıyla bize karşı başlatılan topyekûn savaşa, birleşik, örgütlü bir mücadele ile karşı koymalıyız.

Bu sistem, hukuk, eğitim, sağlık, ekonomi, parlamento olarak tüm kurumlarıyla yozlaşmış ve çökmüştür. Varolmak ne günlük doyuma kaygısıdır, ne günü geçirmektir. İnsanca ayağa kalkmak tüm dünya halklarının hakkı olan adil, onurlu, insanca düzeni kurmaktır.

DEVRİMLE GELİŞİYOR İNSANLIKI

Bir Devrimci Emek Okuru

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ KÜLTÜR SANAT MERKEZİ ETKİNLİKLERİ

Niçin Emekçi Kadınlar Birliği?

Emekçi Kadınlar Bülteni, Emekçi Kadınlar Kurultayı, Emekçi Kadınlar Birliği, Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni; tam olarak iki yıllık bir süreç. İnsan yaşamında kısacık bir kesit olsa da, bizim için bir tarih bu. Tesadüflerle, kendiliğinden gelişmelerle yaratılmış değil. Biri bir sonrakini hazırlayan, geliştirip büyüten, kamu oyununa ve tarihe mal olmuş bütün bu adımlar, belli başlı detaylar, tamamen bilinçli ve iradi bir çabanın ürünüdür. Bu tarihi yazmak üzere yola çıkarken, bizleri bekleyen zorlukların ve görevlerin bilincindeydik. Ancak ideallerimizin bizlere yüklediği görevi, zoru başarmalıydık.

O güne kadar işçi ve emekçi kadınlar adına çok şeyin söylendiğini, yazıldığını; hatta kürsülerin kurulduğunu da biliyorduk. Ama, o güne kadar söylenen sözlerin, yazılan yazıların kurulan kürsülerin işçi ve emekçi kadınlara ezilen kadınlara ait olmadığını da biliyorduk.

Bütün bu etkinliklerde, kadın sorunundan, kadınların kurtuluş mücadelesinden söz edildiğini, ama özel olarak işçi ve emekçi kadınlardan, onların çözüm önerilerinden, dahası onların inisiyatif ve etkinliğinin geliştirilmesinden bahsedilse de, bu yönde çok az çaba sarf edildiği yalın bir gerçektir. İşte biz insan soyunun yarısı olan kadınların üreten, yaratan ve yaşatan gerçek kahramanlarını kendi davalarını kendilerinin omuzlaması için yola çıktık.

<p>EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ KADIN ÜNİVERSİTESİ EĞİTİM PROGRAMI</p> <p>04 Ocak 1995 Büyük Burjuva Kadın Hareketi ve Kadın Sosyal Demokrasi ve Kadın</p> <p>14 Ocak 1995 Faşizm ve Kadın İslamiyet ve Kadın</p> <p>21 Ocak 1995 Kadın ve Siyaset Parti Örgütlenmesi ve Kadın</p> <p>28 Ocak 1995 Ulusal Kurtuluş Hareketlerinde Kadının Yeri</p> <p>04 Şubat 1995 Demokrasi Mücadelesi ve Kadın Demokratik Kadın Örgütlenmesi DKÖ'lerde Kadın</p> <p>11 Şubat 1995 Sosyo-Ekonomik Durum ve Kadın Emek Sermaye Çelişkisi - Emek-sant Çelişkisi - Sermayenin Durumu</p>	<p>- Üretici Emekçilerin Örgütlenmesi (Sendikalar)</p> <p>18 Şubat 1995 Devlet Sermayenin Merkezileşmesi ve Emperyalizm Sınıfsal Uzlaşmaz Çelişki ve Emek Cephesinin Örgütlenmesi (Parti)</p> <p>25 Şubat 1995 Sömürücü Sistemin Bunalımı - Özelleştirme - - İşsizlik - - Yüksek Enflasyon - - Tensikatlar - - Tasarınlaştırma - - Anti-demokratik Yasalar - - Sivil Faşist Örgütlenme - - Gerici Örgütlenmenin Özendirilmesi - - İnfazlar - - Heksiz Savaş -</p> <p>18 Mart 1995 Devrim Sorunu ve Sosyalizm</p> <p>25 Mart 1995 Emekçi Kadınların Konumu Toplum ve Kadın (Toplumsal Değer Yargıları) Kadın ve Hukuk</p>	<p>(Kadın ve Mülkiyet İlişkileri) Burjuva Siyasette Kadın</p> <p>01 Nisan 1995 Emekçi Kadınların Sorunları - İşçi Kadınlar ve Örgütlenme Sorunları - Memur Kadınlar ve Örgütlenme Sorunları - Ev Emekçisi Kadınlar, Sorunları ve Talepleri - Öğrenci Gençlik ve Genç Kadınların sorunları, Talepleri - Tarım Emekçisi Kadınlar, Sorunları ve Talepleri - Ev Temizliğine Giden Kadınlar ve Talepleri - Eve İş Alan Kadınlar; Sorunları ve Talepleri - Sanat Emekçisi Kadınlar; Sorunları ve Talepleri</p> <p>08 Nisan 1995 Kadınların Eğitimi Üzerine Ek Dersler - Ailede Kadının Yeri - Sağlık ve Kadın - Cinsellik ve Kadın - Çocuk Eğitimi ve Kadın - Medya ve Kadın - Fuhuş ve Kadın - Kültür ve Kadın Emekçi Kadınlar Birliği Kültür, Sanat Merkezi Tel : (0212) 245 31 69</p>
---	--	--

İŞÇİ KURULTAYINA DOĞRU;

1993 Yazında yeniden oluşturulan İstanbul Şubeler Platformu kısa zamanda işçilerin dikkatini üzerine çekmişti. Hatta İstanbul dışında da şubeler platformu oluşturuldu. Kısa bir süre bu platformlar arasında pratik birliktelik de yaşandı. İstanbul Şubeler platformunu birden bire sınıfın gündemine oturtan asıl etken, sınıfın sanı sendikacılar eliyle tam bir ihanet içinde bırakılmasıydı. Bir kısım reformist şube ve genel merkez başkanları tabanlarının da bir şeyler ummasıyla harekete geçtiler. Çeşitli toplantılar yapıldı. "Önemli" kararlar da alındı. İstanbul'un sendikacı işçileri başlangıçta platforma destek verdiler. Ancak platformun gevşek yapısı, devrimci bir programı olmaması, sadece sendikal çerçeve içinde kalmak istemesi öncü işçileri kısa zamanda bu çalışmanın dışına çıkardı. Platformdaki sendikacıların sık sık tekrarladığı şey "hiç bir konfederasyona alternatif olmama, uzlaşmacı sendikacıların yapamadıklarını yapma, onları harekete geçirme" çizgisiydi. Bu kendi içinde çelişkili anlayış kısa zamanda da platformun tükenmesine yol açtı. Türki-İş, Hak-İş, DİSK gibi burjuva sendikacılığı yapan konfederasyonlara alternatif olmadan onların yapmadıklarını yapmak mümkün değildir. Bu açık bir cesaret ister. Ancak bu cesaret bizim şube başkanlarında yoktur, olması da mümkün değildir. Çünkü kendileri de aynı bürokratik sistemin içindedirler. Bu bürokrasi tarafından maddi manevi olarak beslenmektedirler. Genel merkezlerin baskısı kısa zamanda şube başkanlarını hizaya getirerek platformdan uzaklaştırdı. Diğer bir etken ise tabandaki öncü işçilerin şube başkanlarından "haddinden" fazla şeyler istemesiydi.

Kısa bir süre önce platformda kalabilmiş 5-6 sendikacı yeni bir

çağrı yapılar. Şubeler platformunun tabanla birlikte yeniden örgütlenmesi için bir plan sundular. Buna göre İstanbul altı Bölge Komitesi'ne bölündü. Merkezde ise sendikacılardan oluşan bir yürütme kurulu oluşturuldu. Bölgelerde tamamen işçiler hakim. Ancak işçilerin merkezde görev almaları yasak! Devrimci işçiler baştan beri tabandaki işçinin de kesintisiz bir şekilde çalışabileceği bir platform -işçi konseyi- hedefledikleri için çağrıya uyarak görev kabul ettiler. Bölgelerde görev aldılar. Bölge komiteleri halen faal durumdadır. Ancak katılımları ve çalışmaları giderek azalıyor. Her hafta bölge komitelerinin ortak toplantıları yapılıyor. Ortak toplantılara da katılı giderek azalıyor. Bunun sebebi, tehlikenin, yürütmedeki bazı sendikacılarla sınırlı kalmadığı; tabandaki bazı işçilerin reformist politikaları sonucu platformu gene sendikalist amaçlar peşinde koşan bir yapıda tutma gayetleridir. Öyle ki bazı bölge komitelerininin, haklı olarak yürütme kurulunda işçilerin de eşit sayıyla sendikacılarla birlikte yer alması isteği, tabandaki reformist İP, Ö. Dünyası vb. "öncüler" tarafından bizzat engelleniyor.

Burada bir parantez açıp İşçi Konseyi üzerinde durmak gerekiyor. Bugün İstanbul Sendikalar Platformu olarak toplanan bu kurum, önüne İstanbul İşçisinin doğrudan kendi sorunlarını ve çözümlerini tartıştığı bir işçi konseyine dönüşmeyi koymalı ve bugünden işyerlerinde taban örgütleri olan işçi komitelerini örgütlemeğe başlamalıdır. Ancak konsey işçi sınıfının sendikal sorunlarıyla kendini sınırlanamamalı, siyasal, politik sorunlarının da çözüm mekanizmaları olarak örgütlenmeyi düşünmelidir. Esas hedefi, yarıtmaz iktidar mekanizmalarına aday kurunlaşma-

lar olmalıdır. Parantezi burada kapatıp konumuza dönelim.

Şubeler platformunun yakın amacı İstanbul'da bir işçi kurultayı düzenlemek. Çalışmalar bu konu üzerinde yoğunlaşıyor. Amaç platformla, İstanbul işçisini buluşturmak, kararlar alıp hayata geçirmek, ancak bugünkü platform, kurultaydan önce kendi sorunlarını çözemezse, mesleki ve demokratik istemlerin dışına taşıp politik bir platform haline dönüşemezse başarı şansı da yok. Yürütmedeki sendikacıların bugüne kadar ki pratikleri ve kurultay hazırlık bildirimlerine bakıldığında; işçi sınıfı şahsında sorunlarının sadece TİS'leri çiğnetmemek, özelleştirme, yeni 5 Nisan paketleri, faşist propaganda ve eylemlerle karşı mücadeleyle sınırlı kalmıştır. İşçi sınıfı öncülüğünde halkın devrim ve iktidar mücadelesi akıllarından bile geçmiyor. Kültür ulusal mücadelesi sanki bu ülkede verilmiyor. Bir iç savaş yaşandığı, devrimci dönemden geçildiği ve ona göre mücadele biçimleri ve taktiklerinin uygulanmasını beklemek boşuna.

Çağrıyı az sayıda şube başkanının yapması kısa zamanda da öncü işçilerin platformda buluşması yeni bir olanak sunuyor. Ancak değerlendirilebilirse. Eğer işçiler merkezde ve bölgelerde görev alarak düzenli işleyen bir mekanizma yaratabilirlerse başarılı olunabilir. Tabii ki bu mekanizmanın perspektifi ve pratiği de devrimci olmak şartıyla. Kurultayda sınıfın "gerçek" sorunları tartışılıp, kararlar alınıp, kurultaydan sonra da sıkı-örgütlü bir yapıyla platform devam ettirilebilirse İstanbul işçisine bir güven odağı yaratılmış olur. Yoksa ortaya sadece ekonomik-demokratik amaçlar peşinde koşan bir yapı çıkacaksa bunun ömrü çok kısa olacaktır. Bunun öncü işçiler üzerinde yarattığı moral bozukluğu da büyük olacaktır.

Bir İşçi

KİMLİK ARANIYOR

KAMU EMEKÇİLERİ "MEMUR" KİMLİĞİNİ
20 ARALIKTA YIRTTI...
YENİ KİMLİĞİNİN ARAYIŞI İÇİNDE...

Ülkemizdeki son yılların yaşanan en büyük ekonomik ve siyasal krizinin yol açtığı değişim, kamu emekçilerini de diğer toplum kesimleri kadar etkiledi, hatta daha fazla etkiledi.

12 Eylül 1980'e kadar ki dönemde, yani devlet kapitalizminin etkin ve söz sahibi olduğu aşamada, devlet memurlarının göreceli de olsa birtakım ayrıcalıkları vardı. Bu toplumsal katmanın mensuplarının emekleri "üretici emek" olmadığı halde, devlet politikalarının uygulayıcısı olmalarından kaynaklanan bir ayrıcalıkları ve diğer emekçi katmanlara göre ulusal gelirden aldıkları pay birazcık daha farklıydı.

Ancak 12 Eylül'le birlikte, tekelci kapitalizmin tekelleştiği militarizmi de yedeğine alarak siyasal tahakküme egemen olunca, yegâne politikası olan azami kâr politikası gereği, artı değeri azaltan giderlerin kısılmasını dayattı. Devletçi politikada ekonomik yaşam düzenlenirken elde edilen artı değer büyükçe bir kısmı hizmet sektörüne devredilerek toplumsal yaşama döndürülürken, tekelci aşamada hizmet sektörünün yerine, kâr getiren işletmelerin ihdası, yani teşeronlaştırma, sözleşmeli personele yönelme ve özelleştirme politikası oturtulmaya çalışıldı. Elbette ki bu uygulama anlık bir değişimin eseri olmadı. Uzunca bir süre devletçi uy-

gulamayı yaşamış bir toplumda oluşmuş olan "devlet baba" yargısının yıkılması gerekiyordu. Devletin temel ödevleri arasında yer alan, toplumsal eğitim, sağlık, altyapı ve diğer sosyal hizmetler bir taraftan kalitesizleştirilerek, güven duygusu yıkılırken, diğer taraftan aynı hizmetleri ücretle sağlayan özel kuruluşlar yaygınlaştırılmaya başlandı. Hizmet sektörlerinde yatırımlar ya sınırlandı, ya kurumların giderleri ihtiyaç sahipleri olan hizmetin tüketicilerine yüklendi... Aynı dönemde hizmeti sunan devlet memurlarının ulusal gelirden aldıkları pay sürekli küçültülerek, mülkiyet edinme olanakları öncelikle yok edildi... Süreç içinde üretken olmayan, yani artı değer üretmeyen emeğe ödenen ücret öyle küçültüldü ki, devletin uygulayıcıları durumundaki memurlar aldıkları ücretle geçinemez duruma geldiler... Bu durum onların proleterleşme sürecinin hızlanmasına yol açtı...

İşte bu süreçte kamu emekçileri aldıkları ücretle değil küçük burjuva özlemlerine kavuşmayı, yaşama olanaklarını hile yitirmeğe başladıklarını gördüler... Sattıkları ya da kiraya verdikleri emeklerinden başka yaşam kaynakları kalmadığını kavradıkları noktada, emeklerini koruma iç güdüleriyle, bir araya gelmeğe başladılar... Bu birliktelikler kamu emekçilerinin fiili sendikalarını kurmalarını sağladı. Eğitim emekçilerinin öncülük ettiği sendikal örgütlenme, bugün değişik işkollarında (hizmet üre-

ten) 60'a yakın sendikal örgütle, 550-600 bin kamu emekçisinin örgütlenmesine ulaştı.

Nasıl ki her emeğini satarak yaşayan birey kendisinin işçi ve emekçi sınıfın bir olduğunu göremiyor, sınıf bilincine ulaşamıyorsa, kamu emekçileri de sendikalı olmalarına rağmen, geldikleri küçük burjuva kökenden koparak bir çırpıda proleter kimliği benimseyemiyor. Pratikte bir çok değer yargısını yıkarak, proleter davranışlar gösterebilirler bile, bilimsel olarak proletaryanın ideolojisini kavrayıp içselleştiremedikleri için, davranışlarına uygun politikalar üretmiyor veya üretilen politikalara uygun davranamıyorlar...

Bu olumsuzluğu tespit ederken, elbette ki bütün sorumluluğu kamu emekçilerine yüklemiyoruz... Ülkemizde kamu emekçilerine olumlu örnek ve deneyim oluşturan sağlıklı bir sendikal deneyimin olmayışının yanında, sınıfsal ideolojinin siyasal önderliği misyonunu üstlenmiş sağlıklı örgütlenmelerin azlığı, eksikliği ve politik yetersizliği de önemli bir tartışma konusudur. Hatta, çeşitli siyasal eğilimlerin, kendi damgalarını vurmaya çalıştıkları bu sendikal örgütlenmelere kendi politik yetersizlikleri ve sapma ideolojileriyle yanlış önderlikleri de eklenirse, daha uzunca bir süre kamu emekçilerinin proleter bir kimlik arayışını sürdüreceklerini söylemek pekte yanlış olmayacaktır.

İşte böylesi bir aşamada, 20 Aralık iş bırakma ey-

lemine yönelindi... Fırlı bir örgütlenme olan kamu sendikaları fırlı bir grevineşiğindeydi... Ancak, işçi ve emekçiler gibi örgütlenmeler de, henüz işçiler gibi düşünemiyor, örgütsüz kitlelerine ulaşamadıkları gibi, örgütlü kitlelere de gerekli güven verilemiyordu.. Sendikal süreçte sürekli uyarılmalarımıza rağmen sağlıklı ve düzenli bir sendikal eğitim verilemediği için üyeler dönüştürülemedi, birlikte hareket etmede ve inatlı davranmadaki zaafı aşılama-

muştı... Anti demokratik tüm yasa ve uygulamalara rağmen sendika kuran emekçileri, sendikalı gibi davranmak yerine, memur gibi davranıyorlardı.

Eylemden önce çeşitli toplantılarda ve değişik sendika şubelerinde yöneticilere hatta bizzat EĞİT-SEN genel merkezine, sendikaların iş bırakma kararlarını yazılı hale getirip, 657 ve 2822'ye rağmen resmen ilan etmeleri gerektiğini, sistemin eylemi yasadışı ilan etmesine fırsat verilmemesi gerektiğini ısrarla anlattık. Eylemi yapmaktan çok, eylemi savunmanın daha önemli olduğunu vurgulayarak, savunmada örgütlü davranışın zorunlu olduğunu, meşruluktan hareketle 657'yi işlemez hale getirip, yargıda uluslararası hukuktan doğan hakların kullanılmasının gerekliliğini anlattık.

Ancak çeşitli siyasal ve yasal kaygılardan olsa gerek, ısrarla örgütlü davranış reddedilerek, eylem sonrası bireysel savunma kararı alındı. Grev fonu oluşturulmadı... Grev kriz masaları oluşturulmadı... Çalışanların örgütlü bir biçimde savunulacağı garantisiz sözlü de olsa taahhüt edilmedi... Bu durum resmi ideolojinin etkisinden henüz kurtulmamış, üyeler ve çalışanlar arasında güvensizlik ve korkuya yol açtı... Eğitim-İş gibi ekonomizmin batağındaki sendikaların eylem kırıncı kararsızlıklarına, sistemin tehditleri de eklenince, olması gereken katılım sağlanamadı. Gerçek mevcut katılım bile, sendika genel merkezlerince 'umulanın üstünde' de-

görelendirmesine yol açtığına bakılırsa sendikacıların kitlelere olan uzaklığı ve güvensizliği sanırsanız ki daha iyi kavranır.

Eylem gününden önce reformistlerin geri durmasına rağmen, tüm devrimci ve demokratlar işyerlerine yönelik grev komitelerini oluşturarak; propaganda ve ajitasyon çalışmalarını sürdürdüler... Katılımın bu hali bile onların özverili çalışmalarının eseridir.

Eylem günü bir çok ilde kitlesel eylemlerle alanlara çıktı... İstanbul'da ise kitleler her iki yakada da ayrı ayrı tutularak kitlesellik zaafa uğratıldı.

Sınıf mücadelesinde belirleyici olan ekonomik konumdur. Bu bir kere daha kanıtlandı. Daha yoksul kamu emekçileri ile geçekundu ve tağra çalışanları daha fazla katılarak, proleterleşmedeki öncülüklerini kanıtladılar...

Alanlarda ve yürüyüşler boyunca reformistler her zaman olduğu gibi, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin siyasi içerikli sloganlarına ve pankartlarına müdahale ettiler... Hatta ellerindeki ajitasyon aracı olan megafon ve mikrofonlarla devrimcileri hedef gösterip ihbarcılığa soyundular... Ve yine her zaman olduğu gibi başaramadılar, engelleyemediler... Akşaray'daki eylemde eylemi desteklemeye gelen DÖB'lü öğrencilerden, Kadıköy'deki eylemde ise LÖB'lü öğrencilerden gereken cevabı aldılar...

İş bırakma yani fiili grev eylemi önemli bir adımdı... Emekçi Kamu Çalışanları daha 1991 yılındayken "Sendika hakkını sendika kurarak aldık, GREV hakkını grev yaparak alacağız" demişlerdi... İşte gün tam da bu gündü. Böylesine büyük bir adımın öncesinde de, sonrasında da kararlı ve diretken olmak gerekiyor... Çünkü eylem sonrası saldırılar iyi bir savunmayla boşa çıkarılırsa, ikincisi daha güçlü olacaktır... Eğer saldırılar boşa çıkarılmaz, bazı kamu emekçileri zarar görürse bu tür olumsuzlukların kitleler üzerinde caydırıcı etkisi olacaktır. Bu nedenle en küçük saldırıya bile bardakta fırtına koparıncasına cevap vermek, kamuoyu oluşturmak ve toplumsal baskıları yönlendirmek gerekir. Zira

3

bugün elde edilecek en küçük yengiler, gelecekteki büyük kazanımların kapısını açacaktır... Her kazanım kamu emekçilerini biraz daha emekçileştirecek her zafer sınıf mücadelemizi biraz daha proleterleştirecektir...

Ekonomik-Politik-İdeolojik Mücadele Bütünlüğü İçinde;

YAŞASIN KAMU EMEKÇİLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

EMEKÇİ KAMU ÇALIŞANLARI

ÖZGÜR ÜLKE'NİN BOMBALANMASINA TEPKİLER...

Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan iç savaş ve tekelci sermayenin içine düştüğü çıkmazı gözler önüne seren Özgür Basın üzerindeki baskılar alabildiğine arttı. Basın üzerinde geçtiğimiz süreçte uygulanan ve halen uygulanmakta olan kapatma, toplatma, yazı işleri müdürlerini tutuklama, dergi ve gazete bürolarını basıp, çalışanları işkenceden geçirme gibi yöntemlerle sesimizi susturamayan devlet yeni bir yöntem başvurdu: BOMBALAMA.

İçine düştüğü bunalımın ve bu durumdan kurtulamamanın verdiği çaresizlikle devlet, aleni bir şekilde saldırılarını hat safhaya çıkardı. 3 Aralık cumartesi günü Özgür Ülke gazetesinin teknik işlerinin yapıldığı Kadırga'daki Merkez Binası, Talas Han'daki Yönetim Yeri ve Ankara Merkez Bürosu devlet güçlerince organize bir şekilde bombalandı. Bilanço bir ölü yirmi üç yaralı, onlarca milyarı bulan maddi hasar.

3 Aralık sabahı bombalamanın duyulması ile Devrimci Emek, Kızıl Bayrak, Alınteri dergileri ve Sosyalist Basın Platformu Temsilcileri durumu değerlendirip neler yapılabileceğini araştırmak amacıyla toplandı. Toplantıda ilk olarak patlamada ölen Ersin Yıldız'ın cenazesini kaldırma çalışmalarını yapma ve gazeteyi ertesi güne çıkartma, dağıtımını sağlama kararı alındı. Dergiler ve gazeteler ellerindeki tüm imkânları Özgür Ülke'ye tahsis ettiler.

Özgür Ülke'nin bombalanması

nın ertesi günü gazete altı sayfa olarak çıktı. Merkezi yerlerde dağıtımolar gazeteyi satmaya başladılar. Bombalamanın hemen ertesi günü gazetenin yeniden çıkmış olmasının şaşkınlığı ve çaresizliğiyle saldıran polis ilk gün ikisi Devrimci Emek okuru olmak üzere 13 kişiyi gözaltına aldı. Gazeteyi satmak için direnen satıcılara tekme tokat yapılan saldırı sonucu Devrimci Emek okurlarından birisi bir haftalık doktor raporu aldı. Alınan insanlar Özgür Ülke'yi satmalarını yönünde uyarılarak serbest bırakıldılar. Daha sonraki günlerde Devrimci Emek okurları gazete satışımız Topkapı ve Taksim'de sürdürdü.

Özgür Ülke'yle dayanışma amacıyla bir muhabirimiz Özgür Ülke'de muhabirlik yapmaya başladı.

Dayanışma amacıyla yardım kampanyaları ve abone yapma çalışmalarını yapıldı. Mücadele Birliği Platformu yaptığı basın açıklaması ile bu saldırıların hesabının sorulacağını belirtti ve dayanışma amacıyla Özgür Ülke'ye ilan verdi.

Kültür sanat kurumları, sanatçılar Özgür Ülke'nin yanındaydı. Aralarında Genç Ekin Sanat Merkezi'nin çalışanlarının da bulunduğu bir grup sanatçı Topkapı'da gazete satışı yaptı. Gazete satıcılarına saldıranlardan sanatçılar da nasibini aldı. İki Genç Ekin Sanat Merkezi'nden İki Stran Müzik Üretim'den olmak üzere dört kişi dövülerek gözaltına alındı. Aynı sanatçılar 14 Aralık'ta Kadırga'daki bombalanan bina önünde

çylem yaparak marşlar söylediler, şiirler okudular ve karanfil bıraktılar.

Cezaevlerindeki tutsaklar basın açıklamalarıyla tepkilerini dile getirdiler ve yardım amacıyla abone oldular. Bursa cezaevindeki TKEP/LENİNİST tutsakları diğer tutsaklarla beraber bir günlük açlık grevi yaparak olayı protesto ettiler.

Bombalamaya tepkiler tüm cephelerden sürdü. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) yaptığı basın açıklaması ve astığı pankartla olayı protesto etti. E-6 yolu üzerinde bulunan 100 Yıl'daki üst geçide asılan pankartta "Özgür Ülke'nin Bombalanmasının Suçlusu Faşist TC'dir" yazılarak devlet teşhir edildi. Pankart uzun süre kaldıktan sonra polisler tarafından indirildi.

TKEP/LENİNİST 13 MART GKB'de yaptığı eylemlerle Özgür Ülke'nin bombalanmasını protesto etti. Sefaköy Beşyol'da bir üst geçide 13 MART GKB tarafından bomba süsü verilmiş "Özgür Ülke'nin Bombalanmasının Suçlusu Faşist TC'den Hesap Soracağız" yazılı bir pankart asıldı.

Yine 13 MART GKB tarafından 13 Aralık'ta Parseller'de bir bankamatik şubesine molotof kokteyli atıldı. Bankamatikte büyük hasar meydana geldiği öğrenildi.

Tepkiler devam ediyor, ne daha önceki baskılar ne de bombalama bizi yıldıramadı, yıldıramayacak!

OKURLARIMIZA GÖZALTI

Özgür Ülke Gazetesi'nin bombalanmasından sonra Özgür Ülke'nin sürdürülemeyeceğini, herşeye rağmen bugün de çıktığını göstermek, Özgür Ülke'yle dayanışmanın bir parçası olarak yapılan gazete satışı sırasında iki okurumuz gözaltına alındı. 5 Aralık 1994'te Topkapı'da gazete satarken Devrimci Emek okuru 2 kişi, Alinteri okurlarıyla birlikte gözaltına alındılar. Alındıkları Topkapı'da polis tarafından dövülen okurlarımız 8 saat Merkezefendi Karakolunda tutuldular. Yapılan basın açıklamasında bombalamanın Özgür Ülke'yi susturamadığını, gözaltına alınmaların da gazete satışını engelleyemeyeceğini belirttiler. Gördüğü işkenceler sonrası adli tabibten rapor almak isteyen okurlarımıza çeşitli bahanelerle rapor verilmezken, bir okurumuz özel doktordan bir hafta iş göremez raporu aldı.

11 Aralık 1994'te sanat kurumlarının gerçekleştirdiği gazete satışı eyleminde, Topkapı'da 4 kişi gözaltına alındı. Genç Ekin Sanat Merkezi ve Stran Müzik Üretim'den gözaltına alınmalar oldu. Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı bir kişi ve dergimiz okuru bir kişi, Stran Müzik Üretim'den iki kişiyle birlikte dövülerek gözaltına alındılar. Merkezefendi karakoluna götürülen sanatçılar yaptıkları basın açıklamasında polisin tavrını protesto ettiler.

DERGİMİZİN SATIŞI ENGELLENMEYE ÇALIŞILYOR

Faşist TC Devleti devrimci demokrat kamuoyu üzerindeki saldırılarını sürdürüyor. Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu Kurultayı'nda dergimizi satan dergimiz okuru ve Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı bir arkadaşımız gözaltına alındı. Polis tarafından toplatıldığı gerekçesiyle dergilere el konulmak istendi. Ancak okurumuz dergileri vermezince zorla Bahçelievler Polis Karakolu'na götürüldü. Oradan bir arabaya bindirilerek Bakırköy Terörle Mücadele Şubesine gönderildi. Yol boyunca ve Bakırköy Terörle Mücadelede dövülen okurumuz yaptığı basın açıklamasında polisin haksız yere kendisini 36 saat gözaltında tuttuğunu bu süre içinde fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kaldığını belirterek polisin bu tavrını protesto ettiğini bildirdi.

POLİSİN YENİ TAKTİĞİ ADAM KAÇIRMAK !

Hayatın her alanında yükselen muhalefeti, hızla devrim seferına katılan insanları engelleyemeyen devlet ne yapacağını şaşırılmış durumda. 7 Aralık 1994'te Avdara'daki evinden çıkan Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanı Servet Gülsün evinin yüz metre ötesinde bir minibüs ve 2 otomobile öntü kesilerek kaçar. Gözleri ve elleri bağlanarak kafasına silah dayanan Gülsün, saat 07.20'den 11.20'ye kadar arabayla döletildi. Bu süre içinde mücadeleyi bırakması yönünde tehdit eden Gülsün'e aksi takdirde öldürüleceği, kaybedileceği söylendi. "Seni kaçırmak hiç gören olmadı, istersek öldürür bir yere bırakırız" diyen sivil polisler Gülsün'ü 4 saat döletirdikten sonra Sarıyer'de ormanlık içinde bir yerde serbesti bıraktı. Servet Gülsün olay sonrası yaptığı basın açıklamasında can güvenliğinin tehlikede olduğunu başına herhangi bir şey gelirse bunun sorumlusunun Necdet Menzir ve İstanbul Emniyeti olduğunu belirtti. Ayrıca polisin bu uygulamalarının yaygınlaşmasına ve kamuoyunun duyarlı olmasına halinde gözaltında kayıpların engellenileceğine dikkat çekti.

TEKSTİL İŞKOLUNDA İŞTEN ATIMALAR YAYGINLAŞTI

5 Nisan Ekonomik İstikrarsızlık paketinin ve Kürdistan'da süren iç savaşın faturası halkımıza işkence, katliam ve işten çıkarılmalar şeklinde ödetilmeye çalışılıyor. İşten atılmalar tekstil işkolunda iyice yaygınlaştı. Merter'deki Serten fabrikasında 3, Orsa fabrikasında 17, Koton Ekspor'ta 19 işçi sendikaya üye oldukları, sendikal çalışma yaptıkları için yeterli randıman vermiyorsunuz denilerek işten atıldılar. Orsa, Serten ve Koton Ekspor'taki işçiler değişik zamanlarda işten atıldıklarını belirterek Koton Ekspor'ta 3 haftadır direnişin sürdüğünü %80 katılımı yemek boykotu yapıldığını, atılmayan işçilerin kendilerine tam destek verdiğini ve üretimin yarın yarıya düştüğünü fakat son günlerde baskıların iyice arttığını, sürekli polis baskısını yaşadıklarını, günde 14-16 saat çalıştıklarını, direnişteki arkadaşlarına destek vermek için fazla mesaiye kalmak istemediklerini, fakat işveren tarafından fabrika kapılarının kilitlendiğini ve zorla içeride bırakıldıklarını anlattılar. Son iki gündür ise eski bir albay olan Suat isimli birisinin idare amirliğine atıldığını ve bu kişinin işçiler içinde askeri disiplin kurmak istediğini söylediler. Bir

bayan işçinin paydosta su içmek için aşağıya indiği sırada sendika çalışması yaptığı söylenerek, küfür ve dayığa maruz kaldığını, kendisinin diğer işçi arkadaşlarının yardımıyla kurtulduğunu söyledi.

Orsa Holding adıyla faaliyet gösteren şirkette ise işçiler sürekli sivil faşistler ve polislerin baskısına maruz kaldıklarını belirterek, sudan bahaneyle 17. maddeye dayanarak atıldıklarını ancak asıl amacın sendikal çalışmaya engel olmak olduğunu, patronların da bunu açık açık söylediğini belirttiler. Şimdilik ekonomik sebeplerden dolayı direnişli bıraktıklarını fakat bundan sonra çalışmalarını yoğunlaştıracağını söylediler. İşten atılan bir işçi şu şekilde konuştu: "Hakkımız, Hakkı mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz, bizler işçi sınıfının örgütleneceğine ve iktidara yürüyeceğine inanıyoruz, bundan dolayı yılmayacağız" dedi.

Daha sonra işçiler toplumu, tüm alanlarda önümüzdeki dönemde meydana gelecek işten atılmalara karşı duyarlı olma ve direnişteki işçilere destek olmaya çağırıldılar.

LİSELİ DÖB'ÜN GECESİNE JANDARMA ATEŞİ

Yaşamakta olduğumuz faşizan koşulları kendini her alanda ve her yerde hissettiriyor. Geçmekte olduğumuz dönem büyük sancılara gebe olan bir dönemdir. Bu dönemde yaşam koşulları daha da ağırlaşmış durumda. Gerek ekonomik, gerekse siyasi olarak bir çözümsüzlüğün içerisinde bulunan burjuvazi, karşısında en ufak bir halk muhalefeti görmeye tahammül edemiyor. Ve sürekli, kitleleri faşist bir şekilde baskı ve sindirme politikasıyla bölmeye, dağıtmaya, yok etmeye, halk arasına düşmanlık tohumları ekmeye çalışan burjuvazi, bunu özellikle işçilerin yoğun olduğu semterde daha fazla yapmaya çalışıyor. Bunun en bariz örneğini geçen gece İkitelli'de düzenlendi.

24 Aralık 1994'te İkitelli Emek Düşün Salonu'nda Devrimci Öğrenci Birliği'nin (DÖB) hazırladığı bir gece yaşadık. İkitelli'de böyle nitelikli geceler pek sık yaşanmıyor. Bu gece bana göre İkitelli'de gerçekleşen en güzel gecelerden birisiydi. Kitlelerin birbiriyle kaynaştığı, halayların çekildiği, "Ya Devrim Ya Ölüm", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" vb. sloganların atıldığı, mesajların, şifrelerin okunduğu, müzik guruplarının dinlendiği coşkulu bir gece idi. İkitelli'de böyle coşkulu bir gece yaşanmasına tahammül edemeyen burjuvazi 350-400 kişilik bir halk kütlesi için 50'ye yakın görevlisini düşün salonun önüne yığmıştı. Gece'nin sonuna doğru ciddi bir gerekçe olmadan geceye katılan 5 tane gencin gözaltına alındığını öğrendik. Bunun üzerine orada bulunan kitleye toplu halde çıkılması ve arkadaşlar bırakılincaya kadar hiç bir yere gidilmemesi konusunda çağrı yapıldı. Eğer arkadaşlar bırakılmazsa toplu halde Halkalı karakoluna gidileceği belirtildi. Kitlenin birçoğu bu çağrıya uydu. Ve dışarıya çıktıktan sonra kitle jandarma tarafından ikiye bölündü. Dışarıya çıkışta kapıda bekleyen jandarmalar kimlik kontrolü yapmak istediler. Biz bu isteğe uymadık. Kitleyi dağıtmak için jandarma bir guruba beş-altı el ateş açtı. Diğer bir grupsa düşün salonu-

nun 10 metre kadar ilerisinde bekliyordu. Bu gruba da ateş açılan gruptan 10-15 kişi kadar katılım oldu. 100 kişilik bir grup caddenin ortasında bekliyorduk. Ve arkadaşlarımız serbest bırakılincaya kadar bekleyeceğimizi söyledik. Bu arada slogan atıyorduk. Bu kararlı tavır karşısında ne yapacağını şaşırان devlet güçleri bizleri oyalamaya başladı. Bizim kararlı tutumumuzu anladıktan sonra yarım saat içinde gözaltına aldıkları insanları getireceklerini söylediler. Bu arada bizler sürekli "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganını atıyorduk. Ve çevrede oturan insanlar evlerinin balkonlarına, pencerelerine çıkmışlar bizleri desteklediklerini alloşlarla gösteriyorlardı. Bunun üzerine bizler "Halkımız Devrimci Saflara" diye slogan atmaya başladık. Kitlenin coşkusu ve kararlılığı müthişti. Hatta ilginçtir 4 yaşlarındaki bir çocuk bile evine gitmiyordu. Bizler tam dağılmaya başlamıştık ki bir kişinin bırakılmadığını öğrendik. Ve hemen geri döndük. Bizim geri döndüğümüzü gören faşist güçler bırakmadıkları insanı da bırakmak zorunda kaldı. Arkadaşlarımızın hepsini aldıktan sonra oradan sessizce evlerimize dağıldık.

İkitelli'de yaşayan biz emekçiler Liseli DÖB'ün gecesi sonrasında leninistlerin kararlılığına, direngenliğine bir kez daha şahit olurken, ülkelerimizde gerçekleşecek devrim için leninist saflarda birleşmenin gerekliliğini de bir kez daha anladık.

DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

İkitelli'den Bir Devrimci Emek Okuru

ÜNİVERSİTELİLERDEN "ÖZGÜR ÜLKE"YE DESTEK

Ülkelerimiz Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanmakta olan devrimci durum hızla olgunlaşmakta ve kızgınlaşmaktadır. Faşist TC'nin hayatın her alanında saldırıları, köy yakmalar, orman yakmalar, işkence ve katliamlar en ufak bir muhalefete, hakkını arayan emekçilere karşı coplarla saldırmak, komünist ve devrimcileri, açık infazlarda işkencelerde katletmek ve gözaltında kaybetmek şeklinde sürerken, amacı emekçi halklara karşı göz dağı vermeye çalışmaktadır.

Burjuvazinin ve faşist TC'nin hayatının her alanında devam eden bu saldırılara karşı sahibinin sesi faşist burjuva basının gerçekleri yazmasını beklemek hayalcilik olur.

Peki bunları kimler yazacak, bunları yazan sosyalist basın faşist TC'nin tüm ipliğini pazara çıkarmakta yaptığı tüm iğrençlikleri ve katliamları teşhir etmektedir. Bu teşhirden habiri olarak gıcınan Faşist TC'ye devrimci sosyalist basın üzerinde baskı ve terör uygulamaktan çekinmemektedir.

Gün geçmesin ki bir gazete ya da dergi toplatılmasın, bir gazete ya da dergi bürosu basılıp çalışanları gözaltına alınıp işkence edilmesin. Ama bunlar sosyalist basının sesini susturmaya yetmeyecektir.

Bu baskılarla bir sonuca ulaşamayacağını anlayan faşist TC yeni yöntemlerle sosyalist basının sesini kesme taktiklerini geliştirmeye başladı.

Yaptığı teşhirlerle, Kürt halkının, emekçi halkın sesi olan yaşamakta olan iç savaşın faşist TC'yi ne kadar acizleştirdiğini sergileyen Özgür Ülke Gazetesi MGK kararlarıyla sesinin kesilmesi için çalışmalara başlayan fa-

şist TC tarafından üç bürosu bombalanarak tahrip edildi.

Biz de DTCF DÖB olarak özelde Kürt halkının ve emekçi halkın sesi olan Özgür Ülke'yi genelde tüm sosyalist basın üzerinde uygulanan baskıları teşhir amacıyla okulun değişik yerlerine yaygın olarak «Özgür Ülke'yi Bombalayan Faşist TC'dir.», «Sosyalist Basın Susturulamaz.», «Yaşamın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği», «Faşizm Döktüğü Kanda Boğulacaktır.» yazan pullamalar yapıldı.

8-9 Aralık tarihlerinde DÖB'ü arkadaşlar ve diğer gruplarla beraber okulda yaygın şekilde Özgür Ülke gazetesinin satışı yapıldı. Bu satış sırasında ise Özgür Ülke'nin neden bombalandığı ve Özgür Ülke'nin misyonunu insanlara anlatıldı.

13 Aralık'ta ise yurtsever arkadaşların da katılımıyla Özgür Ülke'ye yapılan saldırı bir forumla teşhir edildi.

Forum 50-60 kişilik bir kitlenin katılımıyla kantinde yapıldı. Yapılan konuşmalarda Özgür Ülke'yi bombalayanın faşist TC olduğu, tüm baskılara rağmen Özgür Ülke'nin susturulamayacağı ve sesinin daha gür çıkacağı açıklandı.

Daha sonra «Özgür Ülke Susturulamaz», «Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz», «Yaşamın Halkların Mücadele Birliği» sloganları atılarak eylem alkışlarla bitirildi.

BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

DTCF DÖB / ANKARA

OKULLARDA FAŞİST SALDIRILAR ARTIYOR

Bir yanda Kürdistan dağlarında süren savaşın artması devletin artık dağları bombalaması, köyleri boşaltıp yakarak insanları göçe zorlaması, gittikçe artan kayıplar, işkenceler, gözaltılar, açık infazlar, cezaevlerinde saldırıların artması, işçi ve emekçi yağınların artan ve süreksizleşen eylemlilikleri bu savaşın tüm alanlarda yaşanan kanıtı olarak önümüze çıkıyor.

Böylesi bir dönemde faşist saldırılar da örgütlenerek faşistler toplum üzerinde bir güç haline getirilmeye çalışılıyor. Zaten sermayeye usaklık etmek faşistlerin temel ilkesi olduğu için tarihinin en büyük bunalımını yaşayan TC devleti de gelişen muhalefeli bastırabilmenin yolu olarak sivil faşist örgütlenmeleri oluşturuyor.

Geçtiğimiz günlerde faşist Tür-

keş'in "gerekirse kan dökeriz" açıklaması üzerine sivil faşistlerin saldırıları tüm alanlarda büyük bir yoğunluk kazandı. Okullar da bu saldırılardan payını aldı. Olaylar İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde okul dışından gelen faşistlerin okulda gövde gösterisi yapıp devrimci öğrenciler tarafından asılan afişleri yırtmasıyla başladı. Bu olaylar karşısında forum yapıp, saldırı teşhir edildikten sonra dekanlığa doğru yürüyüş yapılmak istendi. Ancak yürüyüş polis tarafından engellendi. Daha sonra dört öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Bir sonraki gün okula yığınak yapan faşistler iki yurtsever öğrenciyi bıçakla yaraladı ve yaralı öğrencilerden birisi polis tarafından gözaltına alındı. Bu arada gerginliğin iyice tırmandığı bu dönemde İstanbul Üniversitesi Siyasal

Bilimler Fakültesi kantininde bir öğrenci daha faşistler tarafından bıçaklandı. Bunun üzerine İstanbul Üniversitesinde tekrar forum yapıldı.

Bu saldırılar artıyor ve artacak. Çünkü okullarımızın toplumsal yaşamdan soyutlanması ve politik mücadeleden ayrılması düşünülemez. Önemli olan saldırıları teşhir edip saldırı karşısında savunma pozisyonuna geçmek değil, teşhir çalışmalarla birlikte devrimci durum koşullarında safını belirleyip buna göre iç savaş ortamına uygun mücadele vermek, yani devrimci şiddet kullanmaktır. Faşizmin anlayacağı tek dil örgütlü ve külesel şiddettir.

ÖZGÜRLÜK DEVRİMİLE KAZANILACAK!

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ DÖB

BASINA ve KAMUOYUNA

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrim dinamiğinin belirginleşip, güçlendiği son süreçte, emekçi halkların sermayeye karşı mücadelesi yükselme sürecine girdi. "Topyekûn savaş" adı altında emekçi Kürt halkı başta olmak üzere, emekçi halklara ve devrimcilere karşı başlatılan iç savaş kendim açık olarak pratik gerçeklikte ortaya koyuyor. Berjuvazi ve onun faşist devletinin halklara karşı başlattığı savaş, devrimcilere uyguladığı azgın, faşist zor olgusuyla kendini gösteriyor. Faşist devletin iç savaş politikalarının bir parçası olarak cezaevlerine saldırılar yoğunlaşıyor. Kürt ve Türk emekçi halklarının bu savaşı kazanmasını zorunluluk olarak gören ve bu doğrultuda mücadele eden devrimciler her türlü saldırıya hazır kalıyorlar. Son dönemde Diyarbakır Cezaevi'ndeki saldırıyla yeni bir boyuta sığmayan, merkezi-sistemli insanlık onuru ve siyasi kimliğe saldırı politikaları, en son Bursa Özel Tıp Cezaevi'ne yapılan saldırılarla devam ediyor. Geçtiğimiz 12 Aralık günü Bursa Özel Tıp Cezaevi F Blokta kalmakta olan TKEP/LENİNİST, DHKP-C, THKP-C/HDÜ tutsakları, ikiyüz kadar asker ve gardiyan saldırısına uğradı. Blokta bulunan parti bayrakları başta olmak üzere devrimci değerlerimize el uzatan idare hak ettiği karşılığı almış, çıkan kavga sonucu otuz devrimci tutsağın önünden kaçmak zorunda kalmıştır. "Bir avuç" devrimci tutsağın direnmesi üzerine şaşkına dönen idare, bu sefer daha çok asker, özel tim, gardiyana vb. ile tekrar saldırmıştır. Barikat direnişiyle karşılık verilmesi karşısında intikam duyguları kabaran faşistler, taflan ve yağma işine girişmişlerdir. 26 saat süren barikat direnişi sonucunda tutsaklar Bartın, Amasya ve Yozgat Cezaevlerine sürgün edilmiştir. Bizler Yozgat Cezaevi'ne sürgün edilmemiz esnasında bir saldırıya uğramıştır. Cezaevlerine yönelik sindirme, insanlık onuru ve kimliğe saldırıya, tecrit-sürgün vb. politikaları boşa çıkaracağız. Emekçi halklara ve devrimcilere kalkan elleri kıracağız.

YAŞAMAK DİRENMEKTİR!

Bursa'dan Sürgün Edilen TKEP/LENİNİST tutsakları adına
MUTLU YILDIZIM

ONLARI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ !

TURAN DEMİR

HÜSEYİN ELMAS

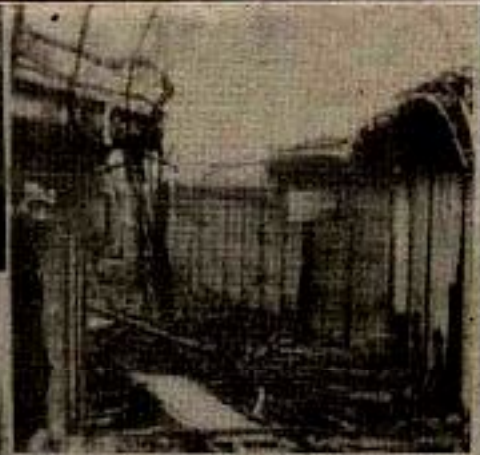

GÜRSEL BAKIR

CEMAL GÜLŞEN

NUSRET KORKMAZ

MUSTAFA YILDIRIM

MARAŞIN HESABINI SORACAĞIZ !

**ÖLÜMÜNÜN 71. YILINDA
BÜYÜK USTA "V. İ. LENİN"İ**

SAYGIYLA ANIYORUZ.

**İN EMEKÇİLERİN
ADELE BİRLİĞİ
SEN TÜM SAĞLIK-SEN**

**EMEKÇİLERİN
DÖB**

**YAŞASIN İŞÇİ VE EMEK
MÜCADELE BİRLİĞİ**

**YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**